

GÖLGE

“KORKU ve GERİLİM”
2003-2006

9 – OTOPSİ

KÜNYE

Sayı: 9 - OTOPSİ / NİSAN 2006

Galip DURSUN - **Yayın Yönetim ve Görsel Tasarım**

Işın Beril Tetik, **Koray Günyaşar, Vuslat Taş - Editör**

Vuslat Taş - **Redakte**

Yazarlar / Köşeler

Galip DURSUN - **Kuzgun**

Işın Beril Tetik - **Nanna**

Koray GÜNYAŞAR - **Düş Ulağı**

Erdem Özçifçi - **Konuk Yazar**

Öyküler / Yazılar

Koray Günyaşar - **Otopsi (GÖLGE #9 - Editorial)**

Galip DURSUN - **Kino**

Işın Beril TETİK - **Şükriye Hanımın İncileri**

Işın Beril TETİK - **Kafes Oyunu**

Işın Beril TETİK - **Nanna / Gölge Vadi**

Koray Günyaşar - **Uzak Hikayeler - 1. İlkbahar**

Erdem Özçifçi - **Son Durak**

İLETİŞİM

info@kanguncesi.com

OTOPSİ

Gecikmelerin bir alışkanlık olmadığı, ancak aksiliklerin geciktirmeyi alışkanlık edindiği loş dünyamızda, hayalgücünün çekiciliğine inanan okuyucularımızın karşısına çıkabilmenin keyfini yaşıyoruz. “9” sırt numaralı ve “Otopsi” temalı bu sayımızda, kendimizi nemli otopsi odalarından ruhun derinliklerine kadar uzanan geniş bir coğrafyada bulduk. İsteriz ki siz de bizimle gelin ve bu karanlık öykülerin şahidi olun.

Öykülerimizin karanlık patikalarda yürüdüğü anlarda ortaya çıkıp elinde bir gaz lambasıyla doğru tarafı işaret eden çiçeği burnunda editörümüz Vuslat Taş'ın paha biçilmesi zor gayretleri için de huzurlarınızda Gölge ekibi adına teşekkür ediyorum.

“Kadall” öykülerini mutlulukla okuduğumuz Ali Kamil Yeniay'ı bir süreliğine Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ödünç verdik. Kendisi adına monitörlerimiz başında “gel tezkere” türküsünü mırıldanırken, Gölge #9 Otopsi'de süpriz yüzlerin bir anda önünüze fırlayabileceğini hatırlatmak görevimizdir.

Basamağa dikkat edin ve otopsi görevlisini rahatsız etmeyin.

Keyifli okumalar.

Koray Günyaşar

BU SAYIDA GÖLGE'de

Kino / Galip Dursun

Tek gözlü adam, sakalını sıvazlarken sakince mırıldandı.

“Sence şu an üzerimde ya da içimde her hangi zarar verici bir şey var mı asker?”

Bu bir soru değildi. Silahı tutan el gevşedi. Asker iki büklüm halde yere çökmüş, bileğini tutarken tek gözlü adam koridorun sonundaki kapıya uzandı. “Daha dikkatli ol...”

Şükriye Hanım'ın İncileri / Işın Beril Tetik

Birkaç metre ötesindeki bahçe kapısının ardında tüm heybetiyle dikilen ev, küçüklüğünden beri hayalini kurduğu şeylerin anahtarıydı. Kendi için, kızı için; ailesi için... Beyaz, tertemiz badanası, Osmanlı stili inşa edilmiş evi bir kuğu kadar zarif ve kırılğan gösteriyordu.

Bahçesindeki rengarenk çiçekler kuğunun kanatlarına konmuş mücevherler gibiydi. Bu ev, zenginliğin belirgin bir simgesi idi ve Şükriye Hanım zenginliği istiyordu.

Kafes Oyunu / Işın Beril Tetik

Kapının pırlıl pırlıl parlayan pirinç tokmağını çevirdi. İçeri adım attığımda bir an gözlerim karardı. İçerisi karanlık ve boğucuydu. Pis, ekşi bir koku tüm odayı kucaklamış, ölümün sisi her yeri sarmıştı. Kusmak istedim. Ama yapamazdım, kim kusan bir adamı sevebilirdi ki. Aşkımın önünde yapamazdım. Kendimi tuttum ve gözlerim alışana kadar bakınmayı sürdürdüm. Kapı ardımızdan uğursuz bir gürültüyle kapandı.

Gölgeli Vadi - Nanna / Işın Beril Tetik

“Bu kuçu ile ne işimiz var burada. Udarlara güven olmaz. Kafanı çalıştır,” diye sızlandı beyninin gerisindeki ses.

“Şuna bak, kış uykusuna yatmış minik bir ayıcık gibi huzurlu!”

Nanna, yerleştikleri otel odasında bulunan iki yataktan pencereye yakın olanı seçmişti. Tek oda tutmak bir güvenlik önlemiydi ve eğer eğitimsiz bir kurt ile yola çıktıysanız, tedbir en iyi korunma yöntemiydi.

Uzak Hikayeler - 1. İlkbahar / Koray Günyaşar

“Başka zamanların yaşandığı aynı dünyalardan birinde, bir avuç akbaba bir iblisi dışarı boca etti. Şahinler, iblisi hissetti ve huzursuz oldular. Kargalar güvercinlere söyledi ve kuzgunlar dünyanın tepesinden olanları izlediler. O iblis ki; kuzgunun gözünden, şahinin cesaretinden, karganın şerrinden kaçamaz. Büyük bir göz, bulutlar gibi dünyanın üzerinden geçtiğinde, eli kanlı iblis soğuşun ortasında cehennemi yaşatacak. İblisi ruhsuz sananlar, şüphesiz ki çok yanılırlar. Sadece bir baykuş gerçeği bilecek ve son sözü söyleyecektir.”

UZAK KİTAP – BAŞKA YAŞAMLAR sy. 326

Son Durak / Erdem Özçifçi

Kızıl gözlerini yola doğru çevirdi ve kısık sesle tısladı.

“Son durağa çok az kaldı.”

Matt'in bütün vücudu uyuşmuştu ve nefes almak artık çok zor geliyordu. Aldığı her nefeste ciğerleri yanıyordu ve gözleri yarı kapalı iken merak ettiği, hostun durmadan tekrarladığı şeyi sordu.

“Son durak neresi?”

ÖYKÜLER

Galip Dursun:

Kino

Bölüm 1. Ahad

Geniş cadde kenarlarında yükselen inşaat izleri ile canlı canlı ameliyat edilen yaşlı bir adamı andırıyordu. Şehrin tüm yükünü sırtında taşıyormuşçasına eğilip bükülmüştü. Üzerinde gezinen tuhaf kalabalık ise, bu haline aldırmandan akıp gidiyordu.

Hiç kimsenin birbirine aldırmadığı uçsuz bucaksız sürü, insanı korkutan devasa ve amaçsız bir güruh....

Birbirlerinin yüzüne bakmayan yabancılar ordusu; büyülenmiş gibi gezinen zombi karıncalar...

Tasvir etmesi güç, şekilsiz bir nefret ise havayı iyiden iyiye kaplamıştı.

Kopmuş kemiği tutan incecik bir deri gibi, zorlama bir bağ caddeyi ve içindekileri bir arada tutuyordu sanki. Tuhaf bir hastalık, girişinde belirenleri ışıklarla ve göz alıcı vitrinlerden sızan iğretilelikle her adımda biraz daha ele geçiriyor; şehir, aklını başından aldığı kalabalığı içinde gizlediği onlarca sırdan bu şekilde uzak tutuyordu.

Böyle caddeleri bilirdi. Kinin ele geçirdiği, gözlerin perdelenip gerisinden işlerin çevrildiği koca bir saklanma yeri, güvenli bir evdi cadde.

Tam ortasında dikilmişti insan selinin. Orta yaşlı ve uzun boyluydu; yüzünün sağ yarısını örten geniş göz bandı heybetli görünümüne değişik bir hava katıyordu. Düzgün kesilmiş sakalı, başındaki yıpranmış fotr şapkası ve koyu renk paltosu ile eski bir İstanbul fotoğrafından fırlamış gibiydi.

Yabancı olduğu bir kentte tanıdık duran insan kalabalığını acıma hissiyle süzdü. Onlar için yapabileceği bir şey yoktu.

Kendini toparlayıp devam etti.

Birkaç yüz metre boyunca, tek gözü yanından geçip gidenlerin üstünde yürüdükten sonra durdu. Sonu yokmuş gibi uzanan caddenin tarif üzerine tanıdığı bir ayrıntısı yakalamıştı onu. Elini paltosunun iç cebine atıp buruşmuş bir kağıt parçası çıkardı. Kağıdı şöyle bir süzdükten sonra karşısındaki yüksek demir kapıya baktı. Doğru yerde olmalıydı.

Son iki saattir kendisini takip eden iki özensiz gölgeye aldırmandan kapıya vurdu. Aslan işlemeli kapı tokmağı, duygusuz çeliğin rahatsız edici soğuşunu eline bulaştıramadan kapı açıldı. Gıcırdayan menteşeler sırlanmış yapının içindeki gücü ispat eder gibiydi. Gürültü, bir anlığına da olsa caddenin rahatsız edici uğultusunu bastırabilmişti. Başı önünde bir keşiş, onu içeri buyur ederken peşindeki gölgeler rahatsızca kıpırdandılar.

Avluyu geçip iç kapıya ulaştığında tanıdık bir manzarayla karşılaşmak onu biraz daha rahatlattı. Kararmış, yüksek cephesi ve korkunç görümlü ifrit gardiyanları, gargoylleri ile Saint Sadnuj kilisesi dünyanın dört bir yanındaki, tüm dinlerden kovulmuş diğer örneklerinden farksızdı. Bakımsız ve unutulmuş gibi duran heybeti kasvete dönüşmüştü. Fakat ürkütücü havası, dinsiz mabedlerin gerçeği zorlayan sureti olarak yerli yerindeydi.

İç kapının asırlık gövdesini güçlü yumruklarla sarsmaya başlamadan önce, son bir kez daha baktı yapıya. İnsanı sindiren, ürküten bir havası vardı gerçekten de. Keskin kenarlı, sert görümlü ve sonsuzluğa uzanıyormuşçasına yükselen kulesi ihtişamlıydı. Şehirde puslu bir hava hakimken, yüksek avlu duvarlarının çevrelediği Saint Sadnuj kilisesi daha da karanlık bir hal almıştı sanki.

Kapı üçüncü vuruşta açıldı. Karanlığın içinden güçlü ve mekanik bir ses, kısa bir sorgunun ardından nihayet onu içeri çağırdı. Ardından kapanan kapı içerdeki tüm ışığı da beraberinde götürürken ve zifiri bir karanlık etrafını sararken keyifsizce durdu. Işıksızlık onu huzursuz ediyordu; ne tür bir belaya girdiğini tahmin edebilecek kadar tecrübeli bir adamdı. Ama yine de kurtlanmış bir tahta parçasının gerçeğe kabusun arasında durduğu bir dünyada neler olabileceğini bilmek, tecrübeden fazlasını gerektiriyordu.

Derin bir nefes aldı; rahatsız olduysa da belli etmemeliydi. Yıllarca eğitilmiş, yarım asır boyunca birçok kez kendini başarıyla savunmuş bedeni, son kasına kadar gerildi. Gelebilecek bir saldırıyı önlemeye hazır beklerken sakin görünmeye çalışıyordu. Ensesine dayanan soğuk çelik bir anda tüm konsantrasyonunu yerle bir ettiyse de toparlanması uzun sürmedi.

Ensesindeki demir kıpırdandı. Arkasındaki, yılışık bir şekilde sordu.

“Takip eden oldu mu?”

Tek gözlü adam, gücenmiş bir sesle cevap verdi.

“İki kişi. Ama buraya girerken durdular.” Derin bir nefes aldı. “Yetenekli olduklarımı söyleyemem.”

“Türkler!” diye cevap verdi ensesindeki namlu. Çelikteki kıpırtılardan, adamın keyfinin yerinde olduğu anlaşılıyordu. Ölüm kasmaya alışkın yuvarlak ağız yavaşça geri çekilip hissiz bir karanlığın içinde kayboldu. Ensesindeki baskı gitmişti.

“Yeteneksiz olduklarına göre onlardır.... Korkmana lüzum yok. Onlarla anlaşmamız var. Bizimle uğraşmazlar; seninle de ilgilendiklerini sanmıyorum.”

Koridorun ışıkları yandı. Yanından dolaşıp karşısına geçen, tepeden tırnağa silahlı ve siyah giyimli adama baktı.

“Neden takip ediyorlardı?”

“Neden mi? Yeni öğrendiği bir şeyi taklit etmeye çalışan maymunlar gibiler işte.”

Cevaptan tatmin olmamıştı. Pek güvende hissetmeyeceği bir durumdu.

“Fazlasıyla lakayıt ve özensiz... Bu birinin ölümüne yol açabilir; günü batırabilecek şeylerin en tepesinde şu yazar,” diye geçirdi içinden; “Dikkatsizlik!”

“Peki, Büro?” diye sordu tekrardan.

Karşısındaki adam keyifle sırıttı.

“Şu ucubeleri diyorsun; burada yoklar. En azından bir varlıkları yok. Kağıt işlerine bakan eski tüfek bir patron ve onu denetleyen iki yabancı avcıları var. Bize dert olabilecek en yakın tehlikeli üs, iki ülke ötede. Ama onların da kendi işleri olduğu için pek bizimle uğraşmazlar. Hem onların yetki alanında da değiliz.”

“Çok ilginç” diye mırıldandı; “bundan kırk yıl önce yakınından bile geçemeyeceğimiz bir bölgede şu an istediğiniz gibi at koşturduğumuzu mu söylüyorsunuz?”

“Aynen öyle diyorum!”

“Bu çocuk ya çok saf ya da doğruyu söylüyor.” diye düşündü. “Ama hiçbir organizasyon bu kadar kısa sürede, bu derece aşağılanacak kadar silinemez.” Daha fazla üstünde durmadı, başıyla onaylayıp askere baktı.

Silahını kılıfına yerleştiren komando söylendi. “Silah için endişelenme; rutin bir kontroldü... Her şey yolunda!”

Eliyle koridoru işaret ediyordu. Diğeri, ona aldırmadan yürümeye başladı.

“Ününü duydum.” diye devam etti silahlı adam. “Yürüyen bir efsane...”

“Paralı askerlik, suikast, akla gelebilecek en pis işler; sonuç olarak da acı, hüznü ve biraz para... Ben de bunu unutmaya çalışıyordum,” diye söylendi adam. Göz bandının altında tatlı bir kaşıntı başladı. “Yerinde olsam bunu bir meslek olarak düşünmezdim, genç adam. Bir asker değilsin, bir katil de. Kim iyi öderse o işi yaparsın. Bu bir gelenek...”

Fötr şapkasını düzeltirken anlatmaya devam etti.

“Sadece ilgilendiğimiz bir sektör var diyelim. Ölüm ve keder için çalışıyoruz; elimizde de silah var. Kin ve biraz kanlı para da alabildiğimiz yegane şeyler... Ben buna meslek demezdim.”

Genç olan afallamıştı. Halini belli etmeden sormaya çalıştı.

“Neden yapıyorsun o zaman bu işi?”

Yaşlı adam durup sakince yanındakine döndü. Tek gözü, acıyan bir bakışla karşısındakini baştan aşağı süzdü.

“Uzun bir zamandır yapmıyorum.”

“Ama,” diye atıldı komando; “buradasın!”

Tek gözlü adam sırıttı: “Artık başka şeyler için para alıyorum. Hem ölümü seviyorum diyelim... Bu yeterli mi?”

Karşısındakinin cevabını beklemeden dönüp yürümeye devam etti. “Türkler demiştin? Sizden para mı alıyorlar?”

“Para, bilgi, itibar ve içinde kendilerine faydası dokunan her şeyin olduğu bir sürü güzel anlaşma... Onlarla anlaşmak kolay; şefin önüne parıltılı bir kolye atıp köyün bütün kızlarını alabiliyorsun. Arada bir sorun çıkaranlar oluyor. Ama biz elimizi sürmeden kendi aralarında çözüyorlar böyle şeyleri. Türkler bize karışmaz; kendileri yeterince karışık zaten. Büro'nun durumu da duyduğun gibi. Burada rahatız...”

“Onların topraklarında?”

“En güzel tarafı da bu işte!” Uzun koridorun sonuna geldiler.

Aşağı doğru uzanan dar yol metal bir kapıyla sonlanıyordu. Diğerine dönüp sordu.

“Burası mı?”

“Evet, burası.”

“Teşekkür ederim.” Tam kapıya uzanacakken durdu. Aklına önemli bir şey gelmişti..

“Seni sevdim evlat, müsaadenle sana bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Bir dahaki sefere kapıdan girenin silahı olup olmadığını kontrol etmeyi unutma!”

Genç komando keyifle sırttı.

“Orada dur bakalım. Yanıma gelene kadar dört ayrı tarayıcıdan geçtin. Üstelik sonuncusu silah için de değildi. Öfkeni ölçtük. Her şey yolundaydı; ben de saygısızlık etmek istemedim.”

Tek gözlü adam sırttı. Dik başlı çocuk iyi bir ispat istiyordu demek...

Bir anda deri kaplı eli komandonun belinin az altındaki kılıfa uzandı. Aynı anda genç asker de refleksiyle karşılık verip elini silahına götürdü. Adamdan önce kabzayı kavramayı başardı. Gerisi bir anda oldu. Askerin eli ve kabzasından tuttuğu silahı yavaşça yükseldi. Genç komando acı içinde kıvrılırken, korkunç bir güç onu elinden yakalamıştı. Silah, sahibinin kalbine diklemesine yaslandı. Askerin bileğinden gelen tok kırılma sesi koridorda yankılandı. Horozsuz tabancanın emniyeti ateşe hazır pozisyona gelirken, zavallı adamın işaret parmağı da benzer şekilde büküldü. Tek gözlü adam parmağını bile kıpırdatmadan adamın silahını kendi eliyle kılıfından aldırılmış ve kalbine dayamıştı. Bir sürü kırık ve acı veren yara derinin altından beynini kavururken, genç adam bağırılmak için dudaklarını ısırıldı. Kocaman açılmış gözleri sorarak bakıyordu.

Tek gözlü adam, sakalını sıvazlarken sakince mırıldandı.

“Sence şu an üzerimde ya da içimde her hangi zarar verici bir şey var mı asker?”

Bu bir soru değildi.

Silahu tutan el gevşedi. Asker iki büklüm halde yere çökmüş, bileğini tutarken tek gözlü adam koridorun sonundaki kapıya uzandı.

“Daha dikkatli ol...”

* * *

Kısılmış sol gözü hızla etrafı taradı; biraz önceki metal duvarlı koridora hiç benzemeyen bir yerdi burası. Küf ve nem kokan yaşlı duvarlar asırlık olmalıydı. Garip bir şekilde kendini huzurlu hissetti. Deminki koridor nedense ona çok yapay gelmişti. Genç adama verdiği dersin de etkisiyle neşesi biraz olsun yerine gelmişti. Yürümeye devam etti.

Biraz ilerde, yeraltına uzanan merdivenleri gördü. Yosun tutmuş, aşınmış basamaklara dikkat ederek aşağıya süzüldü. Karanlığın içinde el yordamıyla ilerleyip geniş bir hole çıktı. Kuşkulu gözlerle etrafı süzerken tetikteydi.

Bir süre çevreyi dinledikten sonra tehlike olmadığına karar verip, geniş salonun içlerine doğru yürüdü. Bazı sütunları gözüne kestirip korunaklı bir yer bulmaya çalışırken, ilginç mekanı yeterince inceleme fırsatı buldu.

Yüksek mihraplı, birkaç yüz metre genişliğinde bir yerdeydi. İşlemeli sütunların arasından görebildiği kadarıyla duvarları fresklerle doluydu. İlgiyle duvarlardan birine yaklaştı. Antik bir savaşın anlatıldığı sahneler görülmeye değer şeylerdi doğrusu.

Önünde durduğu duvardaki resmi incelemeye başladı. Savaş arabasından uzanan okçu, göğe yükselen bir yaratığa nişan alıyordu. Geniş kanatlı ucube oktan çekinir gibi kendini sakınmıştı. Duvarın önünde gezinmeyi sürdürdü.

Bir başka sahnede ise devasa boyutlardaki kurt başlı bir adam, karşısındaki kanatlı yaratığın üzerine atılmaya hazırlanıyordu. Etraflarını saran ateş çemberi olayı daha da dramatik hale getiriyordu. Kanatları alev almış olan yaratık kurttan korkmuş gibi durmuyor;

aksine, yüzünde kendine güvenen bir ifade ile saldırıyı bertaraf edebilecek güçte olduğunu söylüyordu sanki.

“Cesurca” diye geçirdi içinden.

Şimdi başka bir freskin önündeydi. Kafataslarından yapılmış, yamru yumru bir piramidin üzerinde yükselen kadını gördü önce. Güçlü dişi, başının üstünde parıltıyan güneşe kollarını açmış, gülümseyerek bakıyordu. Kadının tehlike hissi uyandıran bakışları ve uzun ince gövdesi ona tanıdık geliyordu. Aldırmadan diğer işlemlere geçti.

Fresklerin altındaki işaretleri ilk o zaman fark etti. Adı ve anlamı çoktan unutulmuş bir dil olabileceğini düşündü bir anlığına. Duvara çizilmiş ya da kazınmış kelimelerden çok, kıvrılarak birbirine dolanmış şekilsiz çizgileri andırıyordu. Hayatında ilk defa gördüğü bu şeylere fazla kafa yormamalıydı belki de. Tam o anda, dalgınlıkla baktığı işaretlerin kıpırdandığını fark etti. Garip işaret dizisi gittikçe daha çok birbirine geçiyor ve sanki duvarda kara bir delik açıyordu. Oyuğa dikkatle bakarken, bir anda kendini bambaşka bir yerde buluverdi. İki adım ötesinde yükselen kafatası yığını onu dehşete düşürmüştü. Resimde gördüğü sahneyi aynen yaşıyordu. Yığının üstünde yükselen kadının şehvetli ve davetkar bakışları üzerinde gezinirken kendine geldi. İşaretler adeta büyülemişti onu. Tek gözünü yumup duvara arkasını döndü. Hızlı adımlarla holün ortasına vardığında, kendine ancak gelebilmişti. Heyecanı iyice yatıştıktan sonra etrafına bakınmayı sürdürdü. İlerde bir karaltı var gibi gelmişti sanki. Temkinli adımlarla o yöne doğru yürüdü. Evet, oradaydı. Duvardaki delik yavaş yavaş kemerli bir eşiğe dönüşüyordu. Bu büyümlü yerden bir an evvel çıkmak isteği tüm bedenini kaplamıştı.

Eşiğin önünde durup bir kez daha geniş salona baktı. Mekan, tekrar o masum ve terkedilmiş havasına bürünmüştü. Okkalı bir küfür savurup eşikten geçti.

İçeri girdiğinde safran rengi bir kaftana bürünmüş, uzun boylu bir adamla burun buruna geldi. Bir adım gerileyip bekledi. Yaratık hareket etmemişti.

Sakince ileri gidip odayı aydınlatan meşalenin ışığında yarattığı tepeden tırnağa süzdü. Adamın kanı çekilmiş, beyaz surati korkunçtu. Sarı gözleri tehdit edici bir şekilde kısılmıştı. Uzun parmakları pençe gibi kıvrılmış, iki büklüm bedeni avının üzerine atılmak için fırsat kollar gibiydi. Gözlerine baktı; oradaki şey hiç yabancı değildi.

Zararsız olduğuna anladıktan sonra derin bir nefes aldı. Gırtlakını temizleyip odayı inleyen bir sesle konuşmaya başladı. Beyaz yüzlü yaratık başıyla onaylayıp kenara çekilirken her şey yolundaydı.

Karanlık odanın bozuk zemini, altında uzayıp giderken keskin görüşlü tek gözü bir insan kafatasını seçti. Beyaz yüzlü dev telaşla atılıp kafatasını yerden kaptı; duvardaki bir oyuğa yerleştirdi.

Devin iniltiyi andıran sesiyle kendine geldi. Artık gitmesi gerekiyordu. Farkında bile olmadan sırtıttı; burada daha fazla durmak gibi bir niyeti de yoktu zaten.

Alacakaranlıkta biraz daha ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki, karşısına tek parça taştan oyulmuş bir kapı çıktı. Kendinden emin hareketlerle eldivenini çıkarıp, üzeri dövme kaplı sağ elini soğuk taşa yasladı. Eski bir duanın sözleri dudaklarından dökülürken, kapı sarsılmaya başladı. İkinci sözüne geçerken hafifçe yana kaydı. En son söz yarı karanlık odayı inleterken, kapı gürültüyle yerinden oynadı ve sonuna kadar açıldı.

Eldivenini eline geçirip içeri girdi. Önünde taş sıralar ile çevrelenmiş yüksek tavanlı, derin bir amfi uzanıyordu. Beline kadar gelen taş sıraların arasından geçip ortada duran sunağa ulaştı. Üzerinde oluklar açılmış, uzunca ve genişçe, yekpare bir taşı bu. Oluklar iri bir insan bedeninin ölçülerinde açılmıştı; bu haliyle sunak, içe doğru kavisli dev bir kalıbı andırıyordu.

Sunağın arkasında yükselen devasa bir Meryem Ana heykeli ve olukların ortasında da yarım metre derinliğinde, kararmış, küçük bir havuz vardı. Daha önce de örneklerini gördüğü bu havuzlar her zaman midelerini bulandırır. İğrenerek baktı.

İnsan kurban edilen sunaklar, ona her zaman itici gelmişti.

Başını kaldırdı. Meryem Ana'nın şefkatli ama rahatsız eden bakışları soruyordu. Bugünkü kurban kendisi miydi acaba? Heykelin kucağındaki mutsuz bebek bir an kıpırdanır gibi oldu.

Yutkundü; bir anlığına da olsa soğukkanlılığını yitirmişti. Gözlerini heykelden alamıyordu. Arkasından gelen sesle irkilip kendine gelene kadar öylece durdu. İnsana ait

olmaktan uzak ses, son derece gürdü. Sesin kaynağı, kendisinin amfiye girdiği yerin karşısında belirlediğinde biraz rahatlar gibi oldu. Yan odadaki zavallı ucube gibi giyinmiş, uzun boylu ve parlak-beyaz suratlı başka bir dev kendisine anlayabildiği bir tonla seslendi.
“Hoş geldin Ahad.”

Bölüm 2. Hediye

Yağmur...

Eğitilmiş bedeni, yağmurun çamurlu bir bataklığa dönüştürdüğü orman zeminine iyice yapışmıştı. Üzerinden geçen dördüncü piyadenin de kendisini fark etmemiş olmasına sevinmeli miydi, bilmiyordu. Ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştı. Etrafında uçuşan bakır kaplı mermilerin ve küçük çaplı çatışmaların ortasında geçen ömründe ilk defa bu kadar yakındı ölüme. Üstelik yüklüce bir para karşılığı anlaştığı sıradan bir işin arap saçına dönmüş olması canını sıkıyordu. Bir hafta boyunca saklandığı ormanda iyice sıklaşan devriyeler de cabasıydı.

Askerlerin iyice uzaklaştığına kanaat getirdikten sonra yavaşça doğrulup bir ağacın gövdesine yaslandı. Birkaç dakika kadar kaskatı durup etrafı dinledikten sonra rahat bir nefes alıp çöktü. Sigara içmek istiyor ama bunun imkansız olduğunu da biliyordu.

Çamurdan korumak için sardığı otomatik tüfeğini çıkardı. Akşam olmak üzereydi. Keyifle etrafına bakındı. Kendini biraz daha güvende hissetti. Cebinden küçük bir tüp çıkarıp avucuna döktü. Beyaz toz küçük bir öbek oluşturacak kadardı. Ağzını ve gözlerini kapatıp tozu yüzüne boca etti. Burun deliklerinin kenarlarına iyice yayıp dudaklarının üstünde kalanları kamuflej ceketinin koluyla sildi. Tadı berbat olan bu toz, av köpeklerine yakalanmamak için her yanına sürdüğü pisliğin kokusuna iyi geliyordu. Aslında doğrudan koku alma duyusunu bir süreliğine felç eden bu toz zamanına göre parlak bir icattı. Bindokuzyüzellilerde böylesi şeyler pek yoktu açıkçası.

Etrafına bakındı. Tehlike geçmişti. Hangi yöne gideceğine karar vermesi gerekiyordu. Belinde asılı duran çantadan pusulasını ve asetat haritasını çıkardı. Üzerine değişik notlar alınmış plastik kağıdı temiz bir yere koyup pusulaya baktı. Hedef nokta kuzeyde kalıyordu. Yerini hesapladı. Ortalama üç saatte oraya varacaktı. Fakat temkinli bir yürüyüşle yolculuk sabahı bulurdu. Tekrar ağaca yaslandı. Plastik matarayı çıkarıp biraz içti. Su onu rahatlatıyordu. Başka içkiler ya da içecekler değil; sadece su...

Doğruldu.

Yapması gereken bir iş vardı. Tüfeğini sıkıca kavrayıp fırladı. Son sürat ormanın içine daldı.

Gece...

Kızıl bir örtü, ormanın üstündeki karanlığı yavaş yavaş kaplıyordu. Ağaçların iri yaprakları arasına gizlenen yeni uyanmış bir kuş, ince sesiyle ormanı cınlattı. Onu başkaları da takip etti. Kargaşa gecenin bir hükmü kalmayana kadar devam edecekti. Ortalık iyiden iyiye aydınlanırken kendine geldi. Tüfeğini yokladı. Her şey yerinde ve çalışır durumda görünüyordu. Ama bundan emin olamazdı. Silahı bir kez ateş lemeden bunu anlamasının bir yolu da yoktu. Yüzünde donuk bir ifadeyle gülümsedi. Ölümcül dostuna dünyadaki birçok şeyden daha fazla güveniyordu. Bu güveni, bugüne dek bir kez olsun sarsılmamıştı. Uzandığı yerde hafifçe kımlılandı. Ses çıkarmamaya özen göstererek doğrulup diz çöktü; dürbünüyle etrafa bir göz atmak istiyordu. Çamurlu merceği üstünkörü temizleyip ilerdeki açıklığa baktı. Yosun tutmuş taş yapının ağzında yarı çıplak, sıska bir adam oturuyordu. Şafak vakti parıldayan derisi karaydı. İşin içinde bir bit yeniği olduğunu sezse da her şey normal görünüyordu. Bunu aklının bir köşesine yazıp çevreye bakındı. Beş altı asker mümkün olduğunca iyi bir şekilde mevzilenmiş ve nöbet tutuyorlardı.

“Lanet olsun!” diye söylenerek etrafı taramaya devam etti. İki silahlı adam daha fark etti. İki saat önce dinlenmek için uzandığında bu adamlar ortada yoktu. Planını bir kez daha gözden geçirip düşündü. Küçük eklemeler ve biraz dikkatle işini halledebileceğine karar verdi.

Dürbünü ayarlayıp adamların silahlarına baktı. Sürgülü ordu tüfekleri, bulunduğu mesafeden kendisini vurabilecek türden şeyler değildi. Fakat yine de bir serseri kurşunun

açabileceği yara tropik ormanda başına yeterince bela olabilirdi. Daha fazla düşünmeye lüzum görmeyip dürbünü bıraktı. Ellerin üstünde sürünerek ilerdeki bir ağacın dibine gitti. Sırtını ağaca yaslayıp güzel bir atış pozisyonu yakalamak için doğruldu. Dizlerini karnına çekerek kış üstü oturdu. Tüfeğini bacaklarının arasından uzatıp, silahın emniyetini ve dürbününü açtı. Her şey yolundaydı. Derin bir nefes alıp gözünü dürbüne dayadı. Taş yapının önüne bakmaya çalışırken bunun bir mabet olduğunu fark etti. Gece karanlığında bunu anlamamış olmasına şaşırды. Gergin sınırları ve şu beyaz toz yüzünden olmalıydı. Tüfeği bir anlığına indirip bekledi. Tanrının unuttuğu yeşil bir cehennemın ortasına böylesi bir tapınak diken insanlar vardı demek. Tüfeğini tekrar omzuna yasladı. Nefesini tutup durdu. Yavaşça, nefesinin birazını salıp bekledi. Hedefi namlunun ucundaydı. Yaptığı anlaşmayı hatırladı. Garip bir anlaşmaydı. Bu işte garip olmayan bir şey yoktu ki! Bir an düşündü; buraya kadar gelmişti. Şu andan sonra ne fark ederdi.

Tekrar soluklanıp kendini ayarladı. İyice hedefine odaklanmıştı. Tetiğe asıldı...

* * *

Meryem Ana şefkatle ona bakıyordu şimdi. Ahad kendi kendine sordu: Ne arıyordu burada? Yaptıkları için affedilmek miydi istediği?

Hayır...

Yaptığı her şeyi kendi isteğiyle yapmıştı. İçinde bir yerlerde yaşayan ve en olmadık zamanlarda ortaya çıkan masum vicdanı, tüm o insanları ortadan kaldırırken oralarda değildi sanki. Yaşamları alırken ve ölümü etrafındakilere sunarken tamamen kendindeydi. Aklının bulanmasına izin vermemeliydi. Heykele bir kez daha baktı. Garip bir sıcaklık yüzüne vuruyordu. Hafifçe gerildi; kurnaz bir gülümseme suratına yerleşti. Sebebi bulmuştu. Gülümsemesi sırtmaya dönüşürken yavaşça elini şapkasına götürüp heykeli selamladı.

Biraz önce Meryem Ana'nın gülümsediği yüz, şimdi saçları dümdüz aşağı süzülen, taştan bir Lilith'e benziyordu.

Uzun boylu, sarı kaftanlı rahip iyice yakınına geldi. Ahad'a aldırmadan Ana'nın önünde durup içli bir ilahi söylemeye koyuldu.

Taş beden güçlü dalgalarla sarsılmaya başladı. Gülümseyen dişi surat ileri iyice titreyip kasıldı, kenarından kopan bir parça zeminde bin parçaya ayrılarak dağıldı.

Rahip istekle ilahiye devam etti.

Heykel her sözle bir parça daha parçalanıyor, yıpranmış üst yüzeyin altından etrafa pis bir koku yaylıyordu. Aşınmış taş kabuk dökülürken yanmış beden yavaş yavaş ortaya çıktı. Rahibin son sözüyle beraber heykel korkunç bir ucubeye dönüşümünü tamamladı.

Tanrıça Kino kucağında en sevgili ucubesıyla kendisine gülümsüyordu.

Kino, irin kaplı gözleriyle Ahad'a bakıyordu şimdi. Asılsız bir şefkat, kırmızı-sarı renkli pislikten adamın ruhuna akıyordu. Ve Ahad'a sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra, parçalanmış şekilsiz dudaklar yavaşça aralandı. Artık bu dünyaya ait olmayan beden zorlanarak konuştu.

"Seni bekliyorduk tek gözülü, oğlum."

Ahad, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

* * *

İhtiyar adam yerde yatıyordu. Alnının biraz altından giren mermi kafatasının arka kısmını parçalayıp çıkmış ve arkasındaki taş duvarı kızıla boyamıştı. Ahad silahı nöbetçilerden birine nişanladı. Tekrar tetiğe bastı. Nöbetçi yarım metre kadar havaya sıçrayıp duvara yapıştı. Üçüncü nöbetçi silahını, ateşin geldiği yöne doğrultup rastgele ateşlerken, Ahad bir kez daha tetiğe dokundu. Kurşun uçlu mermi adamın göğsünü paramparça ederek bedenini geriye savurdu.

Tetikçi yerinden fırlayıp konumunu değiştirdi. Tüfeğini tekrar kurduğunda, önceki bulunduğu yere doğru uçan mermilere bakarak bir küfür savurdu. Adamlar ustaca ateş ediyorlardı. Sinirlerine hakim olmakta zorlanarak bir kez daha nişan aldı. Peşpeşe ateşlenen

üç mermi nöbetçilerden ikisini safdışı bırakıp bir diğerrinin de omzunu parçladı. Yerde sürünen zavallıya ensesinin biraz üstünden nişan aldı. Tetiğe dokunduktan iki saniye sonra adamın ensesinde kızıl bir çukur açılmıştı.

Diğerr nöbetçiler farklı bir yerden de ateş geldiğini fark edene kadar ikisini daha saf dışı bıraktı. Derin bir nefes alıp sonuncuya odaklandı. Bu atış bugünlük mesaisini bitirecekti. En iyi atışını yapmak için gerildi. Nöbetçi yarısı yıkılmış bir duvarın arkasında saklanıyordu. Kurbanının kendisini göstermesini beklerken duvardaki küçük bir deliğı fark etti. Gözleri parladı; tam oraya nişan alıp ateş etti. Geriye savrulan nöbetçi daha ne olduğunu bile anlayamadan, ikinci bir atış şansı bulabilmişti. Keyifle sırttı; adamın bedeni, hafif titreme nöbetleri hariç kıvıldamadan yatıyordu.

Ahad işini bitirmiş olmasına rağmen geri çekilmek istemiyordu. Tuhaf bir şekilde huzursuzdu. Uygun bir noktaya yerleşip binadan çıkacak başkalarına da ateş etmek ya da kaçmak arasında bocalıyordu. Silahını doğrultup dürbünle etrafı gözledi. Başka gelen yoktu. Namluya sabitlenmiş dürbünü cesetlerin üzerinde gezdirirken irkildi. Silahı yanına koyup dürbününü çıkardı. Derin bir nefes alıp tekrar baktı. Korkudan kocaman açılmış gözleri, önündeki kanlı sahneye bir kez daha baktı. Suratı bembeyaz olmuştu. Dürbünü gözlerinden güçlükle ayırabilirdi. Korkudan kısılmış gözleri bir noktaya kilitlenip kalmıştı.

Neler oluyordu!

Buradan kurtulmalıydı....

Silahımı kavrayıp hızla ormana daldı.

Nöbetçilerden ikisi ağır hareketlerle dizlerinin üzerine kalkarken birkaç yüz metre uzağı varmıştı bile.

* * *

Ahad, soluk almadan karşısındaki yaratığı bakıyordu. Tek gözü yuvasından fırlayacak gibi açılmış ucubenin her bir ayrıntısını beynine kazıyor; inanmayan beynini zorlayan görüntü rahatça salınırken çıldırma noktasına gittikçe yaklaşıyordu.

Kino sevecen bir sesle konuşmaya devam etti.

“Bana olan borcunu ödemeye mi geldin, oğlum?”

Ahad yutkundu.

“Tüm kötülüklerin anası...” diye mırıldandı. “Benden hizmet bekliyor.”

Kafasını toparlaması uzun sürmedi. Buraya kendi isteğıyle gelmediğini söylemek için can atsa da bunun saygısızlık olacağını düşünüp vazgeçti. Bu kadar rahat olmasını, zihnini üvey anasından koruyan hediye sağlıyordu. Ormanın derinliklerinde karşısına çıkan lanet, tek gözüne malolan karanlık hediyeği düşündü ve sonrasında hiç yaşlanmadan geçen son elli yılını...

Dudakları yavaşça aralandı ve ifrite cevap verdi.

“Borç değil vefa için geldim anamız. Buyruğunuzu duymak için buradayım.”

Kino'nun yanık dudakları keyifle kıvrıldı; uzun ve sivri dili dudaklarının üzerinde gezindi.

“Sen iyi bir evlatsın Ahad.” Kucağındaki ucubeyi ona doğru uzatarak devam etti.

“Kardeşini tanıyor musun?”

Ahad, o ana dek farkında bile olmadığı küçük yaratığı baktı. Kızıl gözleri, morarmış yeşil derisinin üzerine elle yapıştırılmış eğreti bir şekildi sadece. Başını iki yana salladı.

Kino şefkatle kucağındaki yaratığı bağına bastı.

“O Ferhas. Benim en sevgili, küçük yavrım.” Yapmacık bir kaygıyla Ahad'ı südü.

“Bunu söyledim için ona ve bana kin duymazsın değil mi, evladım?”

Ahad'ın duygusuz sesi kısaca yanıtladı.

“Kino'nun çocukları dediğini akıllarından bile geçirmez, anamız.”

Kino'nun kahkahası derin amfide yankılandı. Halinden memnun bir şekilde inledi.

“Çünkü onları en iyilerinden seçerim...” dedi. Yüzü bir anda kinle kararak devam etti.

“Öyleyse beni dinle oğlum, bitene kadar dinle ve itaat et. Bu lanetli Gerçek'te yaşayacağım zamanlar tükeneli çok oldu. Burada aldığım her nefes için sadık bir müridimin canını

alıyorum. Pek değerli oldukları için değil ama sana anlatacaklarımı uzatıp buradaki soyumu tüketmek istemem.”

Ahad şaşkınlık içinde sunağın içine baktı. Biraz önce boş kara bir çukuru andıran sunak şimdi koyu bir sıvıyla doluydu. Ahad sıkıntıyla gülümsedi. İfrit doğru söylüyordu. On beş yıl kadar önce, kendi gözleriyle şahit olmuştu bu törenlerden birine. Hayvan gırtlaklar gibi özensiz ve hızla kesiyor, biçiyor ve eti yarıp altındaki hayat özüne ulaşıyordu tunç ayın bıçakları.

“Üzerinde yürüdüğün dünya sadece bir yanılısama!” demişti bir rahip, başını yavaşça yukarı kaldırdı. Kino’nun ateşler içindeki bakışları gerçekte hayali birbirine karıştırmasına neden oluyordu.

“Buradayım çünkü o burada!” diye söze girdi Kino. Hırstan kısılmış bakışları Ahad’ı delip geçiyor gibiydi. “Ferhas’ı öldüren burada. Beşbin yıldır burada yaşıyor ve ikimizin çaresizliğine gülüyor. Onun canına kıyan hain, bedenini küfrün içine hapsedip ona ulaşmamı engelliyordu. Ferhas’a kendi canımdan verdiğim ruh ise bana olan bitenden hiç bahsedemedi. Gerçekte zavallı küçüğümün sahte bedeninin nasıl ortadan kaldırıldığını bilemediğim için cellada ulaşamıyorum. Ama artık sen varsın Ahad, benim kıymetli çocuğum. Kutsal yaşta ve kutsal simgelerle bezenmişsin.”

Ahad tek gözünün hafifçe kaşındığını hissetti. Yaratıktan yükselen sarı renkli bir duman etrafını sarmaya başlamıştı. Yutkunup dik durmaya çalışarak dinlemeye devam etti.

“Ölümü tatmış ve onu taksim etmiş bir Kahin; tek gözünün kusursuz alameti beni intikamıma götürecekt!”

Ahad şaşkınlıkla karşı çıktı. İşler karışıyordu ve sonunda acı içinde bir ölümün kendisini bulacağından emin olduğu bir yola girmemek için ruhu göğsünde çırpınıyordu.

“Ama bu yasak anamız! Bizler sizin işlerinize karışamaz, katılamaz ve katılamayız!” diye karşı çıktı zayıf bir iradeyle.

Kino’nun keyifli kıkırtısı salonu doldurdu.

“Evet, oğlum; güzel tarafı da bu zaten!”

Sarı bulutun içerisinde yavaşça yükselen kalın bir yüzük Ahad’ın önünde durdu. Taş yerinde kehribarı andıran sert ve şeffaf bir taş vardı. İçindeyse bir parça büzüşmüş et duruyordu. Ahad, itiraz etmeye imkan bulamadan yüzüğe uzandığını fark etti. İstemese bile eli yüzüğe değmişti. Kino’nun küçük bir oyunuydu bu. Nefretle avucundaki yüzüğü sıktı. Son anda böyle boş bulunarak başını doğrudan belaya soktuğu için kendini kızdı. Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Kino’nun kucağındaki küçük ifritin neşeyle açılan ağzının içinden yarım bir dil çıkıp yarım yamalak bir inlemeyi yönetti.

Ahad artık yüzüğün içindekinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Tek gözünü kapatıp sakinleşmek için derin derin nefes aldı. Gözünü açtığı anda Kino’nun kucağında yavrusuyla ona baktığını gördü. Bu sahneden sıkılmıştı artık. Başıyla alaycı bir selam verip arkasını döndü. Uzun adımlarla amfiyi geçip geldiği yerdeki kapıdan dışarı çıktı. Kino’nun dünyevi görüntüsü dalgalanıp ince bir dumana dönüşürken ilk odayı geçip ana hole varmıştı. Dişi ifrit buradan kaybolup kendi dünyasında belirirken sabırsızlıkla kıvranıyordu.

* * *

Parmağına geçirdiği yüzük kanımı emiyordu sanki. Sıkıntıyla metal duvarlı koridordan yürümeye devam etti. Yükselen eğime aldırılmadan yolun sonuna kadar koşar adım ilerledi. Çelik kapı hızla açıldı; aynı hızla yürüyüp geniş avluya çıkmak için etrafa baktı. Fakat burası içeriye girdiği yer değildi.

“Basit bir numara daha!” diye düşündü. Bıkkın bir ifadeyle arkasını döndü. Uzun boylu rahip, Kino’nun yanındaki yürüyen ceset orada duruyordu. Adam eliyle Ahad’a işaret etti; kendisini takip etmesini söylüyordu. Karşılık vermeden rahibi izledi.

Birkaç salondan ve taş koridorlardan geçip geniş bir salona girdiler. Burası daha çok bir ameliyathaneyi andırıyordu. Seramik kaplı duvarlar ve kan tutmaması için özel olarak döşenen yer döşemeleri tertemizdi. Ortada geniş ve yüksek bir mermer kaide duruyordu. Metal sedye yerine üzerinde işlemler bulunan eski bir mermer blok bulmak onu pek şaşırtmamıştı.

Ahad bir anlığına odaya girip girmemekte tereddüt etse de artık bu işten iyice sıkıldığına karar verip içeri girdi. Oda bir anda iyice aydınlanmıştı. Mermer kaidenin üzerinde yeşil bir muşamba vardı. Yüzüğün parmağında adeta kalp gibi attığını hissetti. Sakin adımlarla yürüyüp mermerin önünde durdu. Derin bir nefes alıp rahibe baktı.

Rahibin kemikleri seçilen kuru kafatası keyifle sırttı.

Ahad sordu.

“Ferhas?”

Rahip başıyla onayladı.

“İki yıl önce, bir höyükte bulundu. Masrafları bizim tarafımızdan karşılanan sivil bir kazı ekibi cesedi çıkarmayı başardı. Epey uğraştılar doğrusu. Lahitin ve mezar odasının kapısına cinsimizi uzak tutmaya yetecek kadar küfür nakşedilmişti.”

Ahad, “Yani Udar duaları” diye geçirdi içinden.

“Dinsizler, İlahemizin en sevdiğinin naaşını en kindar tuzaklarla çevirmişlerdi. Bu konuda da yardımımızı esirgemedik. Yine de ekipten altı kişi ölmek zorundaydı.”

“‘Kurban olmak zorundaydılar’, demek istiyorsun.” diye düzeltti Ahad. Yeterince kirli bir oyundu bu. Rahibe canını alacakmış gibi bakıyordu. Aslında görmek istediği bu zavallı yaratığın hastalıklı hatları değil; eğreti bedeninin arkasında duran korkunç düzendi.

Kemikli yüz iyice gerildi ve tiksindirici bir sırtış çehresine yerleşti. Ahad, zavallı yaratık biraz daha sırtırsa kafasının ikiye ayrılacağını düşünüp gülümsedi.

Rahip bunu bir jest olarak aldı ve anlatmaya devam etti.

“Yardımcılarımız naaş inatla bize vermek istemedi. İki yıl boyunca bekledik. Bu insancıkların yaptıkları sözde keşif epey ses getirmişti. İlgi azalınca gidip aldık. Bizim olanı almak, bu ülkede çok kolay bizim için... Sonrasını biliyorsun kaftanının kolundan.”

Kuru parmaklarını sıyırdı. “Şimdi;” dedi gözüne küçük bir şişeden sarı bir sıvı dökerken. “hazırlanalım ve İlahemizin buyruğunu yerine getirelim. Sen de biraz kadim sudan ister misin?”

Ahad öğrenerek rahibi süzmeye devam etti. Elini usulca gözbandına götürüp çıkardı. Buruşmuş, bembeyaz gözkapakları kırpışarak açıldı ve bu dünyaya ait olmayan sağ gözü etrafa, odanın görüntüsüne alışmaya çalışırken tükürür gibi cevap verdi.

“Benim o pisliğe ihtiyacım yok.”

* * *

Ormandaydı.

Nefesi silip ciğerleri patlayana kadar koşmuş ve kaslarını en son haddine kadar zorlayarak buluşma noktasına kadar gelebilmişti. Nihayet rahat bir nefes alabilmenin ve güvenli bir yerde olmanın verdiği rahatlamayla gevşedi; olduğu yere çöktü. Eski bir yıkıntının içindeydi.

Yol üzerinde gördükleri...

Aklına getirmek bile istemiyordu.

“Tanrım,” diye mırıldandı. “Ne tür bir belaya bulaştım ben!”

Hedefi olan kara rahibi ve onu koruyanları temizledikten hemen sonra, etrafı gözlemeye başlamıştı. Hatırlamak istemediği o görüntüye gelene dek her şey yolundaydı. Hedef ortadan kaldırılmış, ekstradan yol boyunca başına bela olabilecek başkaları da temizlenmişti. İşler yolunda gidiyordu; ta ki doğrulmaya çalışan nöbetçiyi dürbünün ucunda görene kadar... Tüm gücüyle silahına sarılmış ve ormana girip koşmaya başlamıştı. Önceden hazırladığı ilk dinlenme yerine vardığında korkudan ve yorgunluktan ölüyordu.

O sahneyi unutamıyordu. Aklının ona oynadığı bir oyun, yol boyunca koku hariç tüm duyularını keskinleştiren şu ilacın bir yan etkisi olmalıydı. Biraz daha soluklanıp doğruldu. Gideceği yönü kestirmek için pusulasını arandı. Yönü saptadıktan sonra başını kaldırdı.

Kanlı elbiseleri içinde, yüzünün yarısı parçalanmış ve kararmış dişleri yırtılmış derisinin altından sırtıyormuş gibi duran nöbetçi ile göz göze geldi. Daha ne olduğunu bile anlayamadan tüfeğini doğrulttu. Yaratık aklını ve benliğini bir anlığına yok etse de refleksleri halen yerli yerindeydi. Avazı çıktığı kadar bağırarak ateş etti. Sendeleleyen, diz üstü çöküp

sonra da iki büklüm geriye savrulan yaratığa inanmayan gözlerle baktı. Otomatiğe alınmış tüfek, şarjördeki tüm mermiyi adama boşaltırken korkunç bir sesle kükrüyordu.

Olduğu yere çöktü ve gözlerini ayırmadan yerdeki kızıl et yığına baktı. Soluğunu tutmuş izliyordu. Bir süre sonra aklı başına geldi ve hücum yeleğinin cebinden yeni bir şarjör çıkarmak için eli göğsüne gitti. Seri hareketlerle mermi kütüğünü yuvaya sürerken bir anda sarsıldı.

Omzunda hissettiği bir ağırlık, bedenini korkunç bir güçle olduğu yerde çevirdi. Hazırlıksız yakalanan vücudu sarsılarak titrerken o cehennemi yüzü tekrar gördü. Adamın oyulmuş göz yuvasından çıkan sarımsak ışık ve kan içindeki yarım kafatası tüm görüntüyü kaplamıştı. Ormanı inleyen çığlık gırtlığından boşalırken kendinden geçti.

Mabedin kapısında ilk atışta öldürdüğü rahip, keyifle sırtıyordu.

Gözlerini açtığı anda ilk dinlenme yerindeydi. Cesetlerin ikisi de ortada yoktu. Korku içinde etrafına bakındı. Kocaman açılmış gözleri her an bir çalılığın arkasından fırlayıp gelmesini beklediği ucubeleri kolluyordu. Bir zaman daha hareket bile edemedi çevreye baktıktan sonra rahat bir nefes aldı. Belli ki hayal görmüştü. Yorgunluk içinde buraya geldiğinde ilacın da etkisiyle sızıp kalmış olmalıydı.

Biraz soluklanıp zuladaki yedek mataradan elini yüzünü yıkadı. Tozun artıklarını bedeninden söküp atmak istiyordu. Su her zamanki gibi iyi gelmişti. Yerinden doğrulup hangi yöne gideceğini düşündü. Ceplerinde pusulayı ararken bir anda durdu. Pusula önünde, yerde duruyordu; hemen yanında ise boş bir mermi kovani. Elleri titreyerek kovana uzandı. Taze barut yanığı kokuyordu ve kendi tüfeğinin kalibresindeydi. Güçlülük yutkundu. Tüpleri diken diken olmuştu. Hücum yeleğindeki şarjörleri yoklarken içinde bulunduğu kabus biraz dağılır gibi olmuştu. Şarjörlerin hepsi yerindeydi. Matarayı kafasına dikip bir solukta bitirdi ve hızla yola koyuldu. Halen beş altı saatlik yolu vardı. Sağ gözünde garip bir yanma hissi başlamıştı. Aldırmadan yoluna devam etti.

Son mola yerine vardığında sağ gözünde hissettiği akıntı iyice canını sıkmaya başlamıştı. Ormanın derinliklerinde geçirdiği gün ve gecenin ertesinde mikrop kapmış olması normaldi. Fakat bir tuhafılık sezmiyor da değildi. Kafasında dönüp duran görüntüler ve ilk mola yerindeki o karabasan bir türlü aklından çıkmıyordu. Gizlediği yerden çıkardığı yiyeceği keyifle ve gözleri etrafı dikkatle tararken yeyip bitirdi. Şimdi buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Kabusu sonra da düşünebilirdi.

* * *

Rahip biraz çekinceli bir şekilde bakıyordu. Ahad aldırmandan yeşil muşambaya uzandı ve bir çırpıda kaldırıp bir yana savurdu. Önündeki çürümüş kemiklere, tepesindeki bir tutam saçı özenle örülmüş iskelete dikkatle baktı.

Sağ gözü garip bir ışık yayarak parlıyordu. Safrandan kurşun rengi bir griye ve oradan da kızıla dönen ışık haleleri ölünün üzerinde baştan sonra gezindi. Başını kaldırıp rahibe baktığında dehşete düşmüş adamı gördü. Yuvasından fırlamış gözleriyle Ahad'a korkuyla karışık bir saygıyla bakıyordu. Demek başlamıştı.

Sol gözünü yumup işe koyuldu.

Açtığı buruşmuş gözünden süzülen bakışların değdiği her bir yerde kemik ufalanıp toza dönüşüyor ve sonra da havaya yükselip hızla et halini alıyordu. Kino'nun, siyah rahibin eliyle Ahad'a ulaştırdığı karanlık hediyesi tüm gücüyle çalışıyordu.

Ahad ustaca kullandığı bu yeteneğiyle binlerce yıldır ölü yatan bedeni yeniden oluşturmaya başlamıştı. Bir karınca sürüsünün hummalı çalışmasını andıran görüntü gittikçe daha çok insanı andırır oldu. Bir zaman sonra yorgun bir şekilde geriye çekilip, sağ eliyle kapattığı gözünü cesetten çektiğinde on iki yaşlarında, derisi morarmış bir insan cesedi önünde yatıyordu.

İşini yaparken pek ilgilenmese de rahip artık kendinden geçmiş ve yaşaran gözlerle önündeki manzaraya bakarken birkaç adım gerilemişti. Adamın bu haline gülerken tekrar işe koyuldu. Cesedin baş tarafına gidip parmağındaki yüzüğü çıkardı. Sert mermere vurduğu yüzük taşı ufalanırken, taşın içinden düşen küçük bir parça eti dikkatle tuttu. Havaya kaldırıp, tepe ışığının altında cehennemi tek gözüyle iyice süzdükten sonra cesedin başına

yöneldi. Tek eliyle bastıracağı çene tok bir sesle kırıldı. Şu anda buna aldırarak durumda değildi. Diğer elinde tuttuğu et parçasını düşürmeden kafatasını kuvvetlice ittirip, eti açılan ağzın içine attı.

Cesedin altına koyduğu sol eli hafifçe kavislenip küçük kafatasını kapladı. Dudaklarından dökülen telkin ve emirler etkisini gösterinceye kadar, açık olan tek gözüyle cesedi taramaya devam etti. Nihayet cesette ilk kıpırtılar başladığında da ifadesini bozmadan sözlerine devam etti. Bir ölüyü bu gerçekliğe getirmek her zaman tehlikeli bir işti; şimdi ise Kino'nun en çok sevdiği ifrit-çocuğuna yeniden hayat veriyordu, iki kez dikkatli olmak zorundaydı. Derin bir nefes alıp başını havaya kaldırdı. Ceset neredeyse ikiye katlanıp, göğsü yukarıda havaya sıçradığında, Ahad'ın dövmeli eli mor-yeşil renkli yaratığın altındaydı.

Derin nefes alıp sağ elini uzattı. Sağ gözünden süzülen güçlü bir dalga sarı ışıklar saçarak cesedin göğsüne saplanıyordu.

“Evet,” diye fısıldadı. “dinliyor musun Kinovun?” Rahip yutkunup biraz yakınına geldi. Kemikli, cılız surati kasvetli bir hal alıp üzerindeki zavallı ifadeden sıyrılmak için tısladı.

“Gizli adım nereden biliyorsun sen?”

“Ben,” diye söylendi Ahad. Ceset gittikçe güçleniyor ve artık iradesiyle zaptettiği sahte beden ona karşı koyuyordu. “daha birçok şey biliyorum. Kino'nun gözüyle gören, daha fazlasını da biliyor rahip. Özellikle senin gibi günahkarları” Ceset sarsılarak mermere yapıştı. “ve günahlarını görürüm. Anamız, şu an benim bir parçam. Bense tamamen onunum!”

Söylediği son söz Ahad'ın aklında yankılanıyordu. Bunu söylemek istememişti. İçindeki garip kuvvet, elli yıl önce öldürdüğü adamların ayağa kalkan cesetlerine dehşetle bakarken içine dolan sakinlik, yavaş yavaş yönetimi ele alıyor gibiydi. Bu daha önce de olmuştu; ama hiç biri bu kadar güçlü değildi. Ruhunun bir köşede büzülüp kaldığını hissedebiliyordu. Ama hiçbir şey yapamıyordu. Yutkundu.

“Dinle Kinovun, Ferhas'ı dinle. Elim onun üstünde dolaşacak; kalbini, gözünü, tenini ve dilini tutacak. Ona soracağım, o da sana anlatacak. İyi dinle ve unutma!”

Rahip saygıyla başını salladı.

Ahad'ın cesedin göğsüne uzanan sağ eli, gözünden çıkan ışığın açtığı delikten içeri girdi ve Ferhas'ın, avcunun içinde kaybolan küçük kalbini çıkardı. Tek göz tekrar parladı. Kelimeler ağzından döküldü.

“Ben Ferhas'ın bu dünyada taşıdığı yüreğim. İçimdeki güç, onun anası Kino'nun erişemeyeceği bir nesnenin yansımasıdır. Akrebin 'Dar ile vuruştığı ve ateşin ortasında kaldığı son anda attım. Ateşin ortasında çırpınan Ferhas'ın sonunu görmedim, ani bir sızı, kızıl bir acı sonum oldu. Bunlar hep Ateş'in ortasındaydı. 'Dar'ı göremedim. Onu hiç bilmem.”

Rahibin dudakları kıpırdandı. Kemikli parmaklarını tek tek sayıp durdu. Yarım dakika sonra başıyla onaylayıp tarihi söyledi.

“Beşbin altıyüz kırkçü yıl ve onsekiz gün ve yirmibir saat önce. İlahemizin en sevdiği, o zaman öldü!”

Ahad, bakışlarını ayırmadan kalbi yerine koydu. Göğüsteki yarık kendiliğinden kapandı. Elini daha yukarılara götürüp başın üzerinde durdu. Gerilen parmak uçları bir kerpeten gibi kıvrılıp cesedin gözlerinden birini çekti. Tek gözü bir kez daha parladı. Kelimeler dudaklarında belirip bir bir sese dönüştüler.

“Ben Ferhas'ın dünyayı ve ötesini gördüğü gözüyüm. İçimdeki güç, onun anası Kino'nun erişemeyeceği bir nesnenin yansımasıdır. Akrebin 'Dar ile vuruştığı ve ateşin ortasında kaldığı son anda gördüm. Ateşin ortasında çırpınan Ferhas'ın göz yuvalarında dumanla boğuldum, korla eridim. Bunlar hep Ateş'in ortasındaydı. 'Dar'ı bir ben gördüm ve Ferhas'a kim olduğunu gösterdim. O sert bir tende tutuşan safran gibi sarı ateşten ibaretti. Uzun pençeleri üstümüze varırken dişleri ve gözleri nefretin al kanına bulanmıştı. Göğsünde göğe bakan bir hilal gördüm. Cismini bilirim, başka da bilmem.”

Rahip öfkeyle tısladı.

“Bir Udar'dı. Göğsündeki hilal, göğe bakan hilal... Udar'ın lanetli efendilerinden, Ay'ın Müridi bir cellat...”

Ahad adama aldırmadan işine devam etti. Elini kaldırıp cesedin sağ koluna uzandı. Mide bulandırıcı bir sesle yerinden kopardığı küçük baş parmağı gözüne tutup bekledi. Uzun bir sessizlikten sonra insanın kanını donduran sesi tekrar konuşmaya başladı.

“Ben Ferhas’ın eti, kemiği ve dünyaya dokunduğu zayıf teniyim. En güzel zevkleri ona ben sundum, onulmaz yaralarını üzerimde taşıdım. İçimdeki güç, onun anası Kino’nun erişemeyeceği bir nesnenin yansımasıdır. Akrebin ‘Dar ile vuruştığı ve ateşin ortasında kaldığı son anda hissettim. Ateşin ortasında çırpınan Ferhas’ın üzerine düşen pençenin şiddetiyle yarıldım, onun ruhunu azaba boğdum. Aynı anda etrafını sardığım başın üzerine keskin bir nesne daha indi, kesilen yanımı ikiye ayırıp kemiğimi kıran şey buz gibi soğuk ve cansızdı. İkisini bilirim, gerisini bilmem.”

Rahip şaşkınlıktan kocaman açılan gözleriyle Ahad’a baktı.

“İki kişilerdi...” diye söylendi. “Ferhas’ı ikisi bir olup katletti. Diğeri zayıf, elinden gelmeyen yerde başka nesne kullanan bir rezil. Diğeri insandı. İlahemizin en sevdiğine ikisi bir olup kıydılar...”

Ahad kanlı parmağı yerine koyup cesedin ağzına uzandı. Biraz evvel kırdığı çene eğreti bir şekil almış, yana sarkmıştı. Çeneyi tekrar aşağı bastırıp biraz önce ağza bıraktığı, şimdi iri bir çatal dil şeklinde olan et parçasını yerinden çıkardı. Güçlü bir şekilde asılıp yumuşak eti kopardı. Kendi yüzüne doğru kaldırdığı dil yaralı bir solucan gibi kıvranıyordu. Ahad’ın şekilsiz gözü bir kez daha parladı.

“Ben Ferhas’ın tatlı sözler edip kandırdığı, dualar okuyup yüceldiği esas dilim. Bu dünyaya hiç ait olmadım. İçimdeki güç, ona doğumunda anasının hediye ettiği öz be öz Kino’nun eti ve tenidir. Öldükten sonra Ferhas’la birlikte ona varmalıydım. Akrebin ‘Dar ile vuruştığı ve ateşin ortasında kaldığı son anda konuştum. Ateşin ortasında çırpınan Ferhas’ın önünde durup göğsünü parçalayan kara kurdun da, ardında durup ona satırıyla vuran kara gözlü insanın da adını bildim, söyledim. Son canımla anamızı anarken bu dünyayı terk edip gitmek istedim. Ama beni yerimden koparıp sakladılar. Bir taşın içini oyup oraya kapattılar. Onların ikisinin de adını bildim, söylemek için hep bu zamanı bekledim. Onlardan kurt olanı Udar-dinsiz Kin-ey-uk ve zavallı, sürgün insan yarattığı...”

Ahad sözünü bitiremeden büyük bir patlama oldu. Geniş odanın çelik kapısı paramparça olmuş ve kapının yarısından biraz küçük bir parçası rahibi ortadan ikiye biçip karşıdaki duvara yapıştırmıştı. Ahad’ın parmaklarında çırpınan dil sancıyla kıvrandı. Tek gözlü adamın dudakları son bir kez daha aralanmaya çabaladı. Ama sözünü tamamlayamadan göğsünü delen iki altın kurşun bedenini olduğu yere yıkıp nefesini kesti.

Toz ve duman bulutunun içinden uzun boylu, ince yapılı ve saçları omuzlarının hemen altına kadar uzanan genç bir adam çıktı. Yüzünde habis bir gülümse vardı ve sanki üzerinde yürüdüğü dünya hiç umrunda değildi.

“Bu topraklar ve üzerinde yaşayanlar hakkında bilmen gereken iki şey var. Birincisi, hepsi değilse de bir kısmı olay çıkarmayı çok sever.”

Sağ yanında beliren, biraz daha kısa boylu ama daha yapılı bir başkası, elindeki otomatik tüfeği Ahad’ın vücuduna boşaltırken söylenmeye devam etti.

“İkincisi, olay çıkarmalarına sebep olacak kadar onları kızdırırsan yakınlarında bulunmamaya özen göstermelisin.”

Tabancasını bacağındaki kılıfa sokup duvarda açtığı oyuğa yürüdü. Parçalanmış kapıdan geçip gözden kayboldular.

Işın Beril Tetik:

Şükriye Hanım'ın İncileri

Şükriye Hanım, evinin eski yüzlü ahşap kapısını aceleyle kilitleyip, merdivenlerden bahçeye indi. Telaşlı adımlarla demirden bahçe kapısına ilerleyip gürültülü bir şekilde mandalı açtı ve kendini sokağa attı. Semtin dar sokaklarından geçerken ona günaydın diyen komşularını ağzının içinde yuvarladığı hafif cevaplarla başından savarak, duraksamadan yoluna devam etti. Havada yağmur kokusu vardı. Şükriye Hanım bulutlara şöyle bir göz atarak “Bende bu şans varken anca benim başıma yağar bu meret” diye homurdandı. Tıpkı sonbaharın bu kasvetli havası gibi, Şükriye Hanım da kafasını koyduğu işi halletmeden neşelenemeyecekti. Gece uyumadan önce ince ince plan yapmıştı. Eğer bu işi başarırsa sevgili kızının geleceğini garantiye almış olacaktı. Eh, tabii, ailecek bunu meyvelerinden yararlanacaklardı.

Şükriye Hanım'ın kızı da tıpkı annesi gibi oldukça esmer ve neredeyse çelimsiz denecek kadar zayıftı. Hiçbir zaman başa çıkamadıkları yağlı kara uzun saçları; elaya bakan kirli sarı gözleri, hastalıktan yeni çıkmış gibi solgun, sağlıksız tenleri ile birbirlerine çok benziyorlardı. Aralarındaki yaş farkı olmasa biri onları ikiz sanabilirdi. Fiziksel özellikleri gibi karakterleri de benzeşiyordu. Sinsi, kötü niyetli ve çıkarıcı. Şükriye Hanım tüm bu sevimsiz özellikleri neredeyse marifetmiş gibi gururla taşırdı üstünde. Kafadan çatlak bir komutan edasıyla hesapları her adımını ve asla ne kendi ne de kızı için kötü düşünmezdi. Onun için bu özellikler, ailesini bir arada tutmayı amaç edinmiş bir kadında olması gereken özelliklerdi. Ne de olsa dünya bir bok çukuruydu ve yüzmesini bilmeyen bok içinde boğulurdu.

Hedeflediği yere vardığında duraksadı ve gözleri önünde serilen manzaraya eğreti bir gülümsemeyle bakarak, görüntüyü içine sindirmeye çalıştı. Birkaç metre ötesindeki bahçe kapısının ardında tüm heybetiyle dikilen ev, küçüklüğünden beri hayalini kurduğu şeylerin anahtarıydı. Kendi için, kızı için; ailesi için... Beyaz, tertemiz badanası, Osmanlı stili inşa edilmiş evi bir kuğu kadar zarif ve kırılğan gösteriyordu. Bahçesindeki rengarenk çiçekler kuğunun kanatlarına konmuş mücevherler gibiydi. Bu ev, zenginliğin belirgin bir simgesiydi ve Şükriye Hanım zenginliği istiyordu.

Evin sahipleri semtin en gözde lokantasını işletiyorlardı. Tüm kentin adını duyduğu bu lokanta, neredeyse yüz yılı aşkın süredir sahiplerine ün, para ve refah getirmişti. Babadan oğula geçen işletme, kalitesinden hiçbir şey eksiltmemiş, hatta ününe ün katarak geçen her günle birlikte daha da büyümüşü. Handan Hanım ve kocası Tahir Bey, babadan kalan bu para makinesini oğullarına devretmeye hazırlanıyorlardı. Anne ve babası gibi oldukça zeki ve çalışkan olan Kaan'ın da aynı geleneği sürdüreceğinden şüphe yoktu. Para basmaya devam edecekti.

Şükriye Hanım, Handan Hanım ile olan dostluğun her daim zekice kullanmış ve türlü manevralarla kadın en iyi dostu olmayı başarmıştı. Aralarındaki sınıf ve ekonomik farka rağmen sosyetik kadın, Şükriye Hanım'ın müptelası haline gelmişti. Kadının dedikodudan had safhada hoşlanması; fal, büyü ve doğaüstü olayları kurcalamaktan büyük zevk alması onları, garip de olsa, oldukça uyumlu bir ikili hale getirmişti. Tabi bunda Şükriye Hanım'ın epey bir emeği vardı. O her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüş ve hamlelerini ona göre yapmıştı. Bu son hamle onun zaferi olacaktı. O zengin kokonanın zırvalarına boşuna katlanmamıştı.

Ağız dolusu gülümseyerek bahçe kapısının yanındaki zile bastı. Mikrofondan yükselen Handan Hanım'ın sesi uykuluydu. Belli ki afyonu henüz patlamamıştı daha. “Buyurun, kimsiniz?”

“Ayol benim Handan, açsana şu kapıyı, kış uykusuna mı yattın be kadın?” diye neşeli bir sesle takıldı kadına Şükriye hanım. Handan hanım bu avam konuşmalara bayılırdı. Şükriye Hanım da çoğu zaman özellikle kendini iyice bayağılaştırarak konuşmaya özen gösteriyordu. Eh, kendini çok da fazla zorlamasına gerek kalmıyordu, zira doğasında da vardı bu.

Kapının açıldığını haber veren zırlıtiyla birlikte bahçeye daldı. Eve girdiğinde arkadaşının hala gecelikte olduğunu görerek kaşlarını kaldırdı. “Ne o? Akşam Tahir Bey’le kovalamaca mı oynadınız? Bu yaştan sonra aşna fişne yoruyor insanı tabi” diye ekledi alaylı bir sesle.

“Aman, sen de” diye söylenerek gözlerini devirdi Handan Hanım, “Arada bir de olacak o kadar.” Kıkırdarak omuzlarına dökülen sarı boyalı saçlarını havalandırdı. “Neyse haberler sende, öğrendin mi bir şeyler?”

Şükriye Hanım içinden “Şimdi düştün elime” diye geçirerek sırttı. “Ayıpsın be kadın, benden ne kaçtı ki bugüne kadar. Ama hoşuna gitmeyecek haberin olsun.”

Handan Hanım kadını lüks mutfağına iteleyerek hazırlanmış kahvaltı masasına oturttu. Çayları koyarken burnunun ucunda balık sallanan bir kedi misali iştahla arkadaşına bakıyordu.

“Eeee, hadi anlat.”

Şükriye Hanım birkaç saniyeliğine planının tekrar gözden geçirerek anlatmaya başladı. Ağzından dökülen cehennem karası iftiraları birbiri ardına öyle rahat sıralıyordu ki, neredeyse kendi bile gerçek olduklarına inanacaktı.

“Ah şekerim, senin oğlan başını büyük belaya sokmuş haberin olsun. Görüştüğü o kız, Saime Hanım'ın kızı Esra, bu mahallede yaşayan en değme aşüfteyi bile cebinden çıkaracak kadar ahlaksızmış. Duyunca kulaklarıma inanamadım. Hem bir kişi değil, pek çok komşu aynı şeyi söylüyor.” Hafif bir nefes alarak devam etti. “Ayol kız senin oğlan gibi daha pek çoğunu sığdırmış eteğine. Geceleri anası babası uyuyunca eve erkek de alıyormuş. Senin oğlan saf tabi, söylenenlere kulaklarını tıkamış, evleneceğim diyormuş mahalleliye.”

Handan Hanım bembeyaz kesilmiş, ellerini yanaklarına dayamış hayıflanıyordu: “Aman, başımıza gelenleer!”

Şükriye Hanım söylediklerinin kadın üzerindeki etkisinden yeterince tatmin olmayarak daha da ileri gitti.

“Hatta söylentilere göre senin adam...” etkiyi kuvvetlendirmek için utancından söyleyemez pozlarında durakladı, “senin adam da bu orospunun peşindeymiş bir aralar.”

Handan Hanım donup kalmıştı. O, arkadaşından ufak tefek dedikodu duymayı beklerken, gerçek olduklarına inandığı şeyler tokat gibi yüzünde patlamıştı. Kocasının hiçbir zaman sadık kalmadığını elbette biliyordu. Ama bunu aleni duymak, hele ki kocasının, oğlunun aşık olduğu kadınla fingirdediğini duymak ona fazla gelmişti. Şükriye Hanım, sosyetik kadının yüzünde belirip kaybolan duygusal fırtınayı yudum yudum sindirerek üzgün bir ifade takındı.

Vallahi ben de duyunca ne yapacağımı bilemedim. Kızın anasıyla konuşayım dedim, kadın beni evinden kovdu. Ne demişler, doğruyu söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış. Kim bilir, belki de kızını pazarlayan odur.”

Handan Hanım heykel gibi donuk bir şekilde tabağına koyduğu ekmeğe bakarken, Şükriye Hanım anlattı da anlattı. Kadına fallar baktı, yine aynı şeyleri gördü falda da. Önceden ayarladığı hocaya götürdü kadını. O da aynı şeyleri anlattı durdu.

Şükriye Hanım bununla da kalmadı. Tüm mahalleye yaydı söylentiyi. Önceleri kimse inanmadı. Ama derler ya, bir şeyi kırk defa söylersen gerçek olurmuş diye, işte olan da tam olarak buydu. Şükriye Hanımın planı tıklar tıklar işliyordu.

Bu arada, Şükriye Hanım'ın, çarpık zihninin yaratıcılığıyla edindiği garip bir alışkanlığı vardı. İpek ipliklere beyaz inci dizerdi. Çok uzun zaman evvel duyduğu bir hikayeden etkilenerken başladığı bu alışkanlık onun için vazgeçilmez bir törene dönüşmüştü. Yumurtladığı her bir yalan için bir inci diziordu ipliğe. Bu şekilde söylediği şeyler gerçek olacak, o da hiç yalan söylememiş olacaktı. Nitekim bu alışkanlık onu hiç yanıltmamıştı.

Yalanlarına inanıyordu insanlar. İnci ne zaman ipekten geçse, gülümserdi. Eh, ne de olsa her komutan zaferleri için bir çentik atardı bir yerlere.

Söylentiler aldı başını gitti. Tüm mahalleli Esra'nın sözde marifetlerini konuşuyor, birbirlerine anlatırken kendi engin hayal güçleriyle en değme yalancıyı bile yerinden hoplatacak eklemeler yapıyorlardı. Zamanla Esra mahallede yürüyemez oldu. Vaka evden pek çıktığı da yoktu ya. Annesi bile inanmaya başlamıştı atılan iftiralara, habire sıkıştırıyordu kızını, nedir işin aslı diye. Canı gibi sevdiği Kaan bile inanmıştı söylenenlere, ona değen tek erkek elinin kendisinininki olduğunu bilmesine rağmen, suçlamış, aşağılamış ve terk edip gitmişti bir süre sonra. Esra ne yaptıysa, ne söylediye inandıramamıştı.

Şükriye Hanım'ın incileri görevini başarıyla yerine getirmişti. Bir süre sonra Kaan, Şükriye Hanım'ın kızıyla nişanlandı. Esra'dan intikam almak istiyordu. Kaldı ki bunun en güzel yolunun da Esra'nın ailesinin kanlı bıçaklı olduğu Şükriye Hanım'ın kızıyla evlenmek olduğunu düşünüyordu. Çelimsiz, çirkin esmer kızı koluna takıp özellikle Esra'nın evinin önünden geçiyor, onun kendisini gördüğünü bilerek sadistçe bir zevk alıyordu.

Tüm bu olanlar esnasında Esra'nın masum olduğundan adı gibi emin olan, Şükriye Hanım'ın haricinde, tek bir kişi vardı. Mahallenin saygı duyduğu Emine Nine. Seksenine merdiven dayamış bu namazında niyazında, aydınlık yüzlü yaşlı kadın, Esra'nın düştüğü duruma bir anlam veremiyor, mahallelinin tutumunu hayretler içinde seyrediyordu. Pek çoğuyla konuşmaya, Esra'nın iftiraya uğradığını anlatmaya çalıştıysa da kimseyi inandıramadı. Ona duydukları saygı bile, yalanlara duydukları açlığı yenememişti. Dar dünyalarında her gün dedikodusunu yapacak bir skandal istiyorlardı ve Şükriye Hanım onların bu arzusunu layığıyla yerine getirmişti.

Emine Nine son çare olarak Şükriye Hanım'la konuşmaya gitti. Kara kuru kadın, onu uzun zamandır tozu alınmamış, neredeyse pislik içindeki salonuna buyur edip, o çok övündüğü çamur gibi çayından ikram etmişti. Sözünü kesmeden Emine Nine'nin söylediklerini dinlemiş ve sanki dünyada kalan son dürüst insanmışcasına, hüzünlü bir eda ile Esra için çok üzüldüğünü dile getirmişti. Çok şeyler görmüş geçirmiş olan yaşlı kadın, karşısında oturan bu çakal suratlı kadının sahte samimiyetine bir an olsun inanmadı.

“Bak Şükriye Hanım,” diye başladı söze, “sanma ki kandım, sanma ki yuttum attığın yemleri. Bilirim kimin başının altından çıkar bu çirkef, hem de adım gibi bilirim.” diye devam etti. Kırışmış, pamuk gibi ellerini göğsünde birleştirip parlaklığından hiçbir şey kaybetmemiş olan yemyeşil gözlerini, Şükriye Hanım'ın kendinden emin suratına dikti. Konuşmaya başladığında sesi yaşlı bedeninden beklenemeyecek kadar berrak ve melodikti. “Yanlış yaptın hanım. İnci tanelerin yanına kalır mı sanıyorsun?”

Şükriye Hanım'ın yüzü, daha önce hiç olmadığı kadar beyazlamış, dudakları morarmıştı. Nefes almakta zorlanıyor, kalbi kafesinden kaçmaya uğraşan bir kuş gibi göğsünün altında çırpınıyordu. Herkese yaptığı gibi, aldatabileceğinden emin oluğu bu yaşlı kadın konuştuğuça değişiyor, etrafında gözlerini acıtan bir ışık peydahlanıyordu. Emine Nine'nin görüntüsü önce genç bir kadının ışıltılı çehresine bürünüyor, ardından tekrar yılların izini taşıyan yorgun maskesini takıyordu. Şükriye Hanım ilk defa korkunun habis tohumlarını hissetti. Bu tohumlar gittikçe geliyor, içini sararak büyüyorlardı. Karşında oturan bu şey, her ne ise, insan değildi ve anlaşıldığı kadarıyla yalancı kadının her yaptığından haberdardı. İncileri bile biliyordu...

“Ama ben.. yani istemedim..” demeye, itiraz etmeye çalıştı, ancak sesi boğuluyor, ağzından istemediği kelimeler dökülüyordu. “Evet, yaptım ne olacak? Seni yaşlı bunak! Beni korkutabileceğini mi sandın?” Bu söyledikleri ona ait değildi, sanki bedeninin içinde başka bir varlık onu başka türlü konuşmaya zorluyordu. Aceleyle ellerini ağzına götürüp istem dışı çalışsan, morarmış dudaklarını kapamaya çalıştı. Ama dişleri ellerine geçerek onları uzaklaştırdı. “Bok çuvalı, kokuşmuş karı, yürüyen ceset.. hadi al voltanı.. Bu bana ait!”

Emine Nine, Şükriye Hanım'ın yüzünde beliren kızıl lekelerle bakarak ilk geldiği şekline büründü ve yavaşça oturduğu yerden kalktı. Başörtüsünü düzeltti ve sakince bağlayarak bastonuna dayandı. Son kez karşısındaki kadına baktı.

“Eyvahlar olsun çocuğum. Sen çıkamayacağın bir çukura daldın, artık cehennem senin için burada. Bugün rahat uyuduğun son gündür. Ne gelecek kıyameti engelleyebilir, ne de pişman olacak vakti bulabilirsin. İncilerini tek tek say evladım. Çünkü her biri için senin

olan bir şeyi kurban vereceksin. Eğer içindeki o şey izin verirse, incilerinden daha fazla şeye sahip olmak için dua et.”

Yaşlı kadın kederli bir ifadeyle kapıya doğru ilerlerken, Şükriye Hanım donup kalmıştı. Uğursuz kehanetin her bir sözcüğünü kemiklerinde hissediyordu. Kapının kapanma sesi kulaklarında patladı. Affedilmek için son şansının da kapıdan çıkıp gittiğini anlamıştı. “Affedilmek?” diye mırıldandı kendi kendine. Neler söylüyordu böyle, o yanlış bir şey yapmamıştı ki...

Şükriye Hanım o gece aynı Nine'nin dediği gibi deliksiz, iştahlı bir uyku çekti. Sabah kalktığında rahatlamış, kendine gelmişti. Bir gün önce olanlar rüya gibi geliyordu. Kızının odasına gidip yer yer paslanmış eski yatakta horuldayarak uyuyan kızına baktı. Her şeyi onun için yapmıştı, öyle değil mi? Bunun için kime ne olduğunun önemi yoktu.

“Kalk! Kalk seni eşek sıpası. Götünü devirip uyumaktan başka bir şey bildiğin yok. Yarın bir gün evleneceksin, varlıklı eve gelin olacaksın. O zaman da böyle uyursan işimiz var seninle. Kalk!”

Annesinin sesine uyanan kız sığrayarak yerinde doğruldu ve terden yüzüne yapışmış saçlarını geri itmek istedi. Ancak elini saçına değdirir değdirmez saçları tıpkı yanmış lastik gibi uzayıp, inceldi ve elinde kaldı.

Şükriye Hanım tam bir şeyler söyleyecekti ki kızının yüzüne olanları görüp donakaldı. Kızın yüzü kızıl, mor, irin sarısı yaralarla doluydu. Islak, vıcık vıcık yaralar. Yaraların altında fındık büyüklüğünde beyaz parlak bir şeyler kımlıdanıyor, dışarı çıkmak için titriyorlardı. Kız korku içinde, titreyerek saçlarını durumuna hayıflanırken, yüzüne olanlardan haberdar değildi. Şükriye Hanım olduğu yere, kızının yatağının yanındaki halıya çöktü ve elleriyle ağzını kapatarak fırlayacak olan çılgıncı engellemeye çalıştı.

“Aman yarabbii...”

Kız annesinin korku dolu fısıltısını duyup başını kaldırdı ve şaşkın gözlerle ona baktı. “Ne? Saçlarıma ne olmuş görüyor musun? Ne yaptın saçlarıma ha? Söyle ne yaptın?”

Şükriye Hanım telaşla ayağa fırladı ve kızının kolundan çekiştirerek odanın diğer ucundaki duvara asılı, antikadan çok çöplükten kotarılmış bir silüet taşıyan aynaya götürdü.

“Bak şuna! Sence bunu da ben mi yaptım nankör evlat!”

Kız yüzünün halini görür görmez elini göğsüne götürüp inledi. Diğer elinin titreyen parmaklarıyla yaralara dokunmaya çalıştı. Yaraların altındaki beyazımsı parlak yumrular, onun dokunuşunu hissetmiş gibi kımlıdandılar. Kız bir tür şoka girmiş, gırtlığından kuş yutmuşçasına garip sesler çıkmaya başlamıştı.

Şükriye Hanım, görüntünün feciliğine kızının garip hali de eklenince dayanamadı ve okkalı bir tokadı kızın irinli yaralarla dolu yanağına patlatıverdi. Ve olanlar oldu...

Tokadın şiddetiyle beraber, kızın yaralarla bezeli yanaklarının derisi kalktı ve Şükriye Hanım'ın eline yapıştı. Yaraların içindeki beyaz yumrular yerlerinden fırlayıp yerlere saçıldı. Kız acıyla inleyip histerik bir şekilde kendini yere atarken, Şükriye Hanım elinde kızının yanak derisi, fal taşı gibi açılmış gözlerle yerlerde zıplayıp duran beyaz yumrulara bakıyordu.

İnciler... Yaraların içinde can bulmuş, beyazı, maviden, pembeye, pembeden krem rengine dönen, nefes alıp verir gibi şişip sönen inciler. Yerlerde zıplayan şeyler incilerdi.

Şükriye Hanım arkasında boğuk bir öğürme sesi duyarak döndü ve kızının kilolarca inciye hortum gibi kustuğunu gördü. Öğürtüler gittikçe yükselirken, kasılmalarla birlikte kızın vücudu da eriyor, inceliyor, yassılıyordu. Kız can havliyle düştüğü yerden annesine uzanarak yardım istedi. Gözleri kocaman birer inci gibi süt beyazı olmuş, gözpınarlarından kanlar akıyordu. Tekrar öğürdü inciler saçıldı, tekrar öğürdü inciler saçıldı....

Şükriye Hanım ne kadar süreyle orada öylece dikildiğini kestiremedi. Her şey bittiğinde kızından geriye kanlı bir tutam saç, irinli bir su birikintisi ve elbise gibi giyilebilecek kalıp gibi insan derisi kalmıştı.

Şoktan çıkarken yatak tarafından hafif bir ses duydu. Örtülerin arasında bir şeyler kımlıdanıyordu. Ciyaklama gibi bir sesle birlikte yatak örtüsü kenara kaydı ve kapkara, cehennem kadar çirkin bir yaratık başını uzattı. Küçücüktü. Belki bir el kadardı anca. Derisi buruş buruş, gözleri kocaman ve sarı. Dişleri kocaman ağzına uygun bir şekilde çıkık ve sivriydi. Peltek peltek konuşurken araya hain kıkırdamalar sokuşturuyordu.

“Deyi.. Deyi seferim pen..” diye kıkırdadı ve yataktan atlayarak kızından geri kalan deriyi afiyetle midesine indirmeye başladı. Arada başını kaldırıp dikkatle Şükriye Hanım’a bakıyordu. “Kufuruma bakmıyufun diii miii? Kaynım aç..”

Yaratık ziftlenirken, Şükriye Hanım ağlamaklı bir ses çıkardı. Yaratık hemen elindeki deri parçasını bırakıp kadının yanına koştu sarsak hareketlerle. Parmak kadar pençeleriyle kadının eteğini çekiştirdi.

“Ama yapfma pöleeeee... Bak ne kavar eflenecefzzzzzz!” Tekrar bıraktığı deriye dönerek ziyafetine devam etti. Odanın içi, iç bulandırıcı, şapırtılı beslenme sesleriyle dolmuştu. Şükriye Hanım ögürdü, başı döndü, olduğu yere yığıldı...

Şükriye Hanım epeyce bir sonra, üç gün geçtikten sonra meraklara gark oldu. Aslında belki de daha bir süre nerelere kaybolduğu fark edilmezdi ama evinden gelen kötü koku mahalleliyi harekete geçirdi. Polis içerden yanıt alamayınca kapıyı kırmak zorunda kaldı ve içeri giren ekip aynen girdiği gibi dışarı fırladı. Koku dayanılmazdı. Savcı ve adli tıp ekibi gelene kadar dışarıda beklediler. Onlar geldiğinde neredeyse tüm mahalleli evin önüne toplanmıştı. Adli tıp ekibi bile yukarı katta bulduğu manzara karşısında sakın kalamadı. Duvarlar, yerler, eşyaların üzerleri kanlı inciler ve et parçalarıyla kaplanmıştı. Ekibin ilk izlenimi burada oturanların bir şekilde patlayıp her yere yapıştığıydı. Ama nasıl ve nedenini bulamadılar. İki ekip vardiyalı olarak çalışıp dört günde anca olay yerini temizleyebildiler. Alınan parçalardan hangisi kime ait o da belli olamayacağından dolayı rasgele torbalara doldurdular. İnceleyebildikleri tek şey inciler oldu. Onların da gerçek değil sahte olduğu ortaya çıktı. Nereden geldikleri ise meçhuldü. Cehennem bile yalancılar için gerçek inci harcayacak değildi ya...

Şükriye Hanım’ın akıbetine kimse üzülmeydi, ama korktular. Nitekim korktukları gibi, mahallede garip olaylar zinciri bir süre daha devam etti. Şükriye Hanım’ın ağzından mahalleliye laf taşıyan kadının kafasına komik bir şekilde nereden çıktığı belli olmayan bir iş makinesi düştü. Kadının parçalarını makineden zor kazıdılar. Kanlı paltosunu cebinden çıkan inciler sürpriz olmadı.

Handan Hanım bir süre sonra akıl hastanesine yatırıldı. Kadın minik bir zebaninin kendisini izlediğini ve gece uykusunda etinden parçalar kopararak beslendiğini iddia ediyordu. Doktorlar kadına ağır şizofren teşhisi koydularsa da bedenindeki yara izlerine bir açıklama bulamadılar. Kadın elinde inciden bir tespah çekerken sürekli, “Bak ne kavar eflenecefzzzzzz!” diye mırıldanıyordu.

Tahir Bey karısının hastaneye yatırılmasının ardından kendi yaptığı kebapları yiyip çatlayarak intihar etti. İşin komik tarafı otopsi sırasında midesinden çıkanların kebab değil inci olmasıydı.

Kaan bir süre sonra şehri terk etti. Kabuslar görüyor ve uykusuzluk çekiyordu. Baktı ki olacak gibi değil bu sefer çareyi ülke değiştirmekte buldu. Ama şeytanın vatani yoktur...

Avustralya’ya yerleştikten altı ay sonra bir dalış kazasında öldü. Onu dipte kocaman bir istiridyeye takılmış olarak buldular. Bedeninin alt kısmı dev midyenin içinde neredeyse sindirilmiş gibiydi. Et ve deri yığını halinde. Onu bulanlar aynı zamanda bilim dergilerine kapak oldular. Ne de olsa o dev istiridyeye türünün tek örneğiydi. Adını da farkında olmadan tuhaf bir ironiyle Şeytan Kıskaçı koydular. Bu kazanın diğer bir ödülü de Kaan’ın öylece, sıkı sıkıya avucunda tuttuğu dev inci idi. Ancak incelemeler sonucunda inci sahte çıktı. Bilim adamları bile böyle bir durum karşısında aciz kaldılar.

Mahalledeki olaylar da sürüp gitti. Söylentiler tüm şehre yayıldı ve mahallenin gerçek adı unutuldu. Orası artık İncili Mahallesi olarak anılıyordu.

Esra, annesi ve Emine Nine, garip olaylardan uzak bir şekilde kendi hallerinde yaşamaya devam ediyorlardı. Onlar da garip bir hobi edinmişlerdi. Her pazar günü Esra’ların evde buluşup çay demliyorlar, eski günleri yad ediyorlardı. Yanan bir sobanın sıcağında ısınırken eski türkülerini söylüyorlar, şakalaşp zararsız bir iki dedikodu yapıyorlardı. Emine Nine her seferinde uzun, nadide ipekten ince bir sicim getiriyor ve Esra’nın eline torbasından çıkardığı incileri tutuşturarak onları özenle sicime dizmesini söylüyordu. Böylelikle çektiği sıkıntıları, üzüntüleri hafifleteceğini söylüyordu. Garip ama öyle de oldu. İnciler ipek iplikte kayarken, Esra üzüntülerinin azaldığını, geçmişteki acıların parça parça olup yok olduklarını hissetti. Sanki tüm o acılara sebep olanlar tek tek yok oluyordu.

Ne kadar isabetli düşündüğünü asla bilemeyecekti... İncileri dizmeye devam etti. Birer birer, özenle...

Işın Beril Tetik:

KAFES OYUNU

Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz. Gerçeği uzaklarda ararken, yalanı yanı başımızda bulmak... Bir kafes oyunu adeta hayat denilen şey.

Uzun bir zaman geçmedi bu konaktan içeri gireli. Belki birkaç dakika, taş çatlasa yarım saat. Ne gariptir ki sanki yüzyıllardır buradayım. Tuhaf bir hisle konağın bedenindeki pencerelere doğru çekildiğimden beri zaman kavramını yitirmiş olmaktan korkuyorum. Korku da demeyelim... Endişe belki.

İstanbul'daki evimden yola çıktığımda, ne zaman nerede olacağımı ince bir titizlikle, saati saatine, dakikası dakikasına programlamıştım. Satış işindeki, geç de olsa fark ettiğim ustalığım, seyahat etmemi gerektiriyordu ve ne yalan söyleyeyim, bu yolculuklar benim için bulunmaz birer kaçış fırsatıydı. Yerleşik hayatın sıkıcı ve değişken sorunlarından kaçış. Genetik olarak babamdan aldığım hastalık halindeki hayatı programlama alışkanlığım, bu iş için kesinlikle biçilmiş kaftandı. Bu yüzden altı ay içinde mevkiim yükselmiş ve satış yaptığım bölge genişlemişti. Seyahat programlarına harfiyen uyardım. Hiçbir aksaklık veya tesadüf beni yolumdan döndüremezdi. Ta ki bugüne kadar.

Bu konak, Eskişehir'deki son müşteriye giderken yolda gördüğüm bu yorgun yüzlü, bedeni kömür isiyile kararmış, koskoca bir arazide tek başına, yapayalnız dikilen bu mahzun konak beni çarpıvermişti. Arabayı ne zaman durdurduğumu ve bahçe kapısından içeri nasıl girdiğimi dahi hatırlayamıyorum. Tek bildiğim, derme çatma tamir edilmiş pencerelerinden içime doğru işleyen o soluk, belirsiz ışığın beni çağırdığıydı. Uyuşmuştum, beynimin her hücreleri o tatlı ışığa odaklanmış; benliğim, sevgilisine uzanan bir aşık gibi, farkında olmadan o yöne doğru uzanmıştı.

Bahar güneşini yüzünde hisseden bir çiçek gibi açılmıştı ruhum. Elimi kaldırmış ve hafifçe tıklatmıştım kapıyı. Boğuk, fısıltı misali bir ses çıkaran tıklamama cevap veren yaşlı bir kadındı.

İncecik; sanki mezarından henüz çıkıp üzerine sadece derisini giymiş gibi iskeletimsi bir incelik. Bembeyaz saçlarının arasında kalan bir iki sarı isyankar tel, onun geçmişte sarışın olduğunun kaybolmaya yüz tutmuş izleriydi. Kocaman, tahmin edilemeyen yaşına inat capcanlı, merak ve biraz da anlayışla bakan mavi gözleri vardı.. Yüzü kırışıklarla dolu olsa da, yumuşacık ve ipeksi tenini saklayabilecek kadar acımasız davranmamıştı geçen seneler besbelli.

Gülümsemişti tatlı bir tebessüm ile. Hafifçe başını yana eğmiş ve geleceğimi sanki biliyormuş gibi beni içeri buyur etmişti. Şimdi, 1920'lerden kalma bir şöminenin karşısında, eskilikten neredeyse pes etmek üzere olan tatlı kahverengi berjerlerinde, karşılıklı çaylarımızı yudumluyorduk. Konuşmamıştık o ana kadar. Yaşlı kadın beni bu kocaman salona getirmiş ve ardından çay ikram etmişti. Ona adımları sormak istiyordum, ama konuşmamızın havadaki o rüyamsı büyüğü bozacağından korkarak ağızımı açmaya cesaret edemiyordum. Zaman kavramını kaybettiğim gibi, dilim de tutulmuştu sanki. Her zaman ustaca kullandığım sözcükler, cümleler hafızamdan uçup gitmişti.

Karşımda oturan o nazik yüze baktım. Fincanını tutan elleri bir kelebeğin kanatları kadar narindi. Çok yaşlı ama gene de güzel. Ona karşı hissettiğim bu anlamsız yakınlığa bir ad veremiyordum. Ama bu kısacık süre içinde tüm ruhumla bağlanmış gibiydim.

“Seni seviyorum.” dedim birden. Hiç utanmadan, ağzımdan çıkıvermişti kelimeler. Gülümsedi. İcini çekti ve başını arkasına yaslayarak yarı kapalı göz kapakların ardından bana baktı.

“Biliyorum,” dedi. Sesi bir meleğinki kadar yumuşaktı ve okşayışlarla doluydu. Kalbim yerinden oynadı. Ellerim uyuştu. Sonra gene konuştu.

“Adın ne?”

“Hikmet,” dedim beceriksizce. Söylerken bile emin değildim adımın bu olduğundan. Kim olduğumu düşünecek durumda değildim.

Başını sallayıp ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. “Gel benimle, seni diğerleriyle tanıştırayım.”

Diğerleri? Başka kimler vardı? Başka erkekler mi? Acıyla sıkıştı kalbim. O sadece bana aitti ve her zaman öyle olmalıydı. Onu başkalarıyla paylaşamazdım. “İstemiyorum.” dedim hırçın bir sesle. İstemiyordum; çünkü kıskançlık, içimde hızla büyüyen bir tohum gibi gittikçe büyüyordu. Elimi elinden kurtararak tekrar berjere oturdum ve kollarımı önümde kavuşturarak, huysuz bir çocuk ifadesiyle dudaklarımı sımsıkı birleştirdim.

Yanıma geldi, başını okşayıp bir anne şefkatiyle kapkara saçlarımı düzeltti. Koltuğumun yanına çömeli yüzümü yaşlı, yumuşacık ellerinin arasına aldı. “Benim için yap bunu.”

Nedenini bilmiyordum, ama bunu çok istediği belliydi. Onu kıramazdım. Kıramayacak kadar çok seviyordum onu. O an ölmemi istese, ölecek kadar çoktu ona olan aşkı. Yerimden kalkıp bana uzatılan eli tuttum. Ayaklarımı sürüyerek, isteksizce onu izledim. Gölgelerle neşelenen gıcırtılı ahşap merdivenlerden yavaşça çıkarken içim kaçma isteğiyle doluyor, ancak onu üzmemek için bu isteğimi güçlkle bastırıyordum. Merdivenlerin kenarındaki duvarda pek çok yağlıboya resim çarptı gözüme. Kimisi oldukça eski ve yıpranmış, kimi ise yeni yapılmış gibi canlı idi. Değişik değişik kadınların resimleriydi. Gülümseyen, hüznü, hırslı, uysal, muzip, esmer, sarışın, kızıl kumral... farklı yüzlerdi bunlar. Tek ortak özellikleri inanılmaz derecede güzel olmalıydı. Aşkımın ardından o yüzlere bakarak merdivenleri çıkarken, hiçbirinin önümde yürüyen kadın kadar büyüleyici olmadığını düşündüm.

En nihayetinde merdivenler bitmiş, kocaman bir kapının önüne gelmiştik. Yaşlı konağın içinde kendini bir yana ayırmış gibi yepyenydi, cilalıydı ve ahşabın kokusunu üstünde barındırıyordu. Soran gözlerle yaşlı kadına baktım ve onun gülümseyen gözlerimde düşüncelerim boğulup gitti.

“Ne olursa olsun yalanlara inanma, kötülük dolu, seni kandırmak isteyen bağırlara kulak verme. Onlar seni benden ayırmak isteyecekler... Onları sevindirme,” diye uyardı beni o melodik sesiyle.

Beni ondan ayırmak mı? Bu ne mümkümsüz bir düşünceydi. İmkansızdı. Kararlı bir duruşla omuzlarımı düzelterip göğsümü şişirdim. “Asla!” dedim.

Bana inanmıştı, güvenmişti ve beni seviyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Kapının pırıp pırıl parlayan pirinç tokmağını çevirdi. İçeri adım attığımda bir an gözlerim karardı. İçerisi karanlık ve boğucuydu. Pis, ekşi bir koku tüm odayı kucaklamış, ölümün sisi her yeri sarmıştı. Kusmak istedim. Ama yapamazdım, kim kusan bir adamı sevebilirdi ki. Aşkımın önünde yapamazdım. Kendimi tuttum ve gözlerim alışana kadar bakınmayı sürdürdüm. Kapı ardımızdan uğursuz bir gürültüyle kapandı. Şimdi ikimiz, iki sevgili bu ölüm kokulu odada yalnızdık. Ama... Hayır, gözlerim alıştıktan sonra onları görmeye başladım. Oda kocamandı. Pislik içindeydi. Duvarlar dışkıyla lekelenmiş, örümcek ağları her yere atmıştı ipliklerini.

Sıra sıra, tavandan sarkıtılan bir sürü kafes vardı. Yarım insan boyundaki bu kafesler prinçten yapılmış, tüm bu pisliğin içinde hain parıltılarla parlıyorlardı.

“Kaç... Kaç buradan...”

Hastalıklı yalvarış hemen yanımda sarkan kafesten gelmişti. Gözlerim karanlığa alıştığı için kafeslerin içini artık daha net görebiliyordum. Nefesim kesilmişti. Bu yaratıkları kıskanmış olamazdım. Neşeyle kıkırdadım. Ama bilinç altımda bir ses çığlık çığlığa bağıyordu. Onu duymazdan geldim. Beni neden rahatsız ediyordu ki? Hele şu anda. Aşkımınla aramda hiçbir engel olmadığını anladığım şu anda.

“Git... Ona bakma... Kaçç..” yalvarışlar gittikçe çoğalıyordu. Kafeslerin içindeki yaratıklar zavallı bir şekilde bana uzanmaya çalışıyor ve acıklı sesler çıkartarak yalvarıyorlardı.

“Onları duyma, sadece merhaba de yeter,” dedi tatlı kadını. “Merhaba,” dedim tiksinti dolu bir sesle yaratıklara. Çok çirkindiler. On yaşındaki bir çocuk kadar küçük ve yaşlıydılar. Çıplak vücutları dışkılara bulanmış, kemiklerine büyük gelen derileri her yanlarından sarkmıştı. Dişleri dökülmüş pembe ağızlarından çıkan yalvarışlar durumu daha da katlanılmaz kılıyordu. Başlarında kalmış üç beş saç teline takıldı gözüm. Midem bulanıyordu hala. İstem dışı kısa bir öğürtü fırladı ağızımdan. Utanarak kadınıma baktım. O ise delici bakışlarla yaratıkları süzüyordu.

Onlara baksın istemiyordum. Onu her türlü çirkinlikten, kötülükten sakınmak istiyordum. Hain yalvarışlara kulaklarımı tıkayarak ona döndüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Yüzündeki kırışıklıkları tek tek öptüm. “Sonsuza dek seninim,” dedim. Kalbim bunu söylememi istemişti. Ben de büyük bir sevinçle bunu dile getirmiştım. “Sonsuza dek seninim.”

Ve o gözlerini gözlerime dikti, kocaman sırttı. Kapkara, sivri dişlerinden sızan sapsarı salyaya aldırmadan morumsu dudaklarını yaladı. “Elbette... Benimsin!” dedi cızırtılı bir sesle ve elleriyle başımı yakalayarak kokuşmuş nefesini ağızıma verdi. İpincecik, beyaz bir ışık fırladı genzinden ve ağızıma saplandı. İçimin çekildiğini hissederek çırpındım. Ayaklarım onun tutuşuyla yerden kesilmiş, havalanmışım. Derim giderek büzüştü ve içimdeki tüm hayat özü onun bedenine hızlı ve istekli bir şekilde akıverdi.

Her şey bittiğinde bir çocuk kadar küçülmüş, hastalıklı bedenim halsizce yere düştü. Mecalsizce kafamı kaldırdım, yaşlı, kataraktlı gözlerimle ona baktım. Resimlerde gördüğüm kadınlar kadar güzel ve genç bir kadın vardı artık karşımda. İncecik, genç bedenini, güvercin kanatlarını andıran güzel elleriyle sıvazladı. Sarışın bukleli kafasını sallayarak beğendiğini belirten yumuşak sesler çıkardı.

“Lüüüüüüüthfeeeeeehnn!” Yalvaran sözcük ağızımdan çıktığında o çoktan beni kucaklamıştı ve boş bir kafese doğru götürmekteydi. Tek kelime etmeden, yalvarışlarıma kulak asmadan beni kafese tıktı ve etekliğinin cebinde çıkardığı küçük bir anahtarla kafesi kilitleti. Sonra anahtarı tekrar cebine koydu. Neşeli adımlarla kapıya gidip odadan çıktı. Kapı kapandığında kapkaranlık, mutlak bir sessizliğin içine gömülmüştüm. Diğer yaratıklar da artık susmuştu.

Hissettiğim tüm aşk ve büyü içimdeki yaşamı çeken o kadınla beraber uçup gitmişti. Utanarak ağlamaya başladım, artık ben de yeni gelen yabancıya yalvaracak olan yaratıklardan biriydim.

Ama o da, tıpkı benim gibi, diğerleri gibi, yalvarışlarımıza kulak tıkayacaktı

Işın Beril Tetik:

Nanna – Gölge Vadi

Kuşaklar boyu süren bir lanetin gölge vadisine, ayak izlerini silen kar beyazı dalgalarla geldim ben. Işığın düştüğü yüzüm aynı seninki, ruhum ruhunun benzeri, kaderim... Kaderim senden öte, zamandan öte...

Öten cırcır böcekleri. Yüzlercesi, belki de binlercesi. Hep bir ağzdan henüz dokunmamış bir şarkının ipeksi nağmelerini örüyorlardı. Uğursuz bir gecenin puslu havasına inat, neşeli bir ritim tutturmuşlardı. Kimse bu gülümseyen şarkının neye haberci olduğunu fark etmedi. Fark edemedi...

Karanlıkların sarmaladığı yatağında uzanan genç adam rahatsızca, uykusunda homurdanarak döndü. Gördüğü kabusun etkisiyle ince ince terliyor, üstündeki yumuşacık battaniyeyi bilinçsizce ayağı ile kenara itekliyordu. İnce muslin pijamasının üstü neredeyse sırtına kadar sıyrılmıştı. Derisi akşam serinliğiyle ürperdi. Yastığına gömdüğü yüzünün açıkta kalan kısmına ayın yumuşak ışığı düştü. Yakışıklı solgun yüzü acıyla buruştu. İtiraz edercesine inledi. Canı yanıyordu. Uykusunun arasında gelip giden bilinci ona uyanmasını haykırırken, ruhunu esir alan karabasan, onu daha da derinlere çekmek için uğraşıyordu. Yer hafifçe sallandı.

Sıçrayarak gerçekliğe dönen adam, yatağında doğrularak derin derin soludu. Gözlerinden yaşlar boşanırken hala gördüğü acımasız, hayaletimsi sahnelerin etkisindeydi.

“Ah! Tanrım, ah tanrım...” diye inledi. Yüzünü ellerinin arasına alarak gülmeyle ağlama arası ufak bir ses çıkardı ve öne arkaya sallandı. Sakinleşmeye çalıştı. Ellerini, alnını sıvazlayarak yüzünden çekti. Alnına yapışmış mavi kara kakülleri kenara iteledi. Titreyen bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve bir an öylece kaldı. Derin bir nefes aldı. Gözlerini kapadı. Kendini hazır hissedince gözlerini açarak son derece ince, erkeksi bir zevkle döşenmiş olan lüks mobilyalı odaya baktı. Yaşı yüzyıllarla ölçülen ve tekrar tekrar restore edilerek inatla ayakta tutulan konağının sol kanadındaki büyük odadaydı. Kiraladığı, kendi odasındaydı.

Yer tekrar sallandı.

Adam irkilerek ayak ucundaki ipek sabahlığını alıp üstüne geçirdi ve kuşağını sıkıca bağlayarak ayağa kalktı. Hala gördüğü rüyanın etkisinden kurtulamamış olan zihni, yerin sallantısıyla birlikte berraklaşmıştı. Kaşlarını çatarak yatağın hemen sağındaki pencereden, ay ışıklarıyla hafifçe aydınlanmış olan geceye baktı. İçinde tarifsiz bir sıkıntı vardı. Sanki gece onun üstüne doğru ilerliyor, onu yutmak istercesine hızla konağa doğru ilerliyordu.

O içgüdülerine güvenmeyi uzun zaman önce acı bir dersle öğrenmişti. Daha henüz bir çocukken. Asla hissettiklerini göz ardı etmezdi. Telaşla odanın kapısına ilerleyip açtı ve kafasını dışarı uzatarak dinledi. Çıt çıkmıyordu. Ne bir horultu, ne de sevişen bir çiftin neşeli kıkırdamaları. Sıkıntısı büyüyor, iyice içine işliyordu. Alışılmadık sessizlik, çığlık çığlığa onu uyarıyor gibiydi.

“Plof!”

Ses boşuk ama kesindi.

Ploff.. Ploff!

Sesi tanıyan adam hemen harekete geçti. Kapıyı kapayıp kilitledi, yandaki ağır sandalyeyi kapı kolunun altına sıkıştırdı. Zamanı gittikçe daralıyor olduğunun farkında olarak aceleyle soyundu. Kenara, açık renkli ahşap berjerin üstüne attığı siyah kotunu süratle

giyip kalın, boğazlı siyah kazağını üstüne geçirdi. Yatağın altına eğilerek gümüş rengi, ufakça bir sandık çekti ve açarak içindeki silah kılıflarını aldı. Birkaç saniye içinde yeterinden de fazla silahlanmıştı. Dizüstü bilgisayarını ve susturuculu 38'lik Xander'ini eline alarak ses çıkarmadan pencereyi açtı. Aşağıya bir göz attı ve kimselerin olmadığına karar verdi.

Odanın kapısı hafifçe zorlandı. Adam hareketsiz kalarak bekledi. Xander elinde ikinci bir uzuv gibi hareketsiz ve tetikteydi.

Yer, sallantısını bu sefer daha şiddetli bir itişle tekrarladı. Aynı anda odanın kapısı içeri doğru patlarken, genç adam çoktan kendisini pencereden aşağı atmıştı. Havada düzgün bir kavis çizerek ayaklarının üzerine düştü ve sportif bir zarafetle kalkarak koşmaya başladı. Kulağının dibinden geçen sessiz vızıltılar izlenmekte olduğunun kanıtıydı. Bulunduğu Anadolu şehrinin en güzel yanı dar sokakları ve gizlenecek pek çok kovuğunun olmasıydı. Genç adam konağın bulunduğu alandan karşıya geçip hızla bu sokaklardan birine daldı. Arabasına ulaşma şansı yoktu. Şehrin merkezindeki otoparkta duran Mercedesi tam ters yönde kalmıştı.

Girdiği sokağı başka bir sokağa bağlayan geçitten geçerek pazarın kurulduğu alana çıktı ve yine tam karşısına denk gelen daha genişçe bir geçide daldı. Omzunda hafif bir acı hissederek bir an sendeledi. Ama durmanın ölüm demek olduğunu bilerek acıya rağmen hızını arttırdı. Hala peşindeydiler. Konaktaki kiracıları düşünerek üzüntüyle yüzünü buruşturdu. Onca insan, aranan bir tetikçi olabileceği düşüncesiyle öldürülmüştü.

Başka bir sokağa girerek hemen az ilerideki gölgeli çıkmaza saklandı. Bu iş kaçmakla olmayacaktı. ADRA bir adamı mimlediyse, sonsuza dek onun peşinden giderdi. Bu, onu cehennem kapısında duran meleklerin önünden kaçırmak anlamına gelse bile. Genç adam mimlenmişti. Nedenini anlayamadığı bir sebepten dolayı, bir anda avcı iken av haline gelmişti. LUNAR CORP.'un en becerikli tetikçisi, tilki avındaki tilki misali, peşine eli silahlı bir grup adam takmıştı ve bu, yöneticilerin hiç hoşuna gitmeyecekti.

Genç adam yeni bir iş üzerindeyken muhbirlerinden biri ona haberi ulaştırmış, açığa çıktığını söylemiş, bulabildiği en derin deliğe girmesini ve mümkünse birkaç yüzyıl o delikten çıkmamasını esprili bir dille önermişti. Ne yazık ki genç adamın birkaç yüzyıl vakti değil, birkaç günü bile yok sayılırdı. Yararlı bir bilgi bulamazsa ölüm, hayat kapısını kırarak açacaktı. Yuvaya dönüş de şu an için imkansızdı. Ne yapacağını bilemez bir şekilde kaçarken, bir yandan da koz olarak kullanabileceği, ona dönüş yolunu güvenli bir şekilde açacak bilgiye ulaşmaya çalışıyordu. İzler onu Urfa'nın bu güzel ilçesine kadar sürüklemişti. Şimdi tam sonuca ulaşmak üzereyken tekrar kaçmak zorundaydı.

Adam burnundan hafifçe soluyarak nefes verdi ve sakinleşmeye çalıştı. İşinin kilit noktası sakinlik ve dikkattir. Sokağın karanlık olmasından yararlanarak iyice gölgelere çekildi. Geceye aşına gözleri, gündüz kadar net görebiliyordu çevresini. Bu özelliğin sadece kendisinde olduğunun verdiği güvenle vücudunu gererek bekledi. Tam o sırada, saklandığı dar çıkmazın sokağa açılan ağzında, elinde susturucu olan epeyce iri bir adam belirdi. Saniyenin onda biri kadar bir sürede, adamı kendine çekip kolunu boynuna doladı, seri ve alışılmış bir hareketle kafasını ters çevirdi. Ufak bir çıtırtıyla birlikte kollarındaki vücut gevşedi. Cansız bedeni ayaklarının dibine bırakan genç adam silahını kavrayarak arkadan gelecek olanı bekledi. Kaç kişi olduklarını bilmiyordu ama mutlaka daha fazlası olmalıydı. ADRA asla üçten az adam yollamazdı. Özellikle de av değerliyse.

İkinci adam daha dikkatliydi. Bir anda kovuğun ucunda belirerek namluyu genç adamın kafasına dayadı. Sırttı. Karanlıkta parlayan bembeyaz dişleri ona olduğundan daha tehlikeli bir hava veriyordu. "Silahı at tatlım!" diye fısıldadı avcısı. Genç adam tereddüt etmeden silahı elinden bıraktı. Silah, sessiz gecede kulakları sağır edencesine bir tıngırtıyla yere düştü. Adam, avını yakaladığından emin bir kurt ifadesiyle namluyu karşısındakinin alınına dayalı tutarak onu geri gitmeye zorladı. Genç adam elleri yanında hafif açık bir şekilde geriledi. Ancak bazen keyifli bir an, dikkatsizliği de beraberinde getirirdi. Ayağı ölü arkadaşına takılan avcı bir an sendeledi ve bir an gözleri aşağıdaki cesede takıldı. Bu kısacık süre genç adam için yeterliydi. Kolunu öne doğru uzattı ve bileğinin içindeki mekanizmadan fırlayan bıçağın avcının gırtlığına girmesine izin verdi. Avcı sessiz bir gurultuyla titredi. Gözleri döndü ve hareketsiz kalarak yere kaydı.

Genç adam bıçağı ölü adamın kazağında temizledi ve ufak bir hareketle yuvasına geri oturmasını sağladı. Dikkatlice başını oyuktan dışarı çıkarıp gelen giden var mı diye kontrol etti. Şimdilik sadece iki kişiydiler anlaşılan.

Yerdeki diz üstü bilgisayarını alarak oyuktan çıktı. Hedefine çok yakındı. Aradığı şeyi bulana kadar burayı terk etmemeye karar vermişti. Onun için yine gelecek olsalar bile.

Gecenin karanlığına karışarak arabasını bıraktığı otoparkın bulunduğu bölgeye doğru gözden kaybolurken, aklında sadece tek isim vardı. Şattum...

Ragdol homurdanarak rahatsız yatağında döndü ve poposunu oynatarak derin uykusuna geri döndü.

“Bu kuçu ile ne işimiz var burada. Udarlara güven olmaz. Kafanı çalıştır,” diye sızlandı beyninin gerisindeki ses. *“Şuna bak, kış uykusuna yatmış minik bir ayıcık gibi huzurlu!”*

Nanna, yerleştikleri otel odasında bulunan iki yataktan pencereye yakın olanı seçmişti. Tek oda tutmak bir güvenlik önlemiydi ve eğer eğitimsiz bir kurt ile yola çıktıysanız, tedbir en iyi korunma yöntemi idi. Yatağın üzerine oturmuş dışarıyı seyrederken bir yandan da silahını temizleyen Nanna, mızımızlanan Demeter’in sesini duymazdan gelmeye çalışıyordu. Ancak hiç bitmeyen dırıldır sabrını taşırmak üzereydi.

“Karar ver, kuçu mu yoksa ayı mı?” diye fısıldayan sesi buz gibi soğuktu. Kendi kendine sırttı ve bu sırtıta zerre kadar neşe yoktu. *“Sanırım bunuyorsun, Ufaklık.”*

Ufaklık! Demeter, Nanna’nın ona taktığı bu lakaptan nefret ediyordu, ancak ne kadar kızarsa kızsın, malum, gidecek yeri yoktu. *“Biraz saygı hak ediyorum sanırım, küçük hanım, kelimelerine dikkat et! Yoksa...”*

“Yoksa ne? Oda hapsi mi vereceksin?” Artık sıkılmaya başlamıştı, günün geceye yenik düşmesini beklerken yapılacak en iyi şey, büyük teyze kılığını iyiden iyiye benimsemeye başlamış antik bir ruhla tartışmak değildi elbette. *“Kapa çeneni de biraz uyuyayım,”* dedi sakn bir sesle ve göz kapakları hafifçe düşerek kurşun grisi gözlerini örtüverdi. Nanna, Demeter’in zihninin derinliklerine çekildiğini hissederek rahatladı. Somurtuyordu, bundan adı gibi emindi ama Nanna duygusallıktan epey uzaktı ve eğer Yaşlı Tanrıça kendine duygusal bir barınak arıyorduyorsa, şansına küsmeliydi.

Birkaç saat sonra, Nanna odanın camından geceye bakarken, Ragdol gürültülü uykusundan uyanmaya başlamıştı. Yatağına zar zor sığmış heybetli bedenini esnetip kemiklerini çıtlattı. *“Sanırım bir şeyler yiyip yola çıkmalıyız,”* dedi ve genişçe esnedi. Nanna sessizce dışarı bakmaya devam ediyor, vücudundaki anlaşılmasız gerginliği yenmeye çalışıyordu. Ancak Ragdol bir Udar için bile oldukça gelişmiş olarak kabul edilen hassas duyularıyla bu gerginliği hemen seziverdi.

“Bir aksilik var?” İçinde bulunduğu miskinlikten anında kurtulmuş, çevik bir hareketle ayağa kalkıp Nanna’nın yanına gelerek gözlerini dışarıdaki karanlığa dikmişti. *“Fazlaca sakin. Hoşuma gitmedi...”*

Nanna yavaşça kafasını çevirerek Udar’ın yakışıklı, sert hatlı yüzüne baktı. Adamın yemyeşil gözleri karanlıkta bile ışıl ışıldı. Biraz vahşi, biraz kararlı ve belki de biraz endişeli.

“Ne? Neden öyle bakıyorsun? Gene mi yanlış bir şey söyledim? Bak sabahtan beri azarlanmaktan iyice sıkıldım, tamam mı...” Nanna’nın elini kaldırıp onu susturdu.

“Yanlış değil... Tam tersine, oldukça isabetli.” Düşünceli gözlerini tekrar dışarı çevirdi. *“Sezgilerin tahminimden de kuvvetli, Ragdol. Onbeş dakika evvel şu gördüğün meydan insanlarla doluydu.”*

Ragdol küçük kasaba meydanına baktığında tamamen boş olduğunu gördü. Bu küçük Anadolu kasabası, bedeninde barındırdığı antik kalıntılarla bu mevsimde bile turist çekerdi. Gizli bir iş yapacaksanız en iyi yer kalabalık mekanlardır. Turistlerle kaynayan bir meydan ise idealdir. İşte bu yüzden buluşma için kasaba meydanını seçmişlerdi. Onları bu küçük ama temiz otele yerleştiren Udar muhbiri, aradıkları adama mesajlarını götüreceğini ve saat sekiz buçukta meydanda buluşmalarını sağlayacağını söylemişti.

“Kabak gibi ortada olacağız,” diye söylendi Ragdol. Nanna gözlerini meydanın diğer yanına, diğer iki otelin bulunduğu tarafa çevirdi. Dört katlı bu ikiz otellerin her ikisinde de sadece en üst kattaki odalarda ışık yoktu. Kötüye işaret.

Midesi guruldayınca açlığını hatırladı. Kendini bildi bileli aldığı o süt mavisini artık hayatında yoktu. Şimdi beslenmek için yemek yiyordu. Önceleri oldukça zor olan ve onu hasta eden bu yenilikten gittikçe daha çok hoşlanmaya başlamıştı. Öfkenin hakim olduğu ruhu, sadece yeni bir şey tattığında bir süreliğine sakinleşiyordu. Mavi sıvının yıllar boyu engellediği yeni duyuları da gittikçe gelişmeye ve kendini göstermeye başlamıştı. Ragdol’a göre tüm Lunar özellikleri kendini açığa çıkardığında, kontrolü kaybetmemek için dikkatli bir eğitimden geçmeliydi. Bunu da ancak bir Lunar bilgisi yapabilirdi. Tabii eğer yeryüzünde onlardan kaldıysa...

Sessizce pencereden ayrılmış küçük masanın üzerine koyduğu sandviç paketini açtı ve dikkatle küçük bir ısırık aldı. Midesi küçük olduğundan, acı bir tecrübe sonrası, bir anda ve hızlı hızlı yememeği öğrenmişti.

“Obur bir Lunar olma yolunda ilerliyorsun, dostum.”

Nanna kristal buzları hatırlatan delici gri gözleriyle ona baktı. Ragdol ileri gittiğini anlayarak sustu. Bu kadının sağ solu belli olmuyordu. Onunla beraber olmak, ince buz üstünde yürümek gibiydi. Ragdol her zaman etkileyici kişiliğine, yakışıklılığına ve olağanüstü gücüne güvenmişti. Bu gücü en iyi şekilde kullanabilmek için zor eğitimlerden geçmişti. Udar gücü zincirinde oldukça yukarıda bir pozisyonu vardı. Ancak söz konusu Nanna olunca bu güven zayıflıyordu. Onu hiç dövüşürken görmemişti, ancak efendisinin anlattıklarını göz önüne alınca, ona bulaşmamayı ve dikkatli olmayı tercih ediyordu. Efendisi aynen şöyle demişti; “Emin ol, onun karşısında olmaktansa, yanında olmak istersin. Hiçbir şey yolunu kaybetmiş öfkeli bir Lunar’dan daha tehlikeli değildir. Ondan daha tehlikeli sadece belki tek bir şey vardır, o da efendi Kadall...”

Ragdol, efsanevi Udar’ın ismini duyunca ürpermişti. Kimse hala yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu. Bin yılı aşkın bir süredir ismi zaman zaman ortaya çıkar ve gene aniden, sessizce kaybolup giderdi. O tüm Udarlar için bir tanrı gibiydi. Bir muammaydı. Gizemli, olağanüstü güçlü ve adil; bir Udar olmasının ötesinde, tamamen farklı özelliklere sahip bir efsaneydi. Yazıtlara göre Kadall’ın Lunarlar ile güçlü bağları vardı. Antik zamanlarda, Atunne adlı bir Lunar kadını onu gözetmiş, korumuş ve hayatını onun için vermişti. Aynı zamanda Attunne’nin Kadall’ın aşığı olduğu söylenirdi. Belki de Lunarların Udarların koruyucusu olduğu fikri de buradan geliyordu, kim bilir...

Ragdol sezdirmeden Nanna’ya baktı. Hayatı boyunca gördüğü tüm kadınlardan daha güzeldi. Yüzündeki yara izine rağmen büyüleyiciydi. Soğuk, öfkeli, acımasız... Ama gene de güzel. Normal, hayat dolu bir kadının canlı çehresine sahip olmasa da, onda ölümün güzelliği vardı. Silkinerek kendine gelmeye çalıştı, neler düşünüyordu böyle... Eski söylencelerin etkisinde mi kalmıştı?

“İhanete uğradığımız sanmıyorum, muhbir oldukça sağlamdır. Direk efendiden emir alır. Başka bir şeyler olmalı.”

Nanna kafasını sallayarak elindeki sandviçi kenara bıraktı. Yatağın üzerine yayılmış silahların toparlamaya ve üzerine giydiği kılıflara yerleştirmeye başladı. Uzun kuzgun karası saçları yüzünü gizlediği için, ne düşündüğü de belli olmuyordu.

“Hazırlan. Göbeğe gidiyoruz. Oradan gireceğiz.”

Ragdol şok olmuş bir şekilde çevik hareketlerle hazırlanan kadına baktı. “Delirdin mi sen? Göbekli Tepe ilk tahmin edebilecekleri yer.”

Nanna cama doğru başıyla işaret ederek, “Şu halde en son bakacakları yer. Eğer Şattum bizi ele verdiyse onların bizi görmeyi bekledikleri yer, meydan.”

Beş dakika içinde ikisi de hazırlanmış, tamamen silahlanmış şekilde otelin arka kapısından karanlığa sızmışlardı. Ragdol, hala Şattum’un onları ele verdiğiğine inanmıyordu. Ama başka bir cevabı da yoktu. Sonuçta o bir insandı. Uphirler onu akla gelmeyecek yöntemlerle ikna etmiş olabilirlerdi. Sonuçta bu kasaba Udarlar için oldukça tehlikeli bir bölgedeydi. Etrafta fazlaca Hahim vardı. Onları görüşlerinden değil, ancak yaydıkları enerjiden kolayca algılayabiliyordu Ragdol. Ve bu enerji onu hasta edecek derecede yoğundu burada. Bölgenin Uphir efendisi Dafrini acımasızlığı ve kana olan fetişi ile iyi tanınırdı. Bir keresinde elçi olarak gönderilen genç bir Udar kadını hiçbir sebep olmaksızın parçalara

ayrılmış, kadın ile beslenirken, elçinin yanında eşlikçi olarak giden abisine zorla seyrettirmişti. Dafrini deliydi. En çılgın rüyalarından bile daha deliydi. Zenginliği, onun halk arasında müthiş bir haberleşme ağına sahip olmasını ve avlarını kolayca yakalamasını sağlıyordu. Tabii saldırdığı korku da cabasıydı. Şu anda en son ihtiyaçları olan şey Dafrini'nin kuyruklarına takılmasıydı. Peşlerine takılmış olan ADRA avcılarını iki gün önce atlattıklarını düşünse de, eninde sonunda onlarla yüzleşmek zorunda kalacaklardı. İyi eğitilmiş avcılardan kaçınmak her zaman zordu. Tek avantajları Nanna'nın ADRA'yı iyi tanımasıydı.

Gecenin karanlığında köy yoluna saparken, yolun yan tarafındaki ağaçlık bölgeden ilerlemeye devam ettiler. Kırk dakikalık yolları boyunca Nanna, boğazına kadar belaya batmış biri için inanılmaz derecede sakindi. Göbeğe ulaştıklarında, büyük bir toprak öbeğinin ardından, bir süre önce başlamış olan kazı alanını gözleriyle taradılar. Kazı alanının hemen ötesinde kayalık bir alan ve onun ardında da gizli mağaraların bulunduğu bölge başlıyordu.

"Mağraya ulaşmak için açık alandan geçmek zorundayız," dedi Ragdol. "Ve en az altı muhafız sayabiliyorum buradan. Göbeği tutuyorlar."

"Sadece geride kalan bir avuç muhafız. Sen burada kal. İşaret verince olduğum yere mümkün olduğunca hızlı koş," dedi Nanna ve Ragdol'un itirazına mahal vermeden eğilerek göbeğe doğru hızla ilerlemeye başladı. Ragdol arkasından gitmeye davrandıysa da boğazına kadar gelen itirazları yutarak olduğu yere sindi. "Neyim ben? Hanım evladı mı?" diye sinirle söylendi.

Nanna görünmeden hızla ilerleyip kazı alanının o an boş olan batı kanadına sızdı. Önündeki tümseği siper ederek adamların yerlerini kontrol etti. Adamların hepsi Hahim'di. Uphir uşakları... Bir tanesi arkada mağaralara doğru bakan kısmı kontrol ediyordu. İkisi ön tarafta, biri doğru kanadındaydı. Kalan iki adamın nerede olduğunu görmüyordu. Tahminen kazının etrafını dolanıyorlardı.

Susturucu takılmış Xander'i kılıfından çıkarıp arkaya dolandı. Mümkün olduğunca sessiz bitirmeliydi işini. Çevik bir hareketle tümseği geçip sıçradı, havada düzgün bir kavis çizerek adamın arkasına, yere kondu ve saniyenin onda biri kadar bir sürede özel bıçağını bileğindeki kılıfından eline kaydırarak adamı ensesinden tutup bıçağı tüm gücüyle adamın kalbine sapladı. Adam gıkını bile çıkaramadan yere yığıldı. Vücudu hafif hafif titreyip hareketsiz kaldı. Nanna bıçağı adamın kazağında temizleyip batı tarafına doğru ilerledi. Kafasını hafifçe uzatıp baktığında adamın yalnız olduğunu gördü. Kaslarını gerdi, tam sıçramayı yapacakken ön taraftan ateş sesleri geldi ve bir anda ortalık karıştı. Kazı alanının ön tarafından fırlayan silahlı dört muhafız, batı kanadının epey ilerisinde bir noktaya ateş ediyorlardı. Sonra saklandığı yerden çıkıp ateş edilen noktaya doğru çılgın bir koşu tutturmuş olan Ragdol'u gördü. Neler olduğunu anlayamayan Nanna düşünmekle vakit kaybetmedi. Hemen yanındaki toprak öbeğine sıçrayıp öndeki muhafızlara doğru hızla koşarken, batı kanadındaki Ragdol'a doğru ateş eden muhafızı tek el ateşle yere indirdi. Muhafızlar onun hareketini sezerek arkaya döndüklerinde, Nanna onların neredeyse dibine kadar girmişti. Aralarına dalmadan hemen evvel, birini alınının ortasından vurdu. Kolunun iç kısmını baldırına vurarak küçük bir kılıç büyüklüğündeki özel bıçağı çıkarıp diğer bir muhafızın gırtlığına sokarken, vücudunu sağa doğru döndürüp o taraftaki muhafızın göğsüne güçlü bir tekme indirdi. O sırada boynuna dolanan bir kol dengesini bozdu, ancak Nanna hemen toparlanıp, tekme attığı muhafız ayağa kalkmadan boynuna dolanan kolu yakalayarak bütün gücüyle kıvırdı ve kemikler büyük bir gürültüyle çatırdarken adam çığlık attı. Adamın kolunu bırakmadan, bacağını hızla savurarak yerden kalkmış olan muhafızı sola fırlattı. Döndü, kolu bükülü halde inleyen adamın fosforlanmış gibi parlayan sarı gözlerine bakıp, sivri dişlerini çıkararak gülümsedi. Bıçağı havada savurarak adamın kasına gömdü. Uphir olmadıkları halde, kanın bakırimsi tadı için öldüren Hahimlerden nefret ediyordu. Arkasındaki hareketi fark ederek, bakışlarını ölü Hahimden ayırmadan silahını geriye doğru ateşledi. Kafasını döndürdüğünde en son muhafız da alınının ortasındaki delikle yerde yatıyordu. Silah sesleri susmuştu. Ancak sesleri duyan diğerlerinin gelmesi uzun sürmezdi.

Etrafi gözleriyle kolaçan ederek, Ragdol'un en son koştuğu noktaya baktığında kimsenin olmadığını gördü. Kararlı adımlarla o yöne doğru çimenlik alandan geçerken, silahı elinde hazırdı. Gözleriyle yerleri tarayarak mağaralara doğru yöneldiğinde hafif bir ışık duydu. Sesin geldiği yere hızla ilerledi.

Onları bulduğunda küçük bir mağaranın gölgesine sığınmışlardı. Ragdol başlarında dikilmiş çaresiz gözlerle Nanna'ya bakıyordu. Nanna ise büyülenmiş, şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Mağaranın ağzına, küçük bir kayanın köşesine sığınmaya çalışan iki küçük kız. Muhafızlar sadece iki küçük çocuğa ateş ediyordu. Kaşlarını çatarak biraz daha yaklaştı ve gördüğü şey onu derinden sarstı. Bu iki küçük varlık, altın sarısı saçları sayılmazsa, neredeyse tamamen Nanna'nın kopyası gibiydiler. Solgun, şeffaf denecek kadar saydam tenleri, gümüş ışıltılar saçan iri gözleri ve kızıl dudakları ardından fark edilen sivri dişleriyle müthiş bir benzerlik taşıyorlardı.

İkizler de Nanna'ile aralarındaki benzerliği fark etmiş, korkularını unutmuş, iri meraklı gözlerle ona bakıyorlardı. Biri titrekçe gülümsedi, Diğeri minik elini Nanna'nın uzun, kuzgun karası saçlarına uzattı.

Nanna, artık iki Lunar çocuğuna baktığını biliyordu. Neden bildiğini hatırlamadığı bir dize geçti aklından onlara bakarken. **“Işığın düştüğü yüzüm aynı seninki, ruhum ruhunun benzeri, kaderim... Kaderim senden öte, zamandan öte...”**

Lunarların evi, Gölge Vadi'ye ulaşmıştı...

Biraz ileride, gecenin karanlığına gizlenmiş bir adam dikkatle onları izliyordu. Avcılardan kaçmasının ardından izlediği yol onu buraya, çatışmanın tam göbeğine getirmişti. Şattum'u bulmasının ardından yakaladığı ipuçları, ADRA köpeklerinin Şattum'u öldürmesi ve Uphir karmaşası... hepsi bir anda olmuştu. Can havliyle geldiği bu noktada bir kurtuluş yolu bulmayı umuyordu. Ve o yol, az ilerisinde, iki küçük çocuğun elindeydi. Bir Udar ve uzun zamandır ismini duyduğu Sessiz Ölüm adlı temizleyicinin korumasına girmiş olan o iki çocuk onun özgürlüğüydü.

Bir plan yapmalıydı. Çok iyi bir plan...

Koray Günyaşar:

Uzak Hikayeler 1 – İlkbahar

“Biz ayırırız sen bulursun, sen bulursun biz ayırırız”

Birden fazla ağzın can verdiği bu cümle, kırık dökük odanın içinde dans ediyordu. Tekrar edildikçe soluk verirmiş gibi boğuk çıkmaya başlayan sözler, ışısız odadaki karanlığı kıpırdattığı gibi, dudakların sahibi olan zihinleri de ele geçiriyordu. Tozla kaplı, sıvası dökülmüş bu hücremsi izbelikte tüm dudaklar, tüm sözler ve tüm zihinler solarken, uğursuz bir dürtünün sahte canlılığı yeniden hissedilebilir hale gelmeye başlamıştı. Kendinden geçmiş olan zihinler bir daha canlılık gösteremeyecek şekilde odanın kirli tabanına yığılmışken, onların canlarıyla beslenmiş zihni kanlı bir çift göz, uzun süredir beklediği intikamını içmeye hazırlanıyordu.

* * *

“Kim olduğunu bulabildiniz mi?”

“Şu anda kim olduğunu anlamaktan öte, nasıl öldüğünü anlamaya ihtiyacımız var.”

“Nasıl ?”

“İşte sorun da bu. Biz de bilmiyoruz.”

Soruların sahibi Nestor, kolları ve bacakları kazığa geçirilmiş cesede bakarken, aklından kovamadığı soru işaretlerini umutsuzlukla yeniden dışarı salıyordu.

“Kazığa geçirilerek öldürülmemiş mi yani?”

“Hayır. Kazığa geçirildiğinde zaten ölüymüş. Fakat ne ne zaman öldüğü hakkında, ne de nasıl öldürülüğü hakkında bir fikrimiz var.”

Nestor, 3. Şehir’in duvarlarının önünde kazığa geçirilmiş cansız bedene bir kez daha bakarken, zihnine intikal eden yeni sıkıntı tomurcuklarının büyüyüp yeşermesine mani olamıyordu.

“Kazıktan çıkarın. Otopsi yapın. Orada meydana çıkacaktır.”

“Emredersiniz Subay Nestor.”

Nestor, şehir duvarlarının dışında kalan ölü topraklara aceleyle göz gezdirdi. Devasa boşlukta kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Cesedi kazıktan çıkarmaya çalışan adamlarını yalnız bırakarak şehir kapılarından içeri girerken, var olan sıkıntılara yeni bir tanesi daha eklendi. Şehir kapılarına gelmeyi hiç sevmezdi çünkü yeniden sağlık testinden geçmek zorunda kalacaktı. Hiç hoşlanmadığı aygıt vücudunun her tarafına başka bir cinste ağrı sokarken, içinden küfretmenin daha doğru olacağına karar verdi. Neticede kolundaki çipte yanan yeşil ışık, sağlıklı ve virüssüz günlerin onu beklediğini haber verirken tüm vücudunu etkisi altına almış yoğun acı bulutu bedenini terk ediyordu. Kendisini bekleyen arabaya atlayıp şehir merkezine indiğinde her tarafı donatmış ağaçlar ve çiçekler keyfini yerine getirmeye başlamıştı.

3. Şehir, ilkbaharın kentiydi ve insanları ilkbaharın çocuklarıydı. Uyanış, şehrin bir ucundan diğer ucuna cesur bir rüzgar gibi koşardı ve bu rüzgarın taşıdığı hissi soluyan her

vatandaş neşelenip, zindelik kazanırdı. Şehrin bu olumlu atmosferi Nestor'un zihnini okşadığında, "Şehir III Müdahale Kuvvetleri" binasından içeri adımını henüz atmıştı. Kapıda kendisini bekleyen, ama beklemiyormuş izlenimini vermeye uğraşan şişman Çavuş Celso, sürekli terleyen elleriyle ıslattığı elektronik dosyanın ekranını silmeye uğraşıyordu.

"Subay Nestor, Üstönder Neka tarafından size bu dosyayı iletmekle görevlendirildim. Üstönder Neka, dosyada bulunan hadiselerin ilgilendiğiniz meseleyle bağlantılı olduğunu belirtmemi istedi."

"Teşekkür ederim Çavuş Celso. Ayrılabilirsin."

Kendisini kapıda bekleyen hafif nemli elektronik dosyayı odasına götürürken, Üstönder Neka'nın henüz patlak vermiş olan meseleye olan yakın ve süratli ilgisinin kendisini rahatsız ettiğini fark etti. İçinden çekilmeye başlamış sıkıntının tüm gücünü toplayarak yeniden saldırdığını hissediyordu. Odasına varıp dosyayı çalıştırdı.

"Maktul: Gunthar Plassnik

İşi: Elektrikçi

Aile: -

Yaş: 33

Ölüm sebebi: -

Ölüm anı: - "

Dosya kazığa çakılı kişinin bilgilerini vermeyi bitirdiğinde Nestor mırıldandı.

"Kendisi de babası gibi elektrikçi olan göçmen, sıradan bir vatandaş. Annesi babası ölmüş, kendi de evlenmemiş. Öldürülmek için sebebi yok. Nerede öldürüldüğü de, neden öldürüldüğü de belli değil."

Elektronik dosya, ikinci sayfaya geçti.

"Maktul: Nakrish Bohamian

İşi: Tamirci

Aile: -

Yaş: 29

Ölüm sebebi: -

Ölüm anı: -"

Nakrish Bohamian'dan sonra açılan dosyalardan anlaşılan, ölüm anı ve sebebi bilinmeyen Bumin Bamus ve Matrim Magdal'ın da ailesi olmayan ve henüz genç yaşta sayılabilecek kurbanlar olduğuydu. Ölümleri gerçekleştireli iki günü geçmemiş, otopsi sonuçları beklenmekteydi. Bumin Bamus, evinde başı kesik halde bulunmuş, Matrim Magdal'ın ise barğısakları yerinde bulunamamıştı. Nakrish Bohemian'ın ise kalbi yerinde yoktu. Buna rağmen ölüm sebeplerinin bunlar olmadığı kesindi.

Kulakları sınırdan zonklarken dosyanın bitişini izledi. Ölüm, 3. Şehir'in üzerine gece karanlığı gibi çökerken, Nestor'un bunu dağıtacak bir ışık demetine ihtiyacı vardı.

Otopsiyi beklemekten başka çaresi yoktu.

"Başka zamanların yaşandığı aynı dünyalardan birinde, bir avuç akbaba bir iblisi dışarı boca etti. Şahinler, iblisi hissetti ve huzursuz oldular. Kargalar güvercinlere söyledi ve kuzgunlar dünyanın tepesinden olanları izlediler. O iblis ki; kuzgunun gözünden, şahinin cesaretinden, karganın şerrinden kaçamaz. Büyük bir göz, dünyanın üzerinden bulutlar gibi geçtiğinde, eli kanlı iblis soğuğun ortasında cehennemi yaşatacak. İblisi ruhsuz sananlar, şüphesiz ki çok yanılırlar. Sadece bir baykuş gerçeği bilecek ve son sözü söyleyecektir."

UZAK KİTAP – BAŞKA YAŞAMLAR sy. 326

Hasan, 3.Şehir'e sızdığı anda ilkbaharın gevşetici aromasını dudaklarında hissetmişti. Zorlu koşulların çocuğu olmanın verdiği yabancılık hissi, aradan birkaç saat geçmesine rağmen henüz bedenini terk etmemişti. Bir çıkmaz sokağın sonunda beklerken, hem ilkbahar rehabetinin vücuduna olan etkisini azaltmaya çabılıyor, hem de şehre karanlık bastırılmışken, biraz daha soğuması gereken havanın umursamaz tutumunu seçtiği güzel sözlerle "onurlandırıyor".

Şehir sakinlerinin evlerine çekilmeye başladığı bu inziva saatinde, uzaklardan gelen ak bir güvercin sokağın sonunu işaret eden duvarın tepesine konup bir süre gezindi. Hasan, güvercine gülümseyip onu omzuna çağırdı. Güvercin, Hasan'ı geri çeviremezmişcesine omzuna gelip kulağına eğildi. Neden sonra attığı birkaç çığlığın ardından, ölü sessizliğine bürünmeye karar vermiş şehrin üzerine gururlu bir şekilde kanat çırdı. Şehrin yaramaz çocukları Hasan'a yolu gösterirken, gözyüzü pek de hayırlı olmayacak bir haberin işaretlerini vermeye başlamıştı. Hasan, gökyüzünü hissetti ve grimsi gözlerini havaya dikti.

"Kar bastıracak."

"Otopsi sonuçları geldi Subay Nestor."

"İyi, getir onları Çavuş Celso."

Celso'nun beyaz yüzü ve sağlıksız görüntüsü, onu tanıyanlar için alışılmışın dışında bir durumu işaret etmezdi. Ama bu defa elleri terden yeni yıkanmış gibi sırlıklam, gözakları sarı ve gözlerinin altı çökmüş sayılırdı. Celso'nun kademe kademe sağlıksızlaşan görüntüsünün, yıllardır onu tanıyan Subay Nestor'un gözünden kaçması olası değildi.

"İyi misin sen?"

"İyiyim efendim."

"İyi gibi gözükmüyorsun ama. Hava karardı, istersen eve git, bugün çok çalıştın."

"Daha çalışıcakmışız gibi görünüyor efendim"

"Öyle mi?"

Çavuş Celso, salgıladığı ter yüzünden bir gün bozulması kaçınılmaz olan elektronik dosyayı ceketine ovalayarak kurulmaya uğraştı ve hızla masanın üzerine bıraktı.

Nestor'un baş zonklamaları görev bölgelerine doğru tereddütlü bir koşu yaparken, açılan dosya tek bir bilgiyi müjdeliyordu.

"Maktullerin ölüm sebepleri, yapılan otopsi işleminin ardından anlaşılammıştır."

Nestor'un muzaffer baş zonklamaları, bu defa kendinden emin bir edayla ait oldukları noktada işlerini icra ederlerken Nestor, Celso'nun gitgide sararan yüzüne şaşkınlıkla bakarak ağzını araladı.

"Nasıl olur bu!"

"Bilemiyorum efendim."

"Bir daha bakılsın, bir yanlışlık olmalı."

"Analizler defalarca gözden geçirildi efendim."

Nestor, Celso'nun terinin uzun süredir başaramadığı dosyayı idam etme işlemini, ilgili nesneyi sinirden ikiye ayırarak tamamladı. Masasının üzerindeki kayda değmez birkaç eşyayı daha savurduktan sonra, sarı benizli Celso'ya avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Çalışın ve bana birşeyler bulun! Haydi!"

Hasan, güvercinlerin fısıldamalarını takip ederek bulduğu yolda son adıma ulaşmıştı. Otopsi odasında Gunthar Plassnik'in vahşice katledilmiş bedeninin başında duruyor ve bir yandan da üzerine beyaz tozlar serpiyordu. Cesedin etrafında iki kere döndü ve bunu

yaparken elindeki tozları bedeninin her parçasına temas etmesini sağladı. Kısa boylu adam, uzak bir dilden uzak sözleri fısıldarken, tavandan kara bir birikintinin yatağın başına çömeldiğini farkettiler.

“İşte geldin, çağırdığımız gibi. Yol göster bize tecrübesiz ruh, yol göster uğursuzu arayanlara!”

Kara birikinti, gitgide soğuyan havada derinden gelen bir sesle cevap verdi.

“Geldim, ruhlara şarkı söyleyen. Bırak gideyim, rahat bırak beni.”

“Gunthar, şarkımı söylerim sen cevaplayana dek. Avucumda tutarım ruhunu ve tırnaklarım çizer soluk silüetini. Şarkım içine işler ve yakar varlığının mabedini. Yeterince acı çektin. Kendine izin ver, soracaklarımı sorayım. Bana izin ver, seni bedeninden ayırmanı bulayım.”

Kara bir birikinti halinde olan ruh, yanbaşımda durduğu bedeninin görüntüsünü alırken, soluk ve hüznü dudakları, cansız sözcükleri dışarıya bırakıyordu.

“Sor, dünyaların gezgini.”

“Gunthar, seni öldüren seni nasıl buldu?”

“Ruhumu kokladın. Ben o dünyaya ait değildim, gezgin. Tıpkı senin gibi. Seni de kolayca bulacak. Serbest bırakıldı bir kere. Önce şahinler ölecekti, sonra güvercinler. Kuzgunlar kör edilecekti, kargaların dili koparılacaktı. Ben bir şahindim. Tıpkı ölen arkadaşlarım gibi. Görevimi yapamadım. Geldiğini haber veremedim.”

“Şimdi veriyorsun işte. Huzurlu ol. Canını nasıl aldı senin?”

“Soğukla geldi ve kararttı her yeri. Dans etti çevremde ve bir an gördüm çirkinliğini. Bir çığlık kopardı kulaklarımda ve dünyam bana karardı.”

“Bir yolu yok mu geri göndermenin, asil ruh?”

“Sen ki ruhların dilini, Mars’ın dilini, Güneş’in dilini, Dünya’ların dilini konuşursun gezgin. Bir yolunu sen bulursun. Bir yolunu bulmuş olsam ben, şimdi bir ruh birikintisi olur muydum?”

“Şimdi git, asil ruh ve gezginin geldiğini arkadaşlarına anlat. Bir çare bulacağım çok geç olmadan, huzur bulsunlar.”

Kara birikinti odayı terk ederken, kendinden eminmiş havası vermeye çalışan bir beden ışıkları açmış, Hasan’ın yüzüne bakıyordu. Hasan, fark edildiğini anlayınca yavaşça kendisini izleyen kişiye döndü. Işıkları açan adam yutkunarak konuştu.

“Sen kimsin? Ne işin var bu odada?”

“Ne kadardır ordasın?”

“Yaptığın o şeye şahit olabilecek kadar. Neydi o yaptığın? Nesin sen?”

“Bunu anlayamazsın.”

“Açıklamayı dene.”

“Ben aslında bu yörelerin çocuğuyum. Ama paralel bir zamanda, başka bir şekilde yaşıyorum. Yaptığım şeyi sizin anlamanız mümkün değil. Buna... Ruhun otopsisini diyelim. Algılayabildin mi?”

Hasan, bu sözlerinin ardından dostça sırıttı. Ama görülmesi hoşuna gitmemişti. Yetenekleri körelmeye yüz tuttuysa, içinden edeceği çok küfür olacaktı. Sorular yağmaya başlamıştı bile.

“Adın ne yabancı?”

“Senin adın ne?”

“Benim otopsi odamda, benim binamda duruyorsun. Buarada soruları ben sorarım.”

“Hayır sormazsın. Demin de şahit olduğun gibi burada soruları ben soruyorum. Ama söylesem bir kaybım olmaz. Adım Hasan.”

“Ne biçim bir isim bu böyle!”

“Aslında bilindik bir isim ama buralarda pek kullanılmıyor. Soruların bittiyse benim gitmem gerek. Aslında soruların bitmediyse de gitmem kaçınılmaz. Hava soğuyor. Yakında kar yağacak.”

“Buralarda hiç kar yağmaz. Hem gidemezsin, demin gördüğüm o şeylerin ne olduğunu bana açıklayacaksın. Ruh otopsisini de nedir?”

“Zaman yok! Buralara kar yağıp yağmadığını da yakında anlarsın.”

“Dur! Olduğun yerde kal...”

Hasan, insan gibi görüldüğü otopsi odasından bir baykuşa dönüşerek çıktı. Baykuş, açık bir pencere arayışına ihtiyaç duymadan, duvarların arasından süzülüp geçti.

Gitgide soğuyan gökyüzünün gökten düşen beyaz gelinlikleri, dudakları kor gibi yanan ilkbahar toprağıyla öpüşmeye başladığında, dünyanın bu olağanüstü harikasına daha önceleri tanık olmamış 3. Şehir insanları, korkuyla evlerine çekildiler. Gökyüzünün mutluluğunu paylaşmaktan aciz bu ilkbahar çocukları, yağın karı geçmişin siyah efsanelerinden bilmekte ve dünyayı boz bir çöle çeviren bu yalın soğukluğun şerrinden korkmaktaydılar. “Beyaz Ölüm”, şehre akınını sürdürürken en büyüğünden en küçüğüne tüm insanlar şehrin meydanını ıssızlığa teslim etmişlerdi.

Kar taneleri boş sokaklarda cirit atarken, şehir meydanına çöken loş bir gölge uğursuz bir çığlık gibi patlamıştı. Koyuluğun bağrından kopan bir çift göz soğuğu bir alev gibi kırarken, asaletli yürüyüşüyle ölümün doğasını bir kıyafet gibi giyinmişti.

Kar kurdu, hiç ihtiyaç duymadığı sürüsünden çok uzakta, şehrin tam merkezindeydi.

Ölümün ak muhafızı, şehrin kanını donduran uğuldamasını sivri dişlerinin arasından gökyüzüne salarken, kimsesiz meydana bir anda beliren baykuş, iri gözlerini kurdun alevine çevirdi.

“Bu çukurda ne işin var, iblis?”

Kar kurdu ölümcül gülüşünü bir ağacın dalına tünemiş baykuşa uzattı.

“Ölüme yol sorulur mu hiç gezgin?”

Baykuş, tüm gücüyle yağın karın altında insan haline geçerken; kar kurdu şeklini biçimsiz bir yaratığa çeviriyor, var olan asaletinin yerini tuhaf bir çarpıklığa bırakıyordu. Hasan, çarpık yaratığa baktı ve tükürürcesine cevapladı.

“Ölüm olmaktan çok uzaksın. Zayıfsın, iblis. Yok edileceksin.”

İblis, çirkin başını yağın kara kaldırdı.

“Bunu tecrübe etmek için uygun bir zaman.”

Bembeyaz meydanın donuk güzelliği iki amansız rakibin çelik bakışlarının birbirine dikilmesiyle ateş aldı. Kulakları oyuk, dişleri sivri, alev gözlü iblis; orta boylu, kara tenli rakibine cehennem gibi bir gülücük yolladıktan sonra üzerine atladı.

O anı yaşayan ilkbaharın insanları, gökyüzünde hiç görmedikleri mevsimlerin izlerini görecektir, zamanın başlangıcının tozunu soluyacak ve gururla acının dansını dinleyeceklerdi. Neden sonra semayı kaplayacak yüzlerce güvercin, şehrin kubbesinde azgın bir deniz gibi dalgalanacak ve korkunç bir fırtına kopartacaklardı. Gökürültülerinin kulakları patlatan seremonisinin altında başlayacak kan yağmurları bembeyaz şehri kızıla boyacak, korkunun inim inim inlediği insanlar tüm dehşetlerine rağmen kendilerini pencerenin önünden alamayacaklardı.

Kar ve fırtına ağır ağır çekilirken, şehrin merkezini çınlatan ayak sesleri dev bir kan havuzunun kenarında durakladı. Seslerin sahibi eğildi ve manzaraya yakından baktı. Yüzlerce güvercin leşi, Nestor’un ucuna çamurlaşmış bir kızılığın çalındığı ayakkabısının önünde cansız yatıyordu.

Yaralı bir baykuş sendeleyerek kuş cesetlerinin arasından kalkıp zorlukla uçtu. Hesap bitmemişti.

Ölüm, yıkımla dönecekti.

“Kuşkusuz ilkbahar kışın önünde bir yaprak gibi çökecek, ölüm bağıra çağıra kolgezecektir. Tüm mevsimler teker teker çökerken dünya bir kez daha ölüme yürüyecek, kırmızı damlalar yeryüzüne süzülecektir.”

Lakin kurdun dişleri sonbahar kapısına girdiğinde, şüphesiz direniş daha sert olacaktır”

UZAK KİTAP – BAŞKA YAŞAMLAR say. 340

Erdem Özçifçi:**Son Durak**

Hep Deveran sonsuzluğun girdabında,
Lanetli yolculuk başlar bir kez daha,
Boş koltuklar sabırsızlıkla arar yolcularını,
Başta canlı olanlar ölüler yavaş yavaş
Ama acısız,
Son durak için yazılı ve bilinen tek kural bu,
Cehennem davet eder halkını içeri,
Boşalan koltuklar lekelenir kanla ve irinle,
Haydi, yola çık ara bahtsız yolcularını,
Boş olan dolmalı bir kez daha çünkü kural bu,
Söyledim size en başta sonu yoktur bunun,
Hep deveran sonsuzluğun girdabında...

* * *

Güneş ufukta, küçük ve parçalı bulutların arasında tembelce batarken yeryüzüne yolladığı son kızıl ışıklar, hızla giden otobüsün büyük ön camından teklifsizce giriyordu. Otobüste beş numaralı koltukta yolculuk yapan, yarı uykulu ve yorgun adamın gözlerine ışıklar iğne gibi batıyor, huzursuz ediyordu. Saatler süren uzun, sıkıcı ve yorucu yolculuktan sonra adamın bütün vücudu uyuşmuş, kasları acıyla düğümlenmiş ve özellikle sağ baldırındaki, saat başı giren korkunç kramp onu hiç rahat bırakmamıştı. Ayak parmaklarının ucundan başlayarak dize kadar olan yerde, en ufak harekette iğne batıyor gibi olan uyuşukluk ayrı bir rahatsızlık veriyordu.

Matt, teknolojinin bu kadar ilerlediği bu çağda bu kadar eski, daha doğrusu külüstür olan bir otobüsle yolculuk yaptığına hala inanmıyordu. Aracın baştan sonuna kadar her noktası ayrı bir işkence aletiydi. Koltuklar, arası insanın rahatça yerleşmeyeceği kadar dar ve küçük, ayrıca arada yumuşaklık katacak hiç bir şey olmadan doğrudan tahtaya oturuyormuş gibi sertti.

Yazın boğucu, bıktırıcı sıcak havasında, otobüsün içindeki çeşitli yaşlardaki kırk beş yolcunun nefes ve ter kokusunun karışımı olan ağır ve ekşi kokuya rağmen otobüste bunun tek çaresi olan klima ya hiç yoktu ya da bozuktu. Matt'e göre bir otobüste ya da herhangi bir dört tekerlekli araçta olması gerekli en önemli şey klimaydı ve ne yazık ki burada ondan yoksun, işkenceli yolculuğa devam ediyorlardı.

Sıcağa karşı tek bulabildiği çare arada bir su istemektir. Bunun için yukarıdaki ikaz düğmesine basıyor, eğer şanslıysa host geliyor. Host on üç yaşından fazla göstermiyordu. Taranmamış, her taraf geliş güzel dağılmış turuncu saçları, çillerle dolu yanakları ve burnu, çelimsiz vücudu olan bir çocuktur. Fakat bu işi yapamayacak kadar ufak olan bu çocuk işten kaytarmak konusunda tam bir ustaydı. Suyu getirdikten sonra Matt başka hiçbir şey isteme fırsatı bulamadan kaçarcasına yanında ayrılıyordu. Yolculuğun başladığı andan sonra her seferinde böyle devam etmişti.

Başlarda Matt bunu garip bir oyun olarak görüp zevk olsa da, artık aptal hostla oynadıkları bu oyundan aşırı derecede sıkılmıştı.

Matt, insanı yolcu olduğuna pişman eden, doğduğu güne ve hayata lanetler yağdırmasına sebep olan on beş saatlik uzun yolculuk sırasında bazen pencereye başını dayamış, yanından hızla geçen bozkırları veya ormanları seyretmiş, yeni aldığı popüler bir kitabı okumuş, başının hemen üstündeki panelde bulunan, kapatmayı bir türlü başaramadığı hoparlörden rast gele çıkan müziği dinlemiş ama en çok da dinlendirici olmaktan çok uzak kısa uykularla vaktini geçirmişti.

Önünde on saat daha sürecek işkenceli bir otobüs yolculuğu vardı ve uyumaktan başka yapacak daha heyecanlı ve vakit geçirecek bir şey bulamıyordu. Tabi otobüsün içini buharla pişirecek kadar sıcak olan havada uyumayı başarabilirse...

Matt uyumadan önce su içebilmek için bir süredir fırsatı kaçırmamak için hostun yanından geçmesini beklemekteydi. İkaz lambasına birçok kez ısrarla basmıştı ama elbette işten kaytarmayı iyi başaran velet bu çağrıya kulak asmamıştı. Susuzluktan dolayı ağzının içinde örümcek ağı varmış gibi hissediyordu. Yapışkan ve kuru... Biraz daha böyle beklerse, susuzluktan ölse bile hostu yakalayamayacağını anladı ve tutulmuş kaslarının acı feryatlarını duymazdan gelerek dar koltuğundan hafifçe doğruldu.

Otobüsün içi çoktan loşlaşmaya başlamıştı ve insan kalabalığının içinde küçük çilli bir yüz belli olmuyordu. Bir süre dikkatle baktıktan sonra orta kapının merdivenlerinde turuncu kafayı gördü. Matt'in yorumladığı kadarıyla saçma şeylerle uğraşan genç, uyuşuk bakışlarını kaldırdı ve bir an için göz göze geldiler. Genç birkaç saniye boyunca, sanki nerede olduğunun ya da ne için orada bulunduğu emin değilmiş gibi boş boş Matt'e baktı. Hakkını vermek lazım diye düşündü Matt, çocuk aptal numarasını çok iyi yapıyordu. Çocuğun yüzünde yakalandığı için sıkıntı ve pişmanlık bariz belli oluyordu.

Matt kimsenin duyup duymasını umursamadan küfrederek hostu çağıracaktı fakat sabırla dişlerini sıkarak, sessizce aralarındaki hassas göz temasını bozmamaya çalıştı. Daha önce tecrübe etmişti, bir saniyelik gözlerini başka tarafa kaydırırsa çocuk bu fırsatı kullanarak hızla ortadan kayboluyordu. Böyle devam ederse Houdini'nin tahtına oturabilirdi.

Sonunda çocuk işten kaçamayacağını anlayıp sıkıntıyla iç geçirdi, teslim olmuş bir yüz ifadesiyle eline küçük bir su şişesi alarak otobüsün önüne doğru tembelce ilerlemeye başladı.

Matt suyun geldiğini görünce sıkıntıyla koltuğuna çöktü ve kramptan muzdarip olan kaslarını ovmaya başladı. Bazen sağ baldırındaki kramptan gelen zonklama dişlerini sıkmasına sebep olacak kadar rahatsız ediyordu. Yanındaki şişman adamın yanlarından taşan yağlar zaten yeterince dar olan koltuğu daha da daraltıyordu ve kaslarını gevşetmek için yeterli yer yoktu. Bu durum, yanında büyük bir rahatlıkla uyumakta olan şişman adam için hiç sorun olmuyordu. Büyük bir memnunluk içinde boğazından çıkan horuldamayla karışık hırıltıyla uyuyordu.

Host, elinde gevşekçe tuttuğu su şişesini Matt'e verir vermez ortalıktan hemen kayboldu. Ne başka bir şey ister misiniz diye sordu ne de boşalmış şişeyi almak için bekledi. Matt, dişlerini sabredebilmek için sıktı ve bütün bu kâbusun on saat sonra biteceğini kendi kendine sabırla hatırlattı. Elindeki ılık suyu ki bu otobüste soğuk bir şeylerin bulunmadığını çok önce anlamıştı tek bir dikişte, ağzında tutmadan doğrudan midesine yuvarlayarak, iğrenmekten buruşmuş yüzüyle bitirdi. Plastik şişeyi sıkarak buruşturdu ve önündeki koltuğun arkasındaki yastık lastiğine sıkıştırdı. Bir yandan da ılık suyun durumunu hiç de iyileştirmedikçe iğrenerek fark etti. Midesinde yılan varmış gibi arada bir burkuluyordu.

Otobüs dedikleri bu dört tekerlekli işkence aracının bayat havasından derin bir nefes aldı, koltuğu sonuna kadar geriye yatırdı, önündeki koltuğu siper alarak gözlerine karşı yoldan gelen arabaların far ışıklarının girmesini önledi. Gözlerini sıkıca kapattı ve rahatlamaya çalıştı.

Bunaltıcı sıcaklığın, arada bir ortaya çıkan ağır kusmuk ve ter kokusunun ve her noktası ağrıyan vücudunun karışımıyla oluşan boğuk ortamda uyumaya çalışırken gözlerinin önünden kısa kısa anılar geçmeye başladı.

Yaklaşık iki aydır Türkiye'deydi. Amerika'dan Bitlis'e kazı yapmak için gelmişti. Ülkenin her yerindeki üniversitelerde okuyan heyecanlı, aktif, yorulmak bilmeyen gençlerle birkaç haftadır eski kalenin surlarını ve özel aletlerle belirlenmiş yerleri kazıyorlardı ama yorucu geçen günler sonucunda durum tam fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Tarihi değeri olan eserler bulmuşlardı ama planlanan ve beklenen sayının çok altındaydı. Diğerleri değil ama Matt sonunda pes etmiş, otobüse binerek İstanbul'a doğru ızdırıp dolu yolculuğa on beş saat önce başlamıştı.

Yolculuğa başladığı ilk yarım saat sonra kendine büyük pişmanlıklarla belki bin defa neden uçağa binmediğini sormuştu. Buna, kendini haklı çıkarmak için üç bahane bulabilmişti ve bir de bütün bahanelerin geçerli bertaraf eden herkesten sakladığı şey.

Birinci bahane; otobüslerin bu kadar rahatsız olabileceğini bilmiyordu. Türkiye'deki otobüslerin Amerika'dakiler kadar rahat olacağını sanmıştı. İşin aslı hayatında toplu taşıtlarla çok az yolculuk yapmıştı ama uçakta daha çok deneyimi vardı. Zaten bundan sonrada otobüsle uzun yolculuk yapmamaya yemin etmişti. İçi çivi dolu fiçıyla yolculuktan farksızdı. Tek farkı bu fiçıda bir değil kırk beş kişi vardı.

İkincisi; terminaldeki otobüsü görünce içindeki bağırın sesi dinleyip vazgeçebilirdi. İlk gördüğü andan itibaren aracın antika olduğunu anlamıştı fakat bunda sonra Türkiye'ye bir daha geleceğini sanmıyordu. İşte bu yüzden hazır elinde fırsat varken Türkiye'yi bir baştan bir başa gitmek, yolda karşılaşabileceği tarihi eserleri, değişik kültürlerin etkilediği insanları, eski evleri veya sadece içinden geçtikleri şehirlerdeki ve kasabalardaki hayata bakmak istemişti. Doğudan batıya doğru giderken insanların yaşam tarzlarının değişimini görmek istemişti. İki birbirinden çok farklı yaşamın sentezlendiği bu ülkede son günleriydi.

Üçüncü; sadece lanet olası merakı. Hayatında kurtulmak istediği, başının hep derde sokağın tek huy buydu. Otobüste yolculuğu merak etmişti, geçeceği şehirlerdeki yaşamları merak etmişti, şimdi hatırlamadığı kadar değersiz daha çok merak ettiği şeyler vardı.

Birde sakladığı bir iş. Buraya gelmekteki tek sebebi.

On beş saat önce, sabahın erken saatlerinde başlayan otobüs yolculuğu, birkaç saat içinde Matt'e resmen bir işkenceye dönmüştü. Bunun en önemli etkeni hava çok sıcak olmasıydı ama daha da kötüsü klima bozuktu. Güneş vurdukça ısınan otobüs öğle vaktinde içindekileri pişirmeye başlamıştı. Kırk beş kişi için bu durum elbette son derece rahatsızdı ama ne yazık ki yapılabilecek bir şey yoktu.

İleri yaşlarda olan birkaç kişi sıcaktan baygınlık geçirmişti. Matt, onların İstanbul'a kadar öleceklerine bahse girebilirdi, kendisi bile ölse hiç şaşırılmazdı. Geçmişte köleler bile daha iyi şartlarda yolculuk yapıyorlardı diye düşünüyordu kasvetle.

Matt'in arkasındaki koltukta, annesinin kucağında yolculuk yapan yaklaşık bir yaşında bir kız çocuğu vardı ama zavallının durumu Matt'ten bile daha berbatı. Otobüs kalktıktan kısa süre sonra bebeğin yüzü önce sararmış ve hemen ardından küçük midesinde ne varsa kusmaya başlamıştı. Matt endişe ile kaçabileceği kadar kaçarak üstüne bir şey sıçramaması için dua etmeye başlamıştı. Bebek her öğürdüğünde Matt'in tüyleri diken diken oluyor, sırtı ürperiyordu. Çocuk sonunda midesini boşalttığında otobüsün içindeki ağır kokulara istifra kokusu da eklenmişti.

Yolculuk bütün zevkiyle geçiyordu.

Bunca insanın Matt'in kulaklarına yabancı gelen konuşma senfonisi ise ayrı bir baş ağrıtan dertti. Yabancı bir ülkede otobüs seyahati yapmak kadar kötü bir şey yok diye kanaat getirdi sonunda. Sohbet etmek için bile olsa kimse yoktu. Şimdi birisine derdini İngilizce anlatabilmek için bütün varlığını verebilirdi.

Yan koltuktaki iri ve şişman adamın duruma hiç yardımı olmuyordu. Adam uyurken iri vücudu bazen Matt'e doğru kayıyor, bazen de kış uykusundaki ayı gibi horluyordu. Arada bir kendi yüksek sesle horlamasına uyanıyor sonra ağzını şapırdatarak çevresi yağdan şişmiş küçük gözlerini yavaşça kapatıyordu.

Bu otobüs Matt'e, dışarıdaki hayatın tüm güzelliklerini her saniye daha iyi hatırlatıyordu. Artık gözünde bir şişe soğuk su büyük bir hazineydi. Bir dinlenme tesisinde dursalar alacaktı ama sorun şu ki araba sadece iki kez kısa süreli durmuştu onda da zalim şansının sonucu uyuyakalmıştı.

Zamanda geriye baktığında, nasıl oldu da kalp krizi geçirmediğini ya da çıldırmadığını hala anlamıyordu.

Kısa süreli uykularla ve durmadan terleyerek bu zamana kadar gelebilmişti. Artık ne tarihi eserler için merak duyuyor ne de etrafı incelemek istiyordu. Tanrıya ettiği en içten dualarda tek istediği sadece bu kasvetli ve iğrenç yolculuğun bitmesiydi.

Matt on beş saatin sonuna doğru güneş otobüsün ön camında battıktan kısa bir süre sonra, uykunun o rahatlatıcı ve zamanı belirsizleştiren karanlık kucağına minnetle düştü. Gözleri yavaşça kapanırken bu sefer uykusunun deliksiz on saat sürmesini diledi.

Birkaç saat sonra uyumaktan şişmiş gözlerini karanlık fakat içindeki havanın temiz olduğu, bir tesisin önünde durmuş otobüste açtı. Kurumuş ağzının içinde dilini zorlukla oynatarak ve gözlerini kırıştırarak kendine gelmeye çalışırken yanında şişman adamın olmadığından ortaya çıkan koca bir boşluk olduğunu fark etti. Gözlerini avuç içiyle sertçe ovuştururken, ağzı yırtılacak kadar esnedi.

Matt sızlayan kollarını iki yana açarak sonuna kadar gerindi ve tutulmuş kaslarını açmaya çalıştı. Dışarı çıkmak ve biraz yürümek için can atıyordu. Ayağa kalkarken eklemeleri gürültüyle çatırdadı. Boynu ve omuzları tamamen tutulmuştu, her hareketinde ağrıyordu. Kambur vaziyette koltuktan kaydı ve seksen yaşında birinin yavaşlığı ile merdivenden tutuk tutuk inmeye başladı. Uzun zamandır kullanmadığı bacaklarının titremesine zor mani oluyordu. Her adım attığında dizlerinde acıyla beraber eklem çatırtısı geliyordu. Eğer kapıdan tutunarak inmeseydi kesinlikle düşerdi.

Sıcak ama temiz havayı ciğerlerine çekti ve bu anı bir daha yaşayamadan ölmediği için içtenlikle dua etti. Dinlenme tesisinin gecenin içini yırtan parlak ışıkları gözlerini kamaştırırken, kendisine yabancı olan bu yere karşından bir süre baktı ve ağzını yırtacak kadar geniş bir esnemeler eşliğinde tuvalet aramaya başladı. Yolculuklarda yemek yiyince midesi yaniyor ve bulanıyordu bu yüzden sadece su içebiliyordu. Tabi sonuç olarak ise durmadan tuvaleti geliyordu. Biraz ötede büyük WC yazısını görünce adımlarını hızlandırarak oraya doğru yürümeye başladı. Doğal ihtiyacın kaçınılmaz ve ısrarcı çağrısına karşı koymak imkânsızdı.

İçtiği o kadar ılık sudan sonra iyice dolmuştu ama ne yazık ki bunun susuzluğuna hiç etkisi olmamıştı, ağzı kupkuru ve dili şişmiş gibiydi. Tuhaf bir pas tadı midesini bulandırıyor.

Kaba bir erkek figürünün olduğu kapıdan hızla geçerek bulduğu ilk boş kabine girdi. Uzun süren bir rahatlama sonra çıktı ve lavaboya doğru tembel adımlarla yürüdü.

Uzun gece yolculuklarında nefret ettiği bir diğer şey yüzünün aşırı yağlanmasıydı. Aynada bir süre uykulu ve şişmiş yüzünü incelerken eline sıvı sabunu bolca sıktı. Uyumaktan kızarmış olan gözlerine ve altındaki mor halkalara hoşnutsuzlukla baktı. Yüzünün her yerini köpürtmeye başladı ve bol suyla duruladı. Birkaç kez bunu tekrarladıktan sonra iyice rahatlayarak dışarı çıktı.

Sıcak havanın yeni yıkanmış yüzünde olan etkisi güzeldi. Ferahlık ve dinçlik hissi aşıyordu. Fakat her şeye rağmen uyku yakasını bir türlü bırakmamıştı. Uzun yolculuğunda başını garip açılarla eğerek uyumak hiç enerji vermemişti. Yıllarca bu pozisyonda uyusa yine de uykusunu almayacağına kanaat getirdi.

Tesisin bahçesinde küçük masalara oturmuş çay içenlerin ya da hafif bir şeyler yiyenlerin önünden uykulu bir halde ayaklarını sürükleyerek geçti. Oturmaktan kıcı ağrıyorsa da tekrar uyumak için can atıyordu çünkü vaktin en hızlı böyle geçtiğini anlamıştı.

Bu kısa dinlenme ve yürüme kendisine iyi gelmişti. En azında on saat daha çıldırmadan yolculuğa devam edebilme gücünü kendinde hissetti.

Tesisin önündeki parkta yan yana dizilmiş mavi, kırmızı ve beyaz renkte üç otobüs duruyordu. Matt, kendi otobüsünün hangi renkte olduğunu hatırladığına memnun oldu. Elleri cebinde isteksizce beyaz renkli otobüsün ön kapisinde bindi. Öncekine göre içerisinin havası daha temizdi ama hala ekşi bir koku vardı.

Beş numaralı koltuğa oturmaya hazırlanırken, yerinde uyuyan yaşlı bir adam görünce bütün uyuma isteği bir anda kaçtı. Matt kafasını sıkıntıyla salladı, yolculuk yeteri kadar berbat değilmiş gibi birde bu çıkmıştı. Elini sabırsızca uzattı ve adamın omzunu sertçe sarsarak uyandırdı.

“Oturduğunuz yer benim” dedi Matt, kızgın olsa da elinden gelen en nazik ses tonuyla. Adama vurma isteğine karşı kendine hakim oldu. Öfkesini yavaşça dindirmek için birkaç kez derin derin nefes alırken dudaklarını istemsizce kemirmeye başladı.

Uykusunda hafifçe horlayan adam irkilerek gözlerini telaşla açtı ve nerede olduğunu anlayınca yüzünü buruşturarak gözlerini gence dikti ve – ne dediğini anlamadım- ifadesiyle karşısında ki gencin suratına boş boş baktı.

“Beyefendi, koltuk benim” dedi Matt, ağır ağır, adamın anlaması için. Biraz Türkçe konuşabiliyordu ama daha fazla derdini daha fazla anlatacak kadar değil. Yaşlı adam uykuyu üzerinden atamamış olacak ki gözleri tekrar hafifçe kapanıyor ve her an uykuya dalıp horlayabilecek gibi görünüyordu. Esnemesi Matt’in bile uykusunu getirdi.

Matt, konuşamayacak kadar sinirli ve yorgundu. Elini gömleğinin cebine soktu ve biletini çıkardı. Adamın suratına birkaç santim uzaklıkta tuttu ve koltuk numarasını diğer eliyle işaret etti.

Yaşlı adam bileti eline aldı ve birkaç saniye inceledi sonra gözlerini kısarak biletin döndürdü ve dış tarafına baktı. Adamın düşünceli ifadesi kayboldu ve yerini dalga geçen bir sırıtışa bıraktı. Bileti Matt’e geri uzattı ve hırıltılı bir sesle konuştu.

“Bu bilet bu firmanın değil” dedi cam kırıkları gibi ses çıkartarak.

“Anlamadım” dedi Matt ve bir anda donakalarak adama boş boş baktı.

Adamın gözleri sıkıntıyla yuvarlandı ve nefes alarak tekrar hırıltıyla konuştu. Matt’in suratına gelen nefesinde ağır bir tütün kokusu vardı.

“Bu bilet, bu otobüsün değil. Yanlış otobüstesin evlat” dedi, geri zekâlıya laf anlatır gibi yavaş ve tane tane konuşarak.

Bileti hızla geri alan ve elinde inceleyen Matt kaşlarını çatarak aşağı indi. Aracın üstündeki firma ismini bilettekiyle karşılaştırdı.

İsimler tutmuyordu. Bu otobüs değildi.

Hemen yandaki diğer iki otobüse baktı ve onlarında başka firmaya ait olduğunu gördü.

Uykusu çoktan kaçan ve endişelenen Matt, etrafa hızla baktı ama park yerinde başka otobüs görmedi.

Matt yavaş yavaş gerçeği anlarken gözlerini kapattı, elini alınca götürdü ve ovuşturmaya başladı. Sıkıdığı dişlerinin arasında bildiği en galiz küfürleri sıralamaya başladı. İçinde bavullarıyla beraber otobüs gitmişti. İçinde kendisi olmadan.

Şüphesiz diye düşündü, o aptal host onun olmadığını anlamamıştı bile.

Matt yine de içindeki ufak bir umutla yola doğru koştu ve şu an içinde olması gerektiği beyaz otobüsü görmeye çalıştı. Belki onun olmadığını anlayıp geri dönerlerdi.

Kasvetli bir ifade ile başını salladı. Kendini kandırmanın bir manası yoktu, kimse onun yokluğunu anlamayacaktı. Şoför eksik var mı diye hosta soracaktı, o sersem çocuk ise yolcular tam diyecekti. Yan koltuktaki şişman adam uyumak için daha çok yeri kaldığı için sevinecekti ve onun koltuğuna rahatça yerleşecekti. Otobüsü nasıl bulacaktı? Bavullarını biri almadan nasıl ulaşacaktı bilmiyordu.

Kara kara bunları düşünürken arkadan yaklaşan birinin ayak seslerini duymadı.

“Otobüsü kaçırdınız galiba” diye sordu nazik ve berrak bir ses.

Matt irkilerek sese doğru döndü ve kendisiyle konuşana baktı. Uzun boyluydu, uzun dalgalı ve jöleli siyah saçları ve beyaz gömleğinin üstten birkaç düğmesi açık, gülümseyen bir genç vardı. Matt, kendisine sorulan soruyu aklından tekrarladı.

“Evet, beni almadan gitmiş” dedi sinirli ve pes etmiş bir sesle.

“Ben bu tesisin müdür yardımcısıyım. Benimle içeri gelin. Birazdan otobüsünüze haber veririz, sizi bir sonraki tesiste beklerler. Bu arada bizde bir şeyler içerek yoldan geçecek bir sonraki otobüsü bekleriz” dedi güven veren bir sesle ve elini tesise uzatarak içeri davet etti.

Matt daha iyi bir seçenek olmadığı için teklifi kabul etti. “Tamam. Teşekkür ederim.” Otobüsün gittiği yöne son bir defa kendisinin bile inanmayacağı bir umutla baktı ve ardından

genç müdür yardımcısıyla tesisin içine girdi. Yola bakan cam kenarında küçük, yuvarlak cam bir masaya oturdular.

“İsmim Hakan” dedi ve elini uzatarak Matt’le tokalaştı. Matt avucunda tuttuğu elin sertliğini ve gücünü hissetti. Aşağı yukarı kendisiyle aynı yaşta, yirmilerin sonunda olan Hakan’ın gözleri berraktı ve gençliğin verdiği heyecanla parlıyordu.

“Adım Matt. Otobüsü kaçırdığımı nasıl anladın?” bilmek istedi merakla kaşlarını kaldırarak.

Hakan gülümseyerek ve kendinden emin bir tavırla cevapladı. “Yabancı olduğunuz her halinizden belli ve burada ne zaman birisi yola doğru koşsa, özellikle sizin gibi yabancı ise, telaşa etrafına baksa otobüsünü kaçırdığını anlarım” dedi Hakan ve elini masanın önünden geçen bir çocuğa uzatarak durdurdu.

“Bize iki çay söyle ve git santrale haber ver” dedi ve durarak Matt’e sordu, “biletine bakabilir miyim?”

Matt cebinden biletini cebinden çıkardı ve uzattı. Hakan kısa bir bakıştan sonra çocukla konuşmaya devam etti, “santrale söyle biraz önce buradan kalkan Bitlis otobüsü bir sonraki tesiste unuttuğu beş numaralı yolcusunu beklesin.”

Çocuk kafasını aşağı yukarı hızla salladı ve uzaklaşırken Hakan elini uzatarak çocuğun kolunu yakaladı. “Gözünü yola dik ve ilk gelen otobüsü durdur ve beni çağır.” Çocuk önceki gibi kafasını onaylayarak sallayarak uzaklaştı.

Hakan Matt’e dönerek bileti geri uzattı ve insana güven veren gülümsemesi yüzünde yavaşça belirdi. “Şimdi tek yapmamız gereken beklemek, birazdan bir otobüs geçer.”

Matt, getirilen çayını içerken şu anki durumuna kahkahalar atmamak için kendini zor tuttu. Hayat garip oyunlarla doluydu. On beş saat o kahrolası otobüsten kurtulmak için her şeyini vermeye hazırdı ama şimdi içinde olmak için fırsat bulmaya çalışıyordu. Hatta bunun için başkaları bile yardım ediyordu. Galiba, diye düşündü, en iyisi içinde bulunulan duruma şükretmek. Yoksa garip bir şekilde hep daha kötü durumlar gelip kendisini buluyordu.

Ne yeni tanıştığı Hakan’la daha fazla sohbet etmeye ne de çayını bitirmeye vakit kalmadan, otobüs beklemek için görevlendirilen çocuk soluk soluğa geri döndü. Konuşurken durmadan yutkunuyordu ve esmer yüzü bembeyazdı.

“Bir otobüs durdurdum ve şimdi yolun karşısında bekliyor” cümle arasında birkaç kez yutkunsa da sonunda zor da olsa cümlesini bitirdi.

“İşte bu senin beklediğin otobüs Matt.” İkisi ayağa kalktılar ve hızlı adımlarla yolun karşısında çalışır vaziyette bekleyen araca doğru yürümeye başladılar. Hakan elini, beline kadar gelen çocuğun omzuna arkadaşça koydu.

“Nereden geliyormuş?” diye sordu. Çocuk tekrar yutkunarak cevap verdi.

“Bilmiyorum. Plakası yabancı ve üstünde HELLO kelimesinden başka bir şey yazmıyor” dedi çocuk bir nefeste. Hakan düşünceli bir edayla kaşlarını çatı.

“Doğudan batıya bu saatlerde yabancı bir otobüs geçtiğini bilmiyordum. Şoförle konuştun mu? Türk mü?”

Matt diyalogu dinlerken çocuktan çıkan yeni bir yutkunma sesini duydu. Acaba çocuk bunu yapmadan konuşamıyor mu diye düşündü. Eğer otobüs iyiye ve İstanbul’a gidiyorsa yola bununla devam edebilirdi. Biraz daha konfor, daha doğrusu sadece klimanın soğuk havasını hissetmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Ama önce bavullarını alması gerekiyordu. Ondan sonra tamamen serbestti.

“Şoför Türkçe konuşuyor ama biraz garip” dedi çocuk dudağını kemirerek gözlerini ileri dikti, düşündüklerini tam olarak tarif edemediği belliydi.

“Nesi garip bu şoförün?” diye bilmek istedi Hakan. Otobüse yaklaşmışlardı ve gecenin karanlığında parlayan gümüş rengi neredeyse gözlerini ahyordu. Otobüs tesisin ışığını gereğinden fazla yansıtıyordu.

Hakan’ın sorusuna nasıl bir cevap vereceğini bilmiyormuş gibi çocuk kaşlarını çatarak ve dudağını kemirmeye devam ederek biraz düşündü. “Şey, şoföre diğer tesise bir yolcu bırakmak için yer var mı diye sorduğumda bana bir garip baktı ve bana yolcuyu getirmemi, eğer ondan hoşlanırsa araca alacağını söyledi” dedi çocuk ve bütün vücudu titredi. Ürkmüş hali Matt’e komik gelse de belli etmemeye özen gösterdi.

Genç müdür yardımcısı çocuğu tesise geri yollarken Matt’le beraber yoldan karşıya geçmeye başladı.

Otobüsün dıştan görünüşü Matt'e eskiymiş gibi geldi. Gümüş rengindeydi ve çocuğun dediği gibi yanında büyük kırmızı harflerle HELLO kelimesinden başka göze çarpan bir şeyi yoktu. Görünüşte ne bir firma ismi ne de bir resim vardı. Motor çalışırken garip bir homurtu çıkarıyordu. Sanki beklediği için öfkeliydi.

Otobüse yaklaştıklarında siyah sürücü penceresi yavaşça aşağıya doğru açıldı ve şoförün dar, uzun kafası görüldü. Simsiyah olan saçları üstten hafifçe dökülmüş, ortaya geniş bir alın çıkarmıştı. Tıraşlı ve mermerden oyulmuş gibi bembeyaz bir yüzü vardı. Saçlarının rengiyle yüzünün beyazlığı garip bir tezat oluşturuyordu. Kısık gözlerle ikisinin yanlarına gelmesini bekledi.

“Merhaba” diyerek şoförü selamdı Hakan, “bu arkadaşı bir sonraki tesise kadar götürebilir misin?”

Şoför hiçbir şey söylemeden, gözlerini dikerek sadece Matt'e bakmaya başladı. Uzun saniyeler boyunca sessizce kalarak birbirlerini süzdüler. Sonunda şoförün beyaz ve ifadesiz suratı büyük bir gülümseme ile ayrıldı. Ortaya çıkan parlak beyaz dişleri neredeyse içten bir ışıkla parlıyor, solgun suratıyla uyum sağlıyordu.

Matt adamın yoğun bakışları altında sırtı ürperdi, kısık gözleri üzerinde dolaşırken bütün vücudu baştan sona karıncalandı. Adam onun ruhunu görüyormuş gibi hissediyordu, en ufak duygudan en saklı sırta kadar. Ruhunun didiklendiğini, anılarının karıştırıldığını ve şimdiye kadar yaşamının sonucunda kendisine bir değer biçildiğini hissetti.

“Evet, sen uygunsun” dedi şoför elini dostça sallayarak içeriye davet etti, “hadi gel, seni götüreyim” dedi gıcırtilı bir sesle. Her kelimeye basarak ve garip bir telaffuzla konuşuyordu.

Matt rahatlayarak nefesini verdi. Hakan'a döndü ve el sıkışarak vedalaştılar.

“Her şey için teşekkür ederim” dedi Matt minnetle.

“Önemli değil. Sana iyi yolculuklar” dedi Hakan ve neredeyse dikkatli ol diye ekleyecekti ama kendini tuttu. Arkasını dönerek yolun karşısına geçti.

Matt ön kapıdan binerek hostun gösterdiği beş numaralı koltuğa oturdu. İki otobüste de aynı yere denk gelmesini garip buldu ama umursamadı bile çünkü bu bindiği otobüs gerçekten güzel ve konforlu.

Araca biner binmez klimadan çıkararak yüzüne vuran canlılık getiren soğuk hava dalgasını mutlulukla hissederek genişçe gülümsedi. Rahat ve geniş koltuğuna kurulurken hayattaki gerçek mutluluğu bulduğunu hissetti; çalışan bir klima.

Otobüs homurdanan motoruyla yola çıkıp tesisten uzaklaşırken, Hakan elleri belinde, arkasından tedirginlikle izledi. Aracın geldiğini haber veren küçük çocuğun neden korktuğunu, yüzünün neden bembeyaz olduğunu şimdi anlıyordu. Şu an kendisinde nedenini bilmediği bir şekilde dizleri titriyor ve midesi düğümleniyordu. Gariptir aynı çocuk gibi yutkunuyordu.

Otobüs gecenin karanlığında uzaklaşırken arka lambalarının göz gibi parlayan kırmızı ışıklarına bakan yüzü terliyordu ama bunun nedeni sıcak değil korku ve rahatlama karışımıydı.

Kendini toplamak için derin nefesler aldı. Dişlerini sıktığını fark etti ve rahatlama çalıştı.

Şoför gerçekten bir acayıptı. Gecede iki nokta gibi parlayan gözleri ve gülümsediğinde ortaya çıkan inci gibi beyaz dişleri insanı huzursuz ve tedirgin ediyordu. Hem otobüsün nereye gittiğini hala anlamış değildi. Keşke sorsaydı ama şoförü görünce aklından çıkmıştı.

Tesise doğru yürürken otobüsü unutmaya çalıştı. Şu an onun içinde olmadığı için gerçekten seviniyordu. Uzun zamandır burada çalışmaktaydı ve şimdiden hayatı boyunca yetecek kadar gariplikler görmüştü ve bu geceki olay sadece onlardan biriydi.

Bu olay, Hakan için yarın unutulacak sıradan bir olaydı ama Matt için hiç değil. Birisi için bir gecelik gariplik diğeri için unutulmaz olacaktı.

Otobüs tesisten uzaklaşırken, Matt koltuğuna oturmuş mutluluktan neredeyse kendinden geçmişti. Bu araç tam bir yürüyen konfordu. Otobüs genişti ve bütün koltuklar dolu bile olsa içerisi ferahtı. Klimanın eşsiz soğukluğu yüzüne çarptıkça halinden son derece

memnun şekilde gülümsüyordu. Geniş ve yumuşak koltuğunu geriye yatırarak rahatça yerleşti. Önceki otobüsle yaptığı uzun yolculukta tutulmuş kasları şimdi gevsemeye başlamıştı.

Host hemen gelerek istediği bir şeyin olup olmadığını sordu. Şu anda hayatından gayet memnun sırttan Matt, sadece soğuk bir su istedi ve suyu hemen birkaç saniyede geldi. Matt, suyun soğukluğunu önce avucunda sonra kurumuş ağzında ve en sonunda boğazından geçerken hissetti.

Boş plastik şişeyi nereye tıkacağını düşünürken hemen yanında biten host elinden aldı ve başka bir isteği var mı diye sordu.

Hayır, istemiyordu. Şimdilik her şey mükemmeldi. Zaten şimdiden mest olmuş durumdaydı. Hayattan başka ne istenebilirdi ki.

Host yavaşça uzaklaşırken Matt hem umut hem de endişeyle aklındaki soruyu sordu.

“İstanbul’a mı gidiyorsunuz?” dedi, evet cevabı için bütün parasını vermeye hazırdu.

“Neden sordunuz?” Host soruya soruyla cevap verdi ve dudakları gülümseme sayılacak şekilde hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. Matt bu hareketi küçümseme olarak algıladı ama nedeni bilmiyordu. Durup dururken de tartışma çıkarma istemiyordu.

“Şey, eğer bu koltuk ayırılmamışsa İstanbul’a kadar ben oturabilir miyim? Parasını vereceğim elbette” diye hemen ekledi telaşla.

Hostun dudakları olabilmemiş gibi daha da kıvrıldı ve şimdi Matt’in düşüncelerini destekler gibi gülümsemeden çok bir küçümsemeye benzedi.

“Elbette koltukta oturabilirsiniz. Memnun kalacağınıza eminim. İyi yolculuklar dilerim” diyerek arka tarafa doğru ilerlemeye başladı. Hostun suratındaki ifadenin aksine sesinde garip bir soğukluk vardı.

Koltukta dikildi ve “ne kadar para vereceğim” diye neredeyse bağırarak hosta seslendi. Sonra çevreden tepki gelmesinden korkarak hemen yerine geri oturdu. Fakat ne arkasındaki koltukta oturan, onun haline bakarak gülümseyen genç çiftten ne de diğer yolculardan ikaz veya bir tersleme gelmedi. Rahatlayarak nefesini verdi.

Host arkasına bakmadan otobüsün arkasına doğru ilerlerken, aynı Matt gibi yarı bağırarak cevap verdi. Çevreden bir tepki gelmesinde korkmadığı belliydi.

“Hiç gereği yok, keyfine bak.” Soğuk seste şimdi hafif bir eğlenme vardı.

Matt memnun olmuştu, gülümseyerek koltuğuna iyice yerleşti. Şimdilik tek derdi diğer otobüste kalan bavullardı. Alması mutlaka gerekliydi.

Ön koltuğun arkasındaki kulaklıkları taktı ve müzik dinlemeye başladı. Koltukların arkasındaki küçük bir ekrandaki listeden isteğe göre müzik seçilebiliyordu. Matt hafif tarzda bir müzik açarak arkasına yaslandı. Koltuk o kadar rahattı ki, tarif edemezdi. Çok rahattı. Uykusu yoktu ama şimdi uyumanın çok iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Yavaşça gözleri kapanırken, kulaklarında müzikle tek düşündüğü şey hayatın şu an çok güzel olduğu idi.

Daha önce İbrahim’i rahatsız eden ve korkutan şeyi o hiç hissetmemişti. Fakat anlayacaktı.

Gözlerini loş ışıkta kırpıştırarak yavaşça açtı. İlk önce nerede olduğunu algılayamadı. Hafif bir sarsıntı, motor gürültüsü ve bir numaralı koltuğun koyu mavi kumaşlı döşemesinin arkasını görünce otobüste olduğunu hatırladı. Zorlukla yutkunarak ve suratındaki birkaç günlük sakalı kaşıyarak pencereden dışarı baktı. Gecede akan gölgeli tepeleri, göğe doğru kollarını uzatmış, ağaç olabilecek bodur şekilleri ve gökyüzünün karanlığını delen birkaç yıldız gördü. Yolun ilerisinde tesis ışığı olup olmadığını görmek için başını cama dayadı. Karanlık örtüsü ilerde de bozulmadan devam ediyordu.

Kaşlarını tedirginlikle çatarak ne kadar uyuduğunu düşündü. Bilmiyordu. Saatlerce de olabildi birkaç dakikada. Aslında içten içe tesisi geçtiğinden endişelenmiyordu, bu otobüsteki hostun diğerindeki gibi şaşal değil işini bilen biri olduğu belliydi, gelselerdi kesin haber verirdi.

Kolunda saat yoktu ve otobüsün kırmızı ışıklı büyük dijital saatini kontrol ettiğinde bozulmuş olduğunu gördü. 88.88 rakamlarını gösteriyordu. Yanındaki adam sessizce uyuyordu bu yüzden onu rahatsız etmek istemedi.

İğrenç bir koku burnunu doldurmaya başlayınca bir anda ağzını tuttu, dayanmaya çalıştı ama sonunda başaramadı ve öğürmeye başladı. Çürümüş etin ağır kokusuna benziyordu ama bunun otobüse nerden girdiğini anlayamıyordu. İlk bindiğinde kokuyu hissetmemişti. Kokudan gözleri yaşarmış, bir burnunu diğeriyle eliyle ağzını tutarak kusmamaya çalıştı. Midesi feci bulanıyordu, kafası dönüyordu. Neden diğer insanların şikâyet etmediğini düşündü. Tek rahatsız olan kendisi miydi? Bu kokuyla kıyaslandığında diğer otobüsteki ağır ter kokusu parfüm gibi kalıyordu.

Birden kulağına tırmalayan cızırtılı yüksek bir ses geldiğinde yay gibi gerildi ve bacağına öndeki koltuğa vurdu. Dişlerini sıkarak ellerini hızla kulaklarına götürdü ve orada uyurken unuttuğu kulaklıkları çıkardı. Karanlıkta elinde tutarak bir süre inceledi. Gözlerini kaldırdığında önündeki koltuğun arkasındaki müzik ekranının masmavi olduğunu gördü. Kontrol etmek için açma düğmesine bastı. Çalışmadı. Birkaç kez hızla düğmeye bastığında ekranda birden kulaklıklara dolan o iğrenç cızırtı sesi eşliğindeki parazitten başka bir şey yoktu.

Matt müzik dinlemek istiyordu ve ayrıca orada otururken aletin bozulması hiç isteyeceği son şeydi. Endişeyle bunu düzeltmek için ekranın altındaki düğmelerle oynarken parazit görüntüsü bir anda yok olarak geriye sadece Matt'in karanlıktaki silüetini yansıtan siyah bir ekran bıraktı. Matt bundan sonra ne kadar uğraştıysa da bir daha çalıştıramadı. Sanki biri fişini çekmiş gibiydi. Sıkıntıyla kulaklıkları yerine takarken içinden inene kadar kimsenin bunu fark etmemesini diledi.

Ağır kokuşmuşluk arasında kusmamak için tekrar yutkunmaya çalışırken, ağzının ne kadar kurduğunu ve bütün vücudunun terden ıslandığını fark etti. Elini yukarı uzatarak klimadan gelmesi gereken soğuk havayı hissetmeye çalıştı ama olmadı. Otobüsün içindeki hava deveranı tamamen durmuştu, bu yüzden iğrenç koku hiç gitmiyordu. Aynı diğer berbat otobüs gibi artık bunun içi de dışarıya kadar sıcak ve bunaltıcıydı. Hava son derece bayattı.

Başını hafifçe çevirerek yanına baktığında, koltuktaki adamın ne kadar zayıf olduğunu görünce şaşırıldı. O kadar zayıftı ki koltuğun ancak yarısını dolduruyordu. İnce gömleğinden görüldüğü kadarıyla midesi neredeyse sırtına yapışmıştı. Elleri dizinin üstünde, gözleri kapalı sessizce uyuyordu. Nefes alma sesi bile gelmiyordu neredeyse.

Matt gözlerini ovuşturdu ve uykusunu açmaya çalışarak gerindi. Uyurken koltuktan ileriye doğru kaymıştı ve inleyerek doğrulmaya çalıştı. İlk bindiğinde çok konforlu olan yer şimdi aşırı rahatsızdı. Neredeyse batıyor ve kalçasını ağrıttıyordu. Sağ baldırındaki kramp tekrar şiddetlenmişti ve dişlerini sıktırarak kadar azap veriyordu.

Bir eliyle baldırına masaj yaparken diğer eliyle üst panelde hostu çağırmak için kullanılan ikaz düğmesine bastı. Birkaç dakika bekledi ama gelen olmadı. Bir kez daha basmak için elini yukarı uzatırken ikaz düğmesi yerinden yayıyla beraber fırlayarak kucağına düştü. Yassı, kırmızı düğmeyi şaşkınlıkla eline alarak inceledi, sonra sıkıntıyla başını sallayarak zorla doğruldu ve otobüsün arka taraflarına bakarak hostu görmeye çalıştı. Kokudan ve rahatsızlıktan artık neredeyse bayılmak üzereydi.

Otobüsün orta ve arka tarafları karanlıkta çok zor görünüyordu. Son koltuklar hiç yokmuş gibi karanlık tarafından yutulmuştu ve bu Matt'e garip bir sonsuzluk hissi verdi. Dışarıdaki ne ay ne de başka ışık içeriye aydınlatmıyordu. Denediğinde üst panelde bulunan okuma lambalarının da çalışmadığını gördü.

Uyumadan önce sorunsuz çalışan şeylerin her biri şimdi bozuktu.

Matt hostu görmek için gözlerini açtı ve iyice baktı, fakat görünürde yoktu. Tam pes etmiş yerine oturmak için eğilirken donakaldı, garip bir şeyler hissederek tekrar doğruldu ve diğer yolculara bir kez daha, bu sefer çok daha dikkatli baktı. Bir şeyler tersti ve neyden kaynaklandığını anlamadığı bir panik duygusu içinde yükselmeye başladı. İçerde hiç ses yoktu. Ne horlama ne de nefes alma sesleri.

Koltuklardaki insanlar hep aynı şekilde oturuyorlardı. Matt'in ışısız ortamda görebildiği kadarıyla bütün yolcular çok zayıftı, tıpkı yanındaki adam gibi. Yüzlerindeki deriler altında hiç et yokmuş gibi kemiğin üzerine gerilmişti. Karanlıkta iskelete benziyorlar diye düşündü ve dehşetle fark etti ki hiçbiride uyumuyordu. Koltuklarında dimdik oturmuş,

elleri dizlerinin üstünde, göz kapakları sonuna kadar açılmış, hiç kıpırdamadan önlerine bakıyorlardı.

Matt, içinde yükselen korkuyla hızla nefes alıyordu, olanları daha iyi anlamak için arka koltuktaki genç çifte baktı. Yakından görünce dehşet sanki canlanmış, vücut bulmuştu. İki gencin surati iğrenç tonda mor bir renkteydi ve fazlasıyla çürümüşü. Cam kenarında oturan erkeğin yanağındaki et kopmuş, çenesinden aşağı sallanıyordu ve altındaki çürümüş dişler ve kemikler de göz önüne serilmişti.

Diğerinin dudakları sonuna kadar gerilmiş, surata kazanmış iğrenç ve korkunç bir sırtma ortaya çıkarmıştı. Yüzündeki bozulma yanındaki kadar fazla değildi ama başındaki saçların yarısı dökülmüştü ve toprak rengindeki yüzüyle bir o kadar korkunçtu.

Manzara her ne kadar dehşet ve delilikle yoğrulmuş gibi görünse de gerçekte.

Matt gözlerini zorlukla onlardan ayırdı ve karşı koltuğa baktı. Onların çürümeleri daha da korkunçtu. Gözleri patlamış, akları yanaklarından aşağı akmıştı. Suratlarındaki etler neredeyse tamamen yok olmuş, geriye yalnızca beyaz kemikler kalmıştı. Fakat boş göz çukurları her ne görüyorsa hiç kıpırdamadan yola bakıyordu. Birisinin açık ağzındaki aralanmış dişlerinin arasından büyük bir böcek hiç umursamadan girip çıkıyordu.

Matt ayakta durmaya dayanamayacağını fark etti ve titreyerek koltuğuna yığıldı. Gözlerini kapattı ve derin derin nefes alarak kendine gelmeye çalıştı. Eğer bu lanet bir kâbussa, uyanmak için doğru zamandı.

Titreyen elini yan tarafa koydu. Sert ve çok soğuk bir şeye değdiğini hissedince gözlerini yavaşça açarak başını çevirdi. Sonra küçük bir kız gibi çığlık atarak kendini geri çekti ve sırtını cama dayandı. Ayaklarıyla yeri ve koltuğu tekmeleyerek çaresizce daha da geri gitmeye çalışıyordu.

Yanıdaki o çok zayıf adam artık çok daha zayıftı. Sadece kemikleri kalmıştı. Okuldayken fen dersinde gördüğü o insan iskeleti modelinin gerçeği şu an yanındaydı. Bütün o bembeyaz kemikler ve üstünün bazı yerlerinde hala kalmış çürümüş et parçaları, ince el parmakları ve göğüs kemiğinde atmadan duran o kalp aklını kaçırabilirdi. Görünürde kalbe bağlı damar yoktu fakat bütün bunları inkâr ederek göğüs kafesinin içinde süs gibi asılı duruyordu.

Hemen karşı koltuktaki adamın yüzünde, vücudunun diğer yerlerinden daha fazla et vardı, tabi bu çürümüş parçalara artık et denilebilirse. Yanaklarındaki mor et parçalarının üstündeki küçük solucanlar kalan eti de kemiriyordu.

İskelet adamın tek sağlam yeri gözleriydi. İki büyük, parlak ve beklentiyle bakıyor gibi görünen gözler. Aynı diğer yolcular gibi sadece ileriye bakıyor, Matt'in bilmediği veya göremediği şeyi bekliyordu.

Bütün otobüs bir tabuta dönüşmüştü ve bilinmeyene doğru hızla gidiyordu.

Matt gözlerini kapattı ve kafasını çevirerek cama dayadı. Aklını kaybetmek üzereydi. Hızla giden otobüsün sarsıntısı gittikçe artıyordu. Motorun öfkeli homurtusu çok daha iyi duyuluyordu.

Matt korkudan titrerken gözlerinden yaş geliyordu. Otobüsü süren şoförü görmek için dikiz aynaya baktı ve hemen o an hiç bakmamayı diledi.

Tesisten ayrılırken konuştuğu şoförün görüntüsünün korkunçluğu tarifsizdi. Yüzü yolcular gibi iskelet halinde ya da çürümüş değildi. Suratındaki deri hala bembeyazdı ama bütün dişlerini gösterecek kadar imkânsız büyüklükteki gülümsemesi insanın kanını donduruyordu. Bütün dişleri sivriydi ve salyaları ağzından aşağı sallanıyordu. Kulaklarını ucu uzamış ve sivrilmişti. Yüzündeki birkaç kara delikten sarı bir cerahat akıyordu. Arada sırada uzun çatallı dili sivri dişlerinin arasından çıkıyor dudaklarının üstüne iğrenç bir biçimde akan sarı sıvıyı yalıyordu.

Şoförün bütün yüzü hazla ve tatminle kendinden geçmişti. Direksiyonu iki eliyle sıkıca tutmuş çılğınlar gibi kahkahalar atarak sürmeye devam ediyordu.

Ama en kötüsü gözlerdi. Kor gibi parlayan o kızıl gözler. Bütün göz bebeğini içine alan ve camdan yansıyan o uğursuz kızıl ışık.

Matt sessiz kalarak belli bir kayıtsızlıkla izledi. Gerçek olduğunu inkâr etmeye hazırды ama gözleri görürken yapamıyordu. Sonra artık başı dönerken ve gözleri kararırken çığlık atmaya başladı. Sesi otobüsün içinde defalarca yankılandı ama hiç kimse dönüp de ona

bakmadı. Matt'ten başka herkes çürümüş suratlarındaki gözlerini dört açmış, beklentiyle karşısındaki yola bakıyordu.

Koltukta ayakta dururken ve zapt edemediği çığlıklar atarken otobüsün arkasındaki karanlıktan bir şekil yavaşça ortaya çıktı ve ona doğru gelmeye başladı.

“Yerine otur lütfen” dedi nazik bir ses.

Matt korkuyla o kadar hızla başını çevirdi ki boynu çatırdadı. Yanına gelen ve seslenen hosttu. O da diğerleri gibi çürüyordu ama fazla değil, daha çok değişim geçirmiş gibiydi. Matt durduğu yerden hostun sadece belden yukarısını görebildi. Üstünde eskiden bembeyaz olan gömlek şimdi irin ve kanla lekelenmişti. Karnında ve göğsünde bazı yerler şerit şerit kesilmişti, altındaki kanlı yarıklar görünebiliyordu. Hostun yanaklarında da yukarıdan aşağıya bir hayvan pençesinden çıkmış gibi uzun ve derin kesikler vardı. Yaradan akan kan çenesinden aşağı damlıyor, gömlekte yeni lekeler oluşturuyordu. Dudakları kemirgen tarafından yenmiş gibiydi ve altındaki kırık dişleri gözler önüne seriyordu. Gözlerindeki aynı şoförünki gibi içten gelen kızıl bir renkte parlayan ışık Matt'in yüzüne uğursuzca yansıyor.

“Yerine otur” dedi bu kez pek de nazik olmayan bir sesle. Sesi yılan tıslaması gibi çıkıyordu ve çatalı dili konuşurken hızla dışarı fırlıyordu.

Matt inleyerek yerine çöktü. Konuşmak istiyordu ama bir insanla, bunlar gibi ne olduğunu bilmediği şeylerle değil. Fakat şu andan onlarla yolculuk yapıyordu ve sormaktan kendini alıkoymadı.

“Burada neler oluyor? Nereye gidiyoruz?” dedi gözlerini kaçırırken. Kızıl gözlere bakmaya dayanamıyordu. Aklını kaçırmaması an meselesiydi.

Hostun, kemirgen tarafından parçalanmış ve yenmiş gibi görünen dudakları sonuna kadar gerilirken dudaklarda ve yanaklarda yeni yırtılmalar oldu. Kırık, çürümüş dişlerinin hepsi görüldü. Azı dişleri bile sivriydi.

“Yolculuk yapıyoruz ve artık son durağa çok yakınız. Senin sayende sona artık çok daha yakınız.” Host elini dudaklarına götürdü ve sallanan küçük, çürümüş bir deriyi çekiştirerek kopardı.” Aslında buna son demek doğru değil. Son ismini verdiğimiz durak bir başlangıç” dedi tıslamaya benzeyen sesiyle ve kopardığı deriyi ağzına atarak hazla çiğnemeye başladı.

“Ben İstanbul'a gitmek için bindim bu otobüse” dedi Matt, hiç bir şeyin değişmeyeceğini bilerek, saçma görünen bir itirazla. Sanki özür dileyip onu bırakacaklardı. Matt bunu umut bile etmiyordu.

“Evet, sen İstanbul'a gitmek için bindin ama kimse sana bu aracın oraya gittiğini söylemedi” dedi host.

Matt sormaktan korkuyordu ama bilmek de istiyordu. Koltuğunda oturmuş titrerken ve bayılmamaya çalışırken tekrar şoföre baktı. Adamın durumu hiç değişmemiş, suratındaki o iğrenç gülümsemeyle sürmeye devam ediyordu. Yalnızca gözlerdeki kızılık daha da artmıştı. Host onun bakışlarını takip etti, gülümseyerek şoföre baktı ve açıklamaya başladı.

“O bizim şoförümüz. Mitolojide Styx ırmağının kayıkçısını biliyor musun? Hani yeraltına giden ölüleri karşı kıyıya götüren kayıkçı. Şoförümüzde bir şekilde ona benziyor. Kayıkçı ölüleri beklerken o dünyada vakti dolan veya gideceğimiz son durağa gidecek insanları topluyor” diye açıkladı host gezi turuna çıkmış turistlere açıklama yapan rehberler gibi duygusuzca konuşarak.

“Kayıkçı mı?” mırıldandı Matt. Her şey şaka gibiydi ve gerçekleri kabul etmek çok zordu.

“Ölülerin yolculuğu” dedi host sadece başını sallayarak onayladı.

Matt başını kaldırdı ve ağlamaktan kızarmış gözlerle baktı.

“Ben ölü değilim. Ben hala yaşıyorum. Diğer herkes ölü olabilir ama ben değilim. Beni bırakmanız gerek, yanlışlık yaptınız” dedi koltuktan kalkmaya çalışarak. Titreyen dizleri kalkmasına yardımcı olmadı ve perişan halde koltuğa yığıldı.

Aşırı susamıştı ama su içmek istemiyordu ve garip bir halsizlik üstüne çökmüştü. Değil ayağa kalkmak, parmaklarını kıpırdatmak bile artık zor geldi. Çürüme kokusu artık rahatsız etmiyordu ve sıcaktan da eskisi kadar etkilenmiyordu.

“Haklısın, sen ölü değilsin fakat kısa süre sonra öleceksin. Bu otobüsün görevi bu; binen canlıları öldürmek ve son durağa kadar herkesin ölmesini sağlamak” dedi host tekrar rehber gibi nazikçe konuşmaya başlayarak.

“Fakat ilk bindiğimde herkes canlıydı. Kimse çürümemişti” dedi Matt, gözleriyle yan koltuktaki yarı iskelet yolcuya bakarak hotsun söylediklerine karşı çıktı.

“Senin gördüğün sadece bir hayaldi. Senin bindiğin ilk andan beri hepsi bu durumdaydı. Çürüyorlar ve kokuyorlardı. Aslında bu otobüste hiç su içmedin, hiç müzik dinlemedin. Fakat bir yerde haklısın. Yolculardan hiç kimse ilk bindiklerinde ölü değildi. Sonra, yavaş yavaş öldüler ve son durağı beklemeye başladılar. Kimisi birkaç yıldır bu otobüste yolculuk yapmakta kimisi birkaç gündür. Senin gibi birkaç saat olan da var. Hepsisi de bu otobüsün son durağa ulaşmasını bekliyor ve bunun için bütün koltukların dolması gerek” dedi host. Kızıl gözlerini yola doğru çevirdi ve kısık sesle tısladı. “Son durağa çok az kaldı.”

Matt’in bütün vücudu uyuşmuştu ve nefes almak artık çok zor geliyordu. Aldığı her nefeste ciğerleri yanıyordu ve gözleri yarı kapalı iken merak ettiği, hostun durmadan tekrarladığı şeyi sordu.

“Son durak neresi?”

Host, içinde kızıl kor var gibi parlayan bakışlarını ona çevirdi. Matt o gözlerde herhangi bir duygu olabilirmiş gibi, son durağa karşı arzu ve özlem gördü.

“Son durak Matt. Cehennem. Orada inecek, yeni ve sonsuz hayatına başlayacaksın” dedi gözlerindeki özlem sesine de yansıyor.

“Neden ben cehenneme gidiyorum? Kötü birisi değilim ben. Bu haksızlık” diye itiraz etti sesi fısıltı halinde çıkarak.

Host bu sözleri duyunca hızla üzerine eğildi ve kızıl parlayan gözlerini kısarak birkaç santim kalana kadar suratını yaklaştırdı. Şimdi Matt’in yüzü gözlerden çıkan ışıkla kıpkırmızıydı.

“Sen cehennemliksin Matt. Otobüs şoförü, sen binmek isteyince yüreğine, ruhunun en derin yerinde saklı olan gerçeklere ulaştı ve sana bir değer biçti. Sen cehennemliksin. Bunu bende görebiliyorum. Gençken, o genç ve güzel kıza ettiğin tecavüzü, uyuşturucu kullanman ve başkalarını alıştırman. Sonra diğer otobüste kalan bavullarının içinde sakladığın ve çaldığın tarihi eserler. Birçok kimse bilmiyor bunu ama tarihi eser çalmak büyük bir günah Matt.”

Host ön tarafı çürümüş ve kopmuş burnunu Matt’in yüzüne yaklaştırdı ve derin bir nefes alırken burundaki yırtılmış derilerin titreşimiyle garip bir ses çıktı.

“Daha birçok günahın var Matt. Sen cehennemliksin. İtiraz etmen faydasız”

Matt artık çok yavaş nefes alıyor, hostun tıslamalı sesini zor duyuyordu ve içinde nefes almak kadar önemli başka bir istek doğmaya başlamıştı. Her saniye ölüme doğru giderken bütün isteklerini tek bir beklentide odaklanmaya başlamıştı.

“Son durak” dedi sesindeki özleme kendiside şaşırarak “son durağa ne zaman varacağız” dedi açlık ve iradesizlik karışımıyla. Konuştuğunda çıkan ses kendisinin değildi sanki.

Nefes almak artık çok zor geliyordu. Adeta işkenceye dönüşmüştü. Otobüsün boğuk ve ağır kokusunu ciğerine çekmek artık hiç de güzel ve rahatlatıcı gelmiyordu. İçinde gittikçe büyüyen son durağa varma beklentisi ve saplantısı zapt edilemez olmuştu.

Host ona duygudaşlıkla baktı, yavaşça Matt’in önünden doğruldu ve gözlerini tekrar yola çevirdi.

“Çok yakın. Bunu hissediyorum” dedi gözlerini kısarak, “fakat ilk önce bu otobüsteki bütün canlıların ölmesi gerek. Senin ve birkaç kaçak böceğin. Böylece cehenneme girebiliriz. Senin ölmen gerek Matt ve bu da çok yakında gerçekleşecek. Sadece birkaç kısa dakika sonra, hep beraber son durağa varacağız.” Son cümleyi otobüsün içinde yankılanan bir bağırma ile söylemişti. Diğer yolculara müjde verir gibi.

Matt’in gözleri yavaşça kapanır ve artık bütün vücudu uyuşup hissetmemeye başlarken aracın içinde bir uğultu duydu. Bunun hem diğer yolculardan hem de kendi ağzından çıktığını anladı. Son durağa özlem çini yakıyordu ve artık çok yaklaşmışlardı. Sadece ölmesi gerekiyordu ve yakında ölecek olmasına sevindi. Beklemek çok zordu. İşkence gibi bütün benliğine acı veriyordu.

Matt’in gözleri yavaşça kapandı, titrek bir nefes daha aldı, yüreği zayıfca bir iki kez vurdu ardından damarlara kan ve hayat pompalamayı kesti. Matt yavaşça son nefesini verdi.

Matt, birkaç saniye boyunca boşlukta kaldı. Hiçbir duygu hissetmedi ne bir korku ne de endişe, hiçbir yere dokunamadı veya görmedi. Sadece sonsuz boşluk. Karanlığın bile yanında aydınlık kalacağı bir yerde ruhu askıda kaldı. Sonra belinden çekilerek hızla geriye savrulduğunu hissetti.

Birden gözleri açtı ve otobüsün ön camına bakmaya başladı. Nefes almaya gerek duymuyor ve korkmuyordu. Sadece tek bir saplantı yüzünden bütün vücudu heyecanla karıncalanıyordu.

Son durağa varmak üzerelerdi.

Şoför artık bütün şartların tamam olduğunu hissetti, mutlulukla ve hazla dilini dudaklarında gezdirdi. Otobüsünde herkes ölü ve bütün koltuklar doluydu.

Yolda hızla giderken otobüs ilk önce ısınmaya, sonra sıcaklıktan kızıl renkte parlamaya başladı. Üstündeki gümüş renk yola dökülüyor geriye altındaki pas kalıyordu.

Otobüsün üstündeki tek yazı olan “HELLO” daki harfler yanmaya başladı ve birkaç saniye sonra geriye sadece “HELL” kaldı. Nereye gideceğini artık belli ediyordu ama bir önemi kalmamıştı.

Bütün yolcular, Matt dahil elleri dizlerinin üstünde, gözleri fal taşı gibi açılmış yola bakıyorlardı. Bakışlarında beklenti ve haz açıkça görülebiliyordu. Sonunda, diye düşündü Matt, istediği yere, sonsuz süre kalacağı yuvasına kavuşacaktı.

Otobüsün içi ve dışı aynı anda alev aldı ve hızla yanmaya başladı. Tekerlekler alev alıyor, geriye alevden izler kalıyordu. Host, Matt’in yanında ayakta durmuş, gözlerini yola dikmişti. Gözleri hazla kısılmıştı. Alevler ona ulaştığında kafasını geriye attı ve mutluluk sayılacak bir şekilde iç çekti. Bu insani hareket ona hiç uymuyordu.

Matt, yaklaşan alevleri gördü ama umursamadı. Gözlerini tek bir kez bile yoldan çevirip otobüsü kaplamış ateşe bakmadı. Alevler vücuduna ulaşip gözlerini eritir, yüz etlerini kavururken ne acı hissetti ne de korku. Sadece son durağa yaklaştıkları için mutluymuştu.

Şoför delirmiş gibi kahkaha atıyor ve gözleri kimsenin içine doğrudan bakamayacağı kadar kızılılıkla parlıyordu. Çatallı dili ağzının kenarında sallanıyordu. Alevlerin içinde kaldığında coşkuyla tıslamaya başladı.

Hareketli, dev bir meşaleye dönüşmüş olan otobüs yolun ortasından bir anda yok olurken geriye sadece alevden tekerlek izleri ve pis, ağır bir duman kaldı.

Son durak!

Cehennemin alevli ve dumanlı çukurlarının birinde otobüs durdu ve hep homurdanan motoru sustu. Arka fona tamamen ateşin kırmızısı ve gri dumanlar hükmediyordu. Çok sayıdaki küçük çukurlardan iğrenç kokulu gri dumanlar püskürüyor, çukurun tepesinden parlayan dev alevler çukurun tepesini yalıyordu. Zeminde neyle beslendiği belli olmayan büyük ateşler yanıyordu.

Farklı boyutta ve korkunçluktaki zebaniler yavaşça zeminde yanan ateşlerin içinden dışarı adım atmaya başladı. Hepsini ayaklarını sürükleyerek yaklaştılar ve otobüsün etrafını kuşatmaya başladılar. Şoför öndeki panelden bir düğmeye bastı ve ön ve orta kapılar gürültüyle açıldı.

“Son durağa hoş geldiniz. Umarım iyi bir yolculuk olmuştur” dedi şoför, sesinden zalimlik ve acımasızlık akarak.

Matt’in bindiğine çürümüş olan yolcuların hepsi de şimdi ölmeden önceki hallerine dönmüşlerdi. Çürümüş etleri tekrar eski hallerine döndü ve dumanlı havada nefes almaya başladılar. Yine de hepsi hala karşıya bakmaya devam ediyordu.

Beklentiyle salyalar akıtan ve böğüren zebanilerin hepsi kapılara doğru koşular, bazıları sürünerek içeri girmeye başladılar. Hepsini de yolculardan pay kapmak istiyordu. Bazıları anlaşmazlığa düşüp birbirleriyle dövüşüyor, bazıları hemen orada et ziyafeti çekiyordu.

Bütün yolcular başta kayıtsızdılar ama son durağa vardktan sonra olanların farkına varmaya başladılar. Otobüsteyken umursadıkları tek şey son durağa varmayı fakat cehennemde sonsuza kadar azap çekeceklerini kavramaya başladılar. Zebaniler etlerinin tadına baksa da ölmeyeceklerdi. Yeniden etleri yerine gelecek, bir kez daha azap çekecek ve hiç ölmeyeceklerdi.

Bir tanesi orantısız büyüklükteki elini kaldırdı ve sivri tırnaklarla dolu pençesini Matt'in göğsünden içeri sapladı. Kalbi ve ciğerleri delinmiş olsa da Matt ölmeyecekti. İyileşecekti ve tekrar ceza çekecekti. Yaratık böğürerek cehennemdeki yuvasına doğru sürüklerken, Matt, dehşetle çığlık atmaya başladı fakat diğerlerinin feryatlarının arasında acı ve dehşet çığlıkları yok oldu, Matt gri dumanların arasında kaybolurken çığlıkları hala duyuluyordu.

Bütün yolcular paylaşıldıktan ve götürüldükten sonra, şoför otobüsün kapılarını kapattı ve kontağı çevirdi. Motor gürültüyle çalıştı, şoför gaza hafifçe yüklendi ve otobüs cehennem çukurunda bir anda kayboldu.

Geriyeye sadece kurbanların azalan çığlıkları ve yolculardan dökülen kanları emen sülükler kaldı.

Amerika'da gece yarısını biraz gece, California'ya giden ana yol üzerinde bir anda bir otobüs ortaya çıktı. Gümüş renkliydi ve yanında "HELLO" kelimesinde başka hiçbir yazı ya da resim yoktu. Nereden geldiği ya da nereye gideceği belli olmuyordu.

İçerisi bomboştu, hiçbir yolcusu yoktu ama konforlu olduğu belliydi. Herkesin içinde yolculuk yapmayı isteyeceği kadar rahat ve hizmette iyiydi. Klima çalışırken içerisi, dışarıdaki sıcak havanın tersine, soğuk ve ferahtı.

Host arka taraflardan yavaşça yaklaştı, şoförün yanına oturdu ve yola bakmaya başladı. Yolculuk yeni ve yine başlamıştı ama o şimdiden cehennem çukurundaki dumanlı yuvasını çok özlemişti.

Şoför konuştuğunda bariton sesi içeride yankılandı.

"İlk yolcuyu birazdan alacağız. Sen hizmette kusur etme" dedi sesinde aralarında olan gizli bir şakayla.

Host hafifçe gülümsedi fakat genç görünen yüzü hüznü görünüyordu. Gözleri bir an için kızıl renkte parladı sonra mavi insan gözlerine dönüştü.

"Elbette. Yolcunun memnuniyeti bizim için en önemli şeydir" dedi.

Şoför ve o şimdi normal insan görünümündeydiler, artık sesleri ve gözleri de öyle.

Şoför yola gözlerin ayırmadan bakmaya başladı. Suratı dişlerini gösteren büyük bir gülümseme ile ayrıldı.

İlerde, yolun kenarında orta yaşlarda birisi elini kaldırdı ve durmalarını işaret etti. Otobüs tıslayarak yavaşladı ve durdu. Motor durmaktan nefret ediyormuş gibi homurdanmaya başladı.

Ön kapıyı açan şoför gözlerini kısarak adama dikkatle bir süre baktı ve her zaman yaptığı gibi değerini biçti. Ruhu didiklenirken, yolcu hiçbir şeyden anlamayarak sordu.

"Kaliforniya'ya kadar gidiyor musunuz?" dedi umutla bakarak.

Şoför sonunda kıstığı gözlerini açtı ve gülümsedi.

"Evet, sen uygunsun" elini dostça sallayarak içeri davet etti, "Hadi gel, seni götüreyim" dedi. Yolcu sevinçle kapıdan içeri girdi.

Şoför otobüsü hızla sürmeye başlarken, host yerini gösterirken adamın zevkle çıkan sesini duydu.

"Bu gece çok şanslıyım. Bu vakitte böyle bir otobüs bulduğuma sevindim."

Şoför ve host hafifçe gülümsediler.

Her şey yeniden, bir kez daha başlıyordu.

GÖLGE

“KORKU ve GERİLİM”

#9 OTOPSI

2003-2006

